

முக்கூடல்

க. சட்டநாதன்

முஞ்சூட்டு

முஞ்சூட்டு
காலாந்திரி

முஞ்சூட்டு காலாந்திரி १०
முஞ்சூட்டு காலாந்திரி ११
முஞ்சூட்டு காலாந்திரி १२

முஞ்சூட்டு காலாந்திரி १३

முஞ்சூட்டு காலாந்திரி A १४ - B १५
க. சட்டநாதன்
வினாக்கள் : முஞ்சூட்டு காலாந்திரி
வினாக்கள் : முஞ்சூட்டு காலாந்திரி

முஞ்சூட்டு காலாந்திரி : நெடுங்கணக்கு
காலாந்திரி : நெடுங்கணக்கு

முஞ்சூட்டு காலாந்திரி : நெடுங்கணக்கு

முஞ்சூட்டு காலாந்திரி : நெடுங்கணக்கு

மீரா பதிப்பகம்

முக்கூடல்

சிறுக்கைதகள்

© க. சட்டநாதன்
21 சட்டநாதர் வீதி
நல்லூர்
யாழ்ப்பாணம்

முதற் பதிப்பு : 2010 பெப்ரவரி

பதிப்பு : மீரா பதிப்பகம்
291/6- 5/3 A எட்வேர்ட் அவெனியூ
கொழும்பு 06
தொ.பே : 2582539

அச்சு : பேஜ் அண்ட் இமேஜ்
ranjakumar@gmail.com

உள்ளேவியம் : கோ. கைலாசநாதன்

அட்டை
ஒளிப்படம் : எஸ். சிவதாஸ்

விலை : ரூபாய் 300/=

பெரியத்தானுக்கும்
அக்காவுக்கும்

நன்றி

- சண்முகன் ● கைலாசநாதன் ● கேதாரநாதன்
- மல்லிகை ● கலைமுகம் ● ஜீவநாதி
- முன்றாவது மனிதன் ● மீரா பதிப்பகம் ● பேஜ் அன்ட் இமேஜ்

- நினைவுகளில்... ● தண்டனை ● அந்த இருவர்
- அம்மா செய்த கொலை ● அந்த மரணமும் அவர்களும்
- கனவுகள் கரைந்துபோன போது ● பேரிள்ளை
- நிழல் ● முக்கூடல் ● நூலிழை உறவுகள்
- மனமாப்புகளில்... ● விட்டலை

சட்டநாதனின் படைப்புவெளி

நண்பர் சட்டநாதன் நாடறிந்த எழுத்தாளர். எழுபதுகளின் தொடக்கத்தில் எழுதத் தொடங்கி இன்றும் சலிப்பின்றி எழுதிக் கொண்டிருப்பவர். வேறு எழுத்துத் துறைகள் அவருக்குப் பரிச்சய மாணாலும் - சிறுகதைதான் அவருக்குப் பிரீதியான இலக்கிய வடிவம். இதுவரை நாலு சிறுகதைத் தொகுதிகள் வெளிவந்துள்ளன. இனி வெளிவரப் போவது அவரது ஐந்தாவது தொகுதியாகும்.

சிறுகதைக்கான சாகித்திய மண்டலப் பரிசு உட்பட, வேறு பல பரிசுகளையும் இவர் பெற்றிருக்கிறார். இவரது சில சிறுகதைகள் ஆங்கில மொழியிலும் சிங்கள மொழியிலும் மொழிபெயர்க்கப் பட்டுள்ளன.

இவர் வேலணையில் உயர் அந்தஸ்துள்ள குடும்பத்தில் பிறந்தவர். இப்போது நல்லூரில் வாழ்கிறார். விஞ்ஞானப் பட்டதாரியான இவர் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றி இளைப்பாறியுள்ளார். தனியார் கல்வி நிலையத்திலும் சிறிது காலம் பணி புரிந்துள்ளார். ஆங்கிலம் கற்பிப்பதையே இவர் விரும்புபவர். அதனைக் கற்பிப்பதில் துறை போனவர். சிறிது காலம் பத்திரிகைத் துறையிலும் கால் பதித்து உழைத்தவர். 1980ஆம் ஆண்டு பொது வேலைநிறுத்தத்தில் பங்கு கொண்ட ஒரு சில யாழ்ப்பாணத்து ஆசிரியர்களில் இவரும் ஒருவர். அதனால் ஓரிரு வருடங்கள் தொழிலிழந்து, மன உளைச்சலிற்கும் துன்பத்திற்கும் ஆளானவர்.

நல்ல திரைப்படங்களின் இரசிகர். சங்கீதத்திலும் ஈடுபாடுள்ளவர். கலைத்துவமான பன்மொழித் திரைப்படங்களைப் பார்ப்பவர். அவற்றினால் பாதிப்பற்றி அனுபவச் செழுமை பெற்றவர். நல்ல வாசகர். தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் தரமான இலக்கியங்களுடன் பரிச்சய மானவர்.

மனிதர்களிடத்து அன்பும் பரிவும் கொண்டவர். அதிர்ந்து பேசத் தெரியாதவர். ஏராளமான நண்பர்களையும் உறவினர்களையும் கொண்டவர். அவர்களுடன் சமூகமான உறவைப் பேணி வருபவர். நிறை நழுவாத நம் காலத்து மனிதர். இன்னும் இவ்வாறு பலவாக...

இத்தகைய இவரைப் பற்றிய பின்னணியில், சட்டநாதனின் படைப்புலகத்தைப் பார்க்க வேண்டும். இவரின் கதைகள் எல்லாவற் றிலுமே, இவற்றின் இழைகள் ஊடுருவி இருப்பதைக் காணலாம். கதைகள் வளர்ந்து செல்லும் சுருதிக்கேற்ப சில இழைகள் சூடுத லாகவோ, சில இழைகள் குறைவாகவோ பின்னப்பட்டிருக்கும். சட்டநாதன் தன் கதைகளைத் தீட்டும் வர்ணங்கள் இவைதாம். இத்தகைய வர்ணங்களின் தேவைக்கேற்ற ஒன்றினைப்பில் இவர் படைப்புக்கள் உருவும் கொள்கின்றன; உயிர் பெறுகின்றன. பல்வேறு ரகமான, பல்வேறு தினுசான இராகங்களைப் பாடும் படைப்புக்கள் இவை. சில சோகமானவை; சில எல்லையற் ற அமைதியையும் - சாந்தத்தையும் அவாவி நிற்பவை; சில மனித உன்னத்தை - தெய்வீக நிலையை எட்டிப் பிடிக்க எத்தனிப்பவை... இவ்வாறாக...

எவ்வாறாயினும் சட்டநாதனின் படைப்புக்களின் மைய உலகம், ஆண்-பெண் உறவுகள் பற்றியதே. கள்ளமற்ற குழந்தைகளின் மன உலகத்தையும், வேறு பலவற்றையும் சட்டநாதன் தொட்டிருக்கிறாரா யினும், ஆண்-பெண் உறவுகளின் மர்மமான முடிச்சுக்களின் சிக்கல்களே இவர் கதைகளின் பாடுபொருள். ஆண்கள் பெண்களுக்கிடையேயான காதல், காமம், நட்பு, பாசம், பரிவு, பரிவு என விரியும் இவர் உலகம். எப்போதும் இவர் பரிவு பெண்கள் பக்கமே. நெருக்கடி மிகுந்த உலகில், ஆண்களின் கட்டமைக்கப்பட்ட அடக்குமுறையின் கீழ் சிக்குண்டு, வாழ்வின் திசை தெரியாது - அவதிக்கும் துன்பத்திற்கும் மன நெருக்கடிக்கும் ஆளாகித் தவிக்கின்ற பெண்களின் மீது கொள்ளும் அக்கறையும் பரிவும்.... சட்டநாதனின் கதைகளுக்கு ஒரு தனித்துவமான பரிமாணத்தைக் கொடுக்கின்றன.

ஒரு வகையில் இத்தொகுப்பில் வரும் பெரும்பான்மையான கதைகள் ‘பெண்களைப்’ பற்றியே பேசுகின்றன. அப்படிப் ‘பெண்களை’ மையப்படுத்தாத கதைகளில்கூட, பெண்கள் வருகிறார்கள்: குழந்தை

யாக, சிறுமியாக, குமரியாக, பேரிளம் பெண்ணாக, மனைவியாக, தாயாக, நண்பியாக, சகோதரியாக, வீட்டில் இருப்பவளாக, தொழில் பார்ப்பவளாக இப்படியாக.... பெண்கள் இல்லாத உலகத்தை கற்பனை பண்ணவே முடியாது. இத்தகைய ‘ஒளி பாய்ச்சுதலும்’ - ஒரு வகையில் தரிசனமும் சட்டநாதன் கதைகளுக்கு மேலும் ஒரு பரிமாணத்தைக் கொடுக்கின்றன.

சட்டநாதன் கதைகளின் மொழி எளிமையானது, சிக்கல் இல்லாதது. தெளிந்த நீரோடை போலத் தெளிவானது. கதை மாந்தரின் தராதரத்துக்கு ஏற்ப அமையும் மொழி - சில வேளைகளில் கிராமிய மாக, சில வேளைகளில் நாகரிகமாக, சில வேளைகளில் மழலையாக, சில வேளைகளில் ஆங்கிலம் கலந்ததாக, சில வேளைகளில் மெளன் இடைவெளிகளைக் கொண்டதாக...

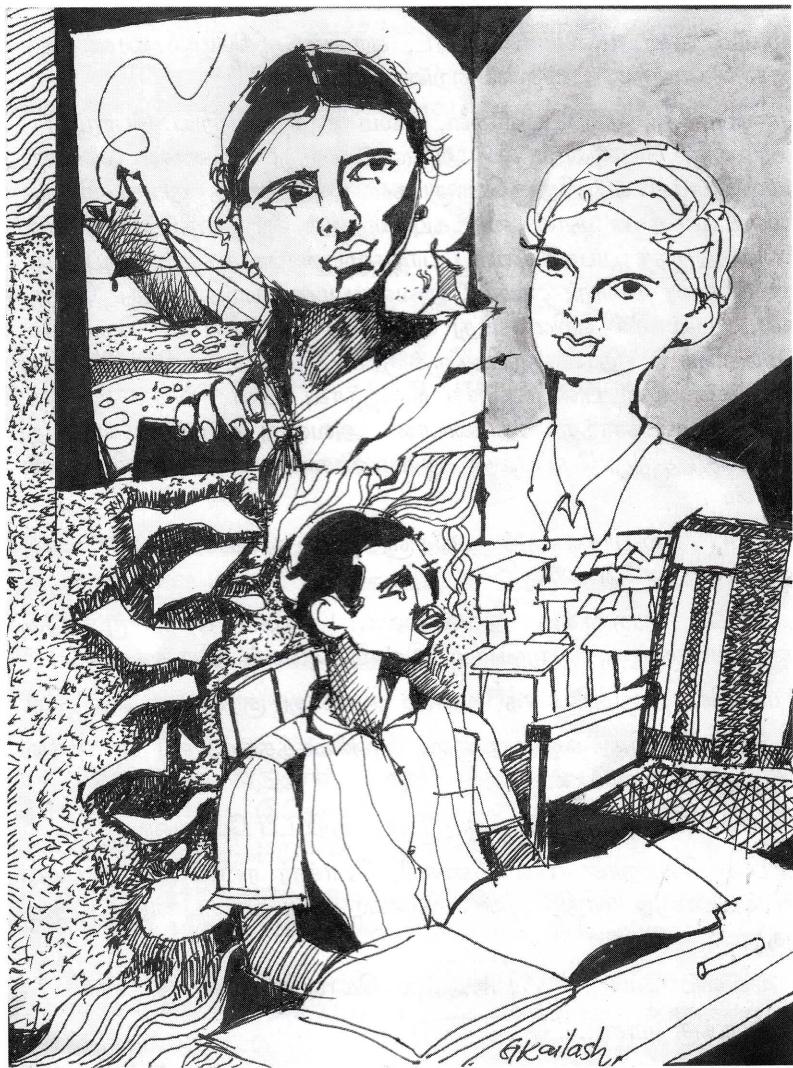
சட்டநாதன் ஒரு மனிதாபிமானி, மனிதனின் துயரங்களே அவர் துயரங்கள்; மனிதனின் மகிழ்ச்சிகளே அவரது மகிழ்ச்சிகள்; மனிதனின் உன்னதங்களே அவரது உன்னதங்கள். அவர் படைப்புக்கள் காட்டும் உலகம் - குறிப்பாகப் பெண்கள் - குழந்தைகள் பற்றியதாகிலும் - முழுமையில் மனிதனைப் பற்றியதே. மனிதனின் விடுதலையும் அதனால் விளையும் பரவசமுமே அவர் படைப்புகளின் அடிநாதம்....

மாணிக்கவளவு,
கரணவாய் தெற்கு,
கரவெட்டி.

குப்பிழான் ஐ. சண்முகன்

01-01-2010

நினைவுகளில்...

பஸ்ஸை எட்டிப் பார்த்த மாணிக்கத்தாருக்கு சாரதியின் இருக்கைக்குப் பக்கத்திலிருந்த அந்தச் சிவப்பு நிறத் தோல்பை, மனசைத் தொட்டு வருடியது.

“அருள் வந்திட்டுது போல...!”

முனியிவர், பஸ்லில் ஏறி, மையத்தில் காலியாக இருந்த சீற்றில், உட்கார்ந்து கொண்டார்.

தவம் ரீச்சர், மிஸ்ரர் அல்பிரட், வரதன் ஆகியோர் மாணிக்கத் தாரைத் தொடர்ந்து பஸ்லில் ஏறினார்கள்.

சுவரிமுத்து, தம்பிப்பிள்ளை, சலீம் தாத்தா ஏறிய பொழுது - ஒரு புயலின் வேகத்தோடு - அருளும் வந்து ஏறினான். அவனது கரங்கள் நிரம்ப ஏதேதோ பொருட்கள். அவற்றைத் தனது சிவந்த தோல்பையுள் திணித்தான். கைக்கடிகாரத்தில் நேரத்தைப் பார்த்தான், பஸ்லில் இருந்த பயணிகளைப் பாந்தமுடன் பார்க்கவும் செய்தான். செல்லத் துரை மாஸ்ரர் எங்க...? அவனது மனச பரிதவித்தது. ‘நேற்று மாலை... பஸ்லில் ஏறினபோது நெஞ்சவலி என்றவர்... இதய பல வீணமுள்ளவர்... ஏதாவது நடந்திருக்குமோ?’ மனதைத் திடப்படுத்திய வனாய், பஸ்லின் பின்பக்கமாக நகர்ந்தான். பின் சீற்றில் இருந்த, வரதனுடன் உட்கார்ந்து கொண்டான். அவனது காதைக் கடிப்பது போல ஏதோ சிறிது பேசியவன் - தவம் ரீச்சரைப் பார்த்துச் சிரித்தபடி கேட்டான்:

“எப்ப கலியானம்...? எங்களுக்கும் கலியானச் சாப்பாடு போடுவியள் தானே...?”

“எங்கட அருளுக்கு இல்லாமலா...! ஆனி பத்து முகூர்த்த நாள். நண்பர்கள் எல்லாருக்கும் இனவிற்ரேஸன் இருக்கு...”

மனதில் தனும்பிய சந்தோஷம் அவளது குரலில் இழைந்தது. பின்னாலிருந்து வந்த அருள், மாணிக்கத்தாருக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

“கால் புன் எப்படி இருக்கு...? டொக்ரரிட்டப் போன்னிங்களா...?”

“பிறைவேற்றாச் சனல் பண்ணி, டொக்ரர் ரவியிட்டக் காட்டின னான். பயப்படுற மாதிரி ஒண்டுமில்லை எண்டவர்...புன்னும் ஆறி வருகுது...”

“கவனம் ஸேர்...! டயபெற்றீஸ் கொன்றோலில இருக்கா...?”

“இருக்கு ராசா...!”

“பென்சன் எடுத்த பிறகும் கொன்றாக்ற அது இதெண்டு அலையாமலிருந்தால் என்ன...?”

“உனக்குத் தெரியாதா என்றை நெருக்குவாரம்...பெரியவன் மெடிக்கல் :ப்பைனலியர். பெட்டை பயோஸயன்ஸ் செக்கண்டியர்.

கடைசிப் பொடியன் ஏ. எல். படிக்கிறான். முட்டி மோதிற செலவு களுக்கு நான் என்ன செய்யேலும் அப்பு...! பென்சன் காசோட இதையெல்லாம் சமாளிக்கேலுமா...?”

“விமலன் மெடிசின் முடிச்சதும் இப்படி அலையாதேங்க ஸேர்...”

நெகிழ்ந்து போன மாணிக்கத்தார் அவனது கைகளை எடுத்துத் தனது உள்ளங்கைகளில் இறுக்கமாகப் பொத்திக் கொண்டார்.

வெதவெதப்பான அந்தத் தொடுகை அவருக்கு இதமாக இருந்தது. தொடுகையின் மூலமாக உணர்வுகளைப் பகிர்ந்து கொள்ள முடியுமா? அவர்களால் அது முடிந்தது!

அவரிடமிருந்து விலகியவன், சாரதிக்குப் பக்கத்தில், தனது இருக்கையில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டான்.

சாரதி தம்பிமுத்துவின் - அந்த ஆஜானுபாகுவான தோற்றமும் அடர்ந்த மீசையும் கருணை கசிந்து பரவும் கண்களும் அவனுக்குப் பிடிக்கும்.

அவர் சாரதி இருக்கையில் வந்து அமர்ந்ததும் அருள் அவரைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

உதடுகள் லேசாயப் பிரிய, மீசையினாடாக அவரது பற்கள் தெரிந்தன. என்ன அழகு; வரிசை தப்பாத வெள்ளைப் பிச்சி மொட்டுக்கள் போல...!

எழுந்து அவரருகாகச் சென்றவன், “பத்து நாளாய் ஆளைக் காணேல்ல, என்ன விஷயம்...?” என்று கேட்டான்.

“இடது கழுத்தில், காதுக்குக் கீழ், பாக்களை திரட்சி இருந்தது உமக்குத் தெரியும். அதுதான் டொக்ரர் ஜெயகுமாரிட்டை போனானான். பயோப்பிலி... அது இதெண்டு, கொழும்புக்குப் பரிசோதனைக்கு அனுப்பியிருக்கினாம், மறுமொழி வரவேண்டும் தம்பி!”

அவரது தோள்களில் ஆதரவாகக் கை வைத்து அழுத்தியவன், “எல்லாம் சரி வரும்... கடவுளில் பாரத்தைப் போடுங்க...”

“குஞ்சு குருமானாய் நாலு ராசா எனக்கு... அதுகளை, நான் இல்லை என்டால் ஆர் இனிப் பாப்பினை... மனிசி பாவம், அவளாலை என்ன செய்யேலும்...”

அவரது கண்களில் திரண்ட கண்ணீர், துடிக்கும் உதடுகள், இறுகிப் போன முகம் என்று எல்லாமே அவனைத் தொட்டன.

கலக்கத்துடன் அருள் தனது சீற்றுக்குத் திரும்பினான். வேதனையின் இழைகள் அவனை உறைய வைத்தன.

நடத்துநர் தவராசா வந்து, பஸ்ஸில் தொற்றியதும் பஸ் நகர்ந்தது.

பண்ணைச் செக் பொயின்ற், அல்லைப்பிட்டி கெடுபிடி ஸ்தலம் எனக் கடந்த பஸ், நிற்க வேண்டிய இடத்தில் நின்று, நிமிர வேண்டிய இடத்தில் நிமிரந்து போய்க் கொண்டிருந்தது.

பஸ் மண்கும்பான் பிள்ளையார் கோவிலடியில் நின்றபோது, சாரதி தம்பிமுத்து பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கினார். அருளும் பஸ்ஸில் இருந்து இறங்கிக் கொண்டான். கோவில் உண்டியலில் பயணிகள் தந்த காசைப் போட்டு – நிமிரந்த போது, சாரதி தம்பிமுத்து விபூதி சந்தனத்தை நெற்றியில் இடுவதையும் கழுத்தில் ஆறியும் ஆறாமலு மிருந்த ரணத்தில் பூசுவதையும் கண்டான்.

அருளினது மனது துணுக்குற்றது. ‘நம்பிக்கை தானே இறையருள்’ என அவன் அப்பொழுது நினைத்துக் கொண்டான்.

பஸ்ஸில் இருந்தவர்களுக்கு, முடிந்தளவு விபூதி, பிரசாதம் தந்தான் அருள்.

அராலிச் சந்தியால் திரும்பிய பஸ், நாவலடிப் புலம், மணியாறன் வீடு, அரசடி, பட்டவேம்படி எனக் கடந்து, வங்களாவடியில் தரித்தது.

பஸ்ஸில் இருந்த அரைவாசிச் சனம் அங்கு இறங்கிக் கொண்டது. எல்லாரும் அரச ஊழியர்கள். சரஸ்வதி, சைவப்பிரகாசிகை, ஸேர் வைத்திலிங்கம் துரைச்சாமி மத்திய மகாவித்தியாலயம் ஆகியவற்றில் வேலை செய்யும் அதிபர்களும் ஆசிரியர்களும். பிரதேச சபை, பிரதேச செயலகம், கல்விக் கந்தோர், தபாலகம், மின்சாரசபை உத்தியோகத்தர் களும் அதிகாரிகளும் கூட அதில் இருந்தார்கள்.

பஸ்ஸில் இருந்து அருள் இறங்கி வந்த போது, ஸ்ரீதரன் ஓடி வந்தான். அவனைப் பார்த்து முறுவலித்த அருள் - கொடாக் :பில்ம் ரோல்ஸ் பெட்டிகள் அடங்கிய பையொன்றை அவனிடம் தந்து, “மிச்சக் காசும் ரிசீற்றும் பையில் கிடக்குது...” என்றான்.

ஸ்ரீ, வங்களாவடியில் ஸ்ரூடியோ நடத்துபவன். கண்களில் நிரம்பி வழிந்த வாஞ்சையுடன் அவன் அருளுக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொண்டான்.

“என்ன ராசா... இதுக் கெல்லாமா நன்றி...” எனக் கூறி நகர்ந்தவன், சலீம் தாத்தாவைப் பார்த்து, “ஓரு நிமிஷம் நில்லுங்க...” என்று கூறிவிட்டு, சரஸ்வதியை நோக்கி நடந்தான். அவன் போவதையே

பார்த்தபடி நின்ற அணைவரும் - மிகுந்த பாந்தமுடன் அவன் மீதான பிரியத்தைக் கண்களில் வழிய விட்டார்கள்.

எதிரே வந்த மனோகரன் : “இண்டைக்கு அப்பற்ற ஆண்டுத் திவசெம்... மத்தியானம் சாப்பிட வா ராசா...”

“எனக்கு மட்டுமா....? இல்லை....!”

“எல்லா ரீச்சேர்சுக்கும் தான். கந்தோராக்களும் வருவினம்...”

“இலங்கை வங்கியில் உங்கட லோன் விஷயமாக் கதைச்சனான். அறுபதினாயிரம் வரையில் எடுக்கலாம். விருப்பமென்டால் இந்தப் பாடவங்களை நிரப்பித் தாருங்க...”

“என்னெண்டா எண்ணெய்யாய் நிக்கிற பிறவியடா நீ... நன்றி.. நன்றி...” என்று கூறியவன் அவனிடமிருந்து பத்திரங்களைப் பெற்றுக் கொண்டான்.

“இந்த வருஷம் வடக்கால, கெம்மிலிலும் தாவாடியிலும் நெல்லு விதைப்ப மெண்டு நினைக்கிறன்... அதுக்குப் பணப்பிசாச வேண்டி யிருக்கு என்ன செய்யிறது...”

“சின்னக்காவின்றை அஞ்ஞாத் தோட்டத்தையும் ஆரன் கேட்டால் வாரத்துக்கு எடுத்துக் கொடுங்க...”

“பாப்பம்...”

அதிபர் அறையில் நுழைந்த அருள், வரவு இடாப்பில் கையொப்பமிட்டான்.

‘முதல் மணியடிக்க முப்பது நிமிசெம் இருக்கு... சலீம் தாத்தா வைப் பள்ளிவாசலில் விட்டிட்டு... சரளாவையும் ஒருக்கால் எட்டிப் பார்க்க வேணும்...’

மனதில் குதிரும் நினைவுகளோடு, அதிபரிடம் ஒரு வார்த்தை கூறியவன் - வெளியே வந்தான்.

“மச்சான் என்றை மோட்டார் சைக்கிளில் போட்டு வாடா...” ஓடி வந்த செல்வம் சைக்கிள் திறப்பை அருளிடம் தந்தான்.

மோட்டார் சைக்கிளில், மண்கும்பான் வீதியில் மிதந்தவன், பெருமாள் அண்ணர் வீட்டைக் கடந்து, தாளிபுலத்தடியில் வந்தபோது, ராசா வாத்தியார் எதிரே வந்தார். அருள் சைக்கிளை மெதுவாக ஓடி, நிறுத்தினான்.

திரட்சியான உதடுகளில் மலர்ந்த சிரிப்பு. தடித்த வில்லை களுடைய முக்குக் கண்ணாடி ஊடாகப் பிரகாசிக்கும் விசாலித்த

கண்கள். வலது கைவிரலிடுக்கில் புகையும் சுருட்டு. அந்த நெடுமாலை ஒத்த மனிதரை அவன் நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“தம்பி அருள்...! யாழ்ப்பாணம் போன போது உங்க அம்மா வைக் கண்டு கதைச்சனான்... உம்மட மாமா இரத்தினத்தையும் கண்டான். நல்ல சீதனத்தோட பெட்டை. ஆன் கொஞ்சம் நெட்டை, எண்டாலும் வடிவு. உமக்கு நல்ல பொருத்தமாயிருப்பாள். கரம்பன் பக்கம். சரியெண்டால் பேசலாம்...”

“.....”

“என்ன, பதிலைக் காணேல்லை...”

“இப்ப என்ன அவசரமெண்டுதான்...”

“வயசு வட்டுக்கை போன பிறகே சடங்கு முடிக்கிறது...! ஆன வயசில், செய்ய வேண்டியதைச் செய்ய வேணும் தம்பி....!”

“பாப்பம் ஸேர்.”

“யோசியும்... பெட்டை உம்மைப்போல பட்டதாரி. கரம்பன் சண்முகநாத வித்தியாசாலையில படிப்பிக்கிறா...”

அருள் நிதானமாக சைக்கிளை ஸ்ராட் பண்ணினான்.

சரளா - மனமடிப்புகளில் இனிப்பு ஊற்றாய் ஆன பின்னர் எந்தப் பெட்டையின் பார்வையோ, பேச்சோ அவனை மயக்கிய தில்லை. ‘கலியாணம் என்று ஏதாவது நடந்தால் அது அவளோடு தான்...’

அவனது மனதின் சந்தோஷம் - சைக்கிளின் வேகத்தில் தெரிந்தது.

“என்ன மகன் யோசனை... வாத்தியார் சொல்லிறது நல்ல மாதிரித்தானே தெரியுது...”

“பார்க்கலாம் தாத்தா...!”

கடற்கரைச் சந்தியில், சித்தர் கடையில் சைக்கிள் நின்றதும் - சலீம் தாத்தா ஒரு கட்டு பீடி வாங்கிக் கொண்டார்.

ஜயனார் கோயில் தெரிந்தது. கோயிலுக்கு அருகாக நிமிர்ந்த ஒழுங்கையில் சரவணை விளைமீன் கோர்வையும் கையுமாக...!

அருளைக் கண்டதும் அவனருகாக வந்த சரவணை:

“ஊர்ப்பக்கம் வாருங்களன் ராசா...!”

“அம்மாவுக்கும் விருப்பம்... வீட்டைத் திருத்திப்போட்டு வாற எண்ணம் இருக்கு...”

“கொஞ்ச நெத்தலியும் பாரைக் கருவாடும் பள்ளிக்கூடத்தில் கொண்டு வந்து தரட்டே...”

“முடிஞ்சால் பாரும்...”

சாட்டி மாதா கோயில், சடலை எனக் கடந்து சென்ற அருள் பள்ளிவாசலடியில் தாத்தாவை இறக்கினான்.

“வெள்ளிக்கிழமை வாறன். அதுக்கிடையில் குடு குடுடெண்டு வங்களாவடிக்கு நடந்து வராதேங்க...”

கூறிய அருள், தாத்தாவிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டான். அருள் போவதையே பார்த்து நின்ற தாத்தா “ஹே... அல்லா..! இந்தப் பிள்ளைக்கு... பிறருக்காகக் கரைந்து, கசிந்து போகும் இவனுக்கு... எல்லாம் கிடைக்க வேணும்...” எனப் பள்ளிவாசலின் மினாரைப் பார்த்து மௌனமாகத் தொழுதார்.

பாடசாலை மணியடிப்பதற்குப் பதினைந்து நிமிடங்கள் இன்னும் இருந்தன.

‘சரளாவைப் பார்த்து வரலாமா...?’ சற்றுச் சலனப்பட்டான்.

மில்லடி ஒழுங்கையால் சைக்கிளைத் திருப்பினான். சரளாவின் வீட்டுக் கேற்றின் முன்னால் நின்று ஹோர்ன் அடித்தான்.

வீட்டினுள் ஏதோ வேலையாக இருந்தவள், கைகளைச் சேலைத் தலைப்பில் துடைத்தபடி ஓடிவந்தாள்.

ஓடிசலாய் வளர்ந்திருந்த அவள் - காற்றில் அசையும் பூங் கொத்துப் போல இருந்தாள். அவள் உடலில் பிரவாகித்த அழகு, அவளைப் போர்த்தியிருந்த ஆடைகளையும் மீறி வழிந்தது. குளிர்ச்சி யான கண்கள், ஈரவித்துக் கிடக்கும் உதடுகள், பட்டும் படாமலும் நிலா நெற்றியில் தீற்றிய விபூதிச் சுடர், காதோரம் சிலும்பிக் கிடந்த கண்ணங்கரேலென்ற முடிக் கற்றைகள், கால்களைத் தொடத் தூடிக்கும் கூந்தல்... தேர் வடம் மாதிரி.

“என்ற சரளா நல்ல வடிவு...”

“ஊர்த்துளவாரம் பார்த்து ஓடித் திரியிற பரபரப்பில இன்டைக் குத்தான் என்ற வடிவு அங்க தெரியுது போல...”

“உண்மைதான்... காலில சக்கரம் கட்டின மாதிரி அலைச்சலும் அவசரமும்...”

“சடங்கு முடிஞ்சால் எல்லாம் கட்டுக்கை வரும்...”

“வராது பெட்டை... இது உடம்போட ஓட்டின குணதோலைம்...”

“இந்த விசரியின்றை பேச்சு, முச்சு, கவனம் எல்லாம் உங்க ணையே சுற்றிச் சுற்றி வாறது தெரிஞ்சாப் போதும்... என்ன ஏமாத்திப் போடாதேந்க...”

அன்பு ததும்பும் வார்த்தைகளில் நனைந்தவன். “ஸ்காலுக்குப் போகேல்லையா...?” என்று கேட்டான்.

“போகாமலா...! வெளிக்கிட்டு நிக்கிறது தெரியேல்லை...? பக்கத் திலதானே...”

அவள் சைவப்பிரகாசியில் படிப்பிக்கிறாள். ஆயிரம் பிள்ளைகளோடு கொடி கட்டிப் பறந்த பாடசாலை ஒரு சில பிள்ளைகளுடன் - வீதியின் மறுபக்கம், கிழக்காக இருக்கும் சிவத்தார் வீட்டில் - தற்காலிகமாக நடந்து வருகிறது. பழைய இடத்துக்குப் போக நேவி பச்சைக் கொடி காட்ட வேணும்.

திரும்பி நடந்தவளை, கையைப் பற்றி இழுத்து நிறுத்திய அருள்:

“சரளா உம்மை முழுசாய்ப் பார்க்க வேணும். ஒரு நிமிஷம் நில்லும்...” என்றான்.

நின்றவள், உதட்டில் ஒரு சழிப்புடன் துடுக்குத்தனமாகவே பேசினாள்:

“இப்ப என்ன பார்க்கக் கிடக்கு...? ஆவணிக்குப் பிறகு முழுசா எல்லாத்தையும் பார்க்கலாம்...”

“உண்மையாகவா...? இருட்டிலா...? வெளிச்சத்திலா...?”

“வெளிச்சத்திலையும் தான்!”

சளைக்காத அவளது பேச்சைக் கேட்ட அவள்: “நோட்டி... நோட்டி...” என்று குலுங்கிச் சிரித்தபடி அவளது தலையில் செல்ல மாகத் தட்டினான்.

மனச சந்தோஷம் கொள்ள சரளாவின் நினைவுகள், லயம் பிச்காத சுருதியுடன் அவனை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டன.

அவன் மோட்டார் சைக்கிளை ஸ்ராட் செய்த போது, சரளா கையசைத்து விடை தந்தாள்.

சரளா அவனுக்குத் தூரத்து உறவு. ஒரு முறையில் மச்சாள் வேணும். தகப்பனில்லாத பெட்டை என்ற பரிவு, இப்படிக் காதலாக மலரும் என அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை.

அவர்களது விஷயம் அம்மாவுக்குத் தெரிந்து - பின்னர் அப்பா வுக்குத் தெரிய வந்த பொழுது:

“சுருளியின்றை பெட்டை தான்... தம்பியைப் போல அவனும் பட்டதாரி. தனிப்பெட்டை. நான் அவளைத் தல்வலாய்ப் பார்த்தது. தாயின்றை சாங்கம். பெட்டை வடிவாத்தானிருப்பாள். தொண்ணாறில் தாவாடிப்பக்கம் வந்த ஆழி சுட்டதில் அவர் மோசம் போயிட்டார். தகப்பனைத் தின்னி, எண்டாலும் சொத்துச் சுகமுள்ள பெட்டை, தம்பிக்குப் பொருத்தமாய்த் தானிருப்பாள்.”

‘சரளாவின் சுகத்தையும் சுகந்தத்தையும் அநுபவிக்க இன்னும் சில மாதங்கள் பொருக்க வேணுமா...?’

தேனாய்த் திரனும் எண்ணங்களுடன் அதிபர் அறையில் நுழைந்த அருள், தனது சிவப்புத் தோல் பையிலிருந்து பேச்றிறை எடுத்து அதிபரிடம் தந்தான்.

“சம்பளம் எடுக்க நீங்களும் வரதனும் போங்க ஸேர்...” கூறியவன், தனது வகுப்பறையைப் பார்த்து நடந்தான்.

பாடசாலை வருடாந்த இல்ல விளையாட்டுப் போட்டி நடப்பதற்கு இன்னும் சில நாட்களே இருந்தன. பாடசாலையில் முதலிரு பாட வேளைகளிலும் பாடங்கள் நடந்தன. துணைப் பாட விதானச் செயற் பாடுகளில் அவனுக்குக் கவனம் இருந்தாலும் - மாணவர்களது பாடங்கள் குழம்பிவிடக் கூடாது என்பதில் அவனுக்கு அதிக அக்கறை இருந்தது.

வரவு டாப்பில் மாணவர்களது வரவைப் பதிவு செய்தவன், பாட நேர மணியடித்ததும் எட்டாம் வகுப்பை நோக்கி நடந்தான்.

எட்டாம் வகுப்பு மாணவர்களுக்கு ஆங்கில பாடம். முன்னர் கற்பித்ததின் தொடர்ச்சியை பேணியவன் - நிகழ்கால வினைச் சொற் களைப் பயன்படுத்தி, வசன உருவாக்கம் பற்றிச் சொல்லித் தந்தான். பின்னர், எழுதுவதற்கான பயிற்சி, திருத்தமென்று ஆன போது, மணியடித்தது. அடுத்த பாடவேளை அவனுக்கு :.ப்ரீ. பாடம் ஏதுமில்லை.

விளையாட்டு மைதானத்தை நோக்கிச் சென்ற அருள், அங்கு நின்ற மாணவர்களது உதவியுடன், மைதானத்திலுள்ள கற்களையும் செடி கொடிகளையும் நீக்கி, துப்பரவு செய்தான். மைதானத்தின் மேடு பள்ளங்களும் மண் வெட்டியால் சீவிச் சமன் செய்யப்பட்டன.

இவை ஆனதும் - முற்பகல் முழுவதும் விளையாட்டுப் போட்டிக் கான தீவிர பயிற்சியில் கழிந்தது. இதற்கு இல்ல ஆசிரியர்கள் பெரிதும் உதவினார்கள்.

ஜந்தாம் பாடவேளை முடிந்ததற்கான மணி நீண்டு ஒலித்தது. இடைவேளை நேரம். பிள்ளைகள் சிதறிய நெல்லிக்காய்களாய் - சிறுநீர் கழிப்பதற்கும் நீர் அருந்துவதற்கும் மதிய உணவு உண்பதற்கும் - ஓடினார்கள்.

திலைரென ஏதோ நினைவில் ஆழ்ந்த அருள் - தனக்கு அருகாக வந்த மாணவனொருவனை இழுத்து அணைத்தபடி சொன்னான் :

“தினேஷ் குட்டி, அணி நடையில் பங்கு பற்றேல்ல எண்டு துக்கமா...? ரெனில் சப்பாத்துத் தானே பிள்ளைக்கு வேணும்... வகுப்பில் :பஸ்ற்ரா வந்தவனுக்கு ஸேரின்றை பரிசா இருக்கட்டுமே எண்டு வாங்கி வந்திருக்கிறன். வாரும் தாறன்.”

அதைக் கேட்டு தினேஷின் கண்கள் மலர்ந்தன.

ஆசிரிய அறையை நோக்கி நடந்த அருள், சப்பாத்துக்களை எடுத்துத் தினேஷிடம் தந்தான். பின்னர், மெற்போமின் மருந்து வில்லைகளாடங்கிய சிறு அட்டைப் பெட்டியொன்றை எடுத்து, தனது பொக்கற்றினுள் தினித்துக் கொண்டான். அப்பொழுது அங்கு வந்த செல்வம் அவனைப் பார்த்துக் கேட்டான்:

“மனோகரன் வீட்டு லஞ்சக்குத்தான்...? நில் நானும் வாறன்...”

“நீ போ மச்சான்... பரமேஸ் அன்றியின்றை மருந்திருக்குது... கொடுத்திட்டு, பின்னால் வாறன்...”

மாவடி வரை அருள் நடந்தே சென்றான்.

மாவடி ஒழுங்கையில் இறங்கி நடந்தான். ஒழுங்கையின் தொங்கலில் பரமேஸ் அன்றியின் வீடு இருந்தது.

மனோகரனது தகப்பனாரின் ஆண்டுத் திவஷத்துக்கு, ஊரே திரண்டிருந்தது. அவனது உறவினர்கள், அயலவர்கள், நண்பர்கள் என்று பலர் வந்திருந்தார்கள். அத்துடன் - ஆசிரியர்கள், அதிபர்கள், அரச ஊழியர்கள், பிரதேசசபை, பிரதேசச் செயலக செயலர்கள் என்று எல்லாரும் வந்து சிறப்புச் செய்தார்கள்.

மனோகரனுக்கு உதவியாக வரதன் - அவனது ஒன்று விட்ட தமிழி என்ற அளவில் - விருந்தினர்களை உபசரித்து, சாப்பாட்டுப் பந்திகளைக் கவனித்துக் கொண்டான்.

விருந்து ஓரளவு முடிந்து ஓய்வு கொண்டது. மாணிக்கத்தார், சவுரிமுத்து, செல்வம், அல்பிரட், தம்பிப்பிள்ளை, தவம் ரீச்சர்

ஆகியோர் இறுதிப் பந்தியில் உட்கார்ந்தார்கள். அப்பொழுது அங்கு வந்த மனோகரன் கேட்டான் :

“அருள் எங்க...? எங்கடை அருள் எங்க போயிட்டான்...?”

அந்தக் கேள்வி அங்கிருந்த அனைவரது நெஞ்சங்களையும் உச்சப்பியது.

பத்தப்பட்ட வரதன், பாடசாலைவரை சென்று பார்த்தான். அதிபர் அறையில் அதிபர் இல்லை. விளையாட்டு மைதானத்தில் மட்டும் சில பிள்ளைகள் நின்றார்கள். பிள்ளைகளைப் பார்த்து “அருள் ஸேர் எங்க...?” என்று கேட்டான்.

பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த செல்வம், “மாவடிக்கு... பரமேஸ் அன்றி வீட்ட போனவன்...” என்றான்.

வரதன் அங்கு பறந்தான். அங்கும் அருள் இல்லை.

உறைந்து போன வரதனின் மனதில் பலதும் பத்தும் வந்து போனது.

‘எதைத் தரவில்லை... என்னிடமிருந்து எதைப் பெறவில்லை அவன். என்ன மாதிரி நட்பு எங்களிடையே இருந்தது. எல்லாமே பொய்யாய்... பழங்கதையாய்...’

‘தமிழ், தேசியம், விடுதலை, போராட்டம், பெடியளின் உயிர்ப்பலி என்பதெல்லாம் ஒரு பரிவை... பரிதவிப்பை அவனுள் ஏற்படுத்திட... அதன்... அதன் ஈர்ப்பு விசையில் சிக்குண்டு... இலைமறை காயாக அவன் ஆற்றி வந்த பணிகள் அவனுக்கு எமனாகி...’

வரதனால் எதையுமே நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை. வேதனையின் ஆழமான கீற்றும் படபடப்பும் அவனைத் தொடர்ந்து வருத்தின.

மீளவும் வரதன் மனோகரனது வீட்டுப் பக்கம் வந்தான். அலமந்து நின்ற ஆசிரியர்கள் நடுவே உனர்வுகள் ஆழிந்த நிலையில், சலனம் ஏதுமில்லாமல் சரளா நின்றாள். அவள் அருகாக, அவளது தோள்களைப் பற்றி அனைத்தபடி அவளது அம்மா பர்வதம்.

அவனைக் கண்டதும் மாணிக்கத்தார் அவனை நோக்கி ஒடி வந்தார்:

“வரதா... அருள் நிக்கிறாரா... பார்த்தாயா...?”

“இல்லை ஸேர்... பாப்பம்... எங்கே போயிடுவான் இஞ்சைதான் எங்கையாவது...”

நம்பிக்கை நலிந்த தொனியில் வரதன் ஏதோ சொன்னான். அவனது குரல் சரளாவுக்கு நாராசமாய் ஓலித்திருக்க வேண்டும். நெஞ்சுக்குழியுள் நெருப்புத் தணைலைக் கொட்டியதான் உணர்வு அவனுக்கு. நிலை குலைந்து, மயங்கி விழுப் போனவளை தவம் ரீச்சர் தாங்கிக் கொண்டாள்.

பாடசாலையை அரைநாளூடன் மூடிய அதிபர், வரதனுடன் ஊர்காவற்றுறையில் உள்ள நேவிக் காம்ப் வரை போனார்.

தமிக்க பண்டார அதிபருக்குப் பழக்கமானவன். தில்ஸ லியன்கேயையும் அவருக்கு ஓரளவு தெரியும்.

‘காம்பில்’ பண்டாரவை அவர்களால் சந்திக்க மூடியவில்லை. லியன்கேதான் கண்டு கதைத்தான்:

“அப்படி ஆள் எல்லாம் நாம பிடிக்கிறதில்லை; பிடிச்சதும் சொல்லேலும்...”

அரைகுறையாக, தமிழில் அவன் விளக்கம் தந்தான்.

திரும்பி வரும்பொழுது - வழியில், ஸேர் வைத்திலிங்கம் துரைச்சாமி மத்திய மகா வித்தியாலயத்துக்கு அருகாக உள்ள காம்பிலும் விசாரித்துப் பார்த்தார்கள். அங்கும் அருளைப் பற்றி எதுவித தகவலையும் அவர்களால் பெற மூடியவில்லை.

“எங்கையெல்லாம் தட்டிப் பாக்கேலுமோ அங்கையெல்லாம் தட்டிப் பாப்பம்... அருளை... அந்த அருமந்த பிள்ளையை... மனிசனை மனிசனா மதிச்ச நடக்கிற... நேசிக்கிற... அந்த சீவனை நாம இழக்கேலாது...”

கதைத்த பொழுது அதிபரின் குரல் கம்மியது; லேசாகக் கரகரத்தது.

அதிபரை ஆமோதிப்பது போல வரதனும் கதைத்தான்:

“அருள் எங்களுக்குக் கிடைப்பான் ஸேர்... ரவனுக்கும் போனதும் - மனித உரிமை ஆணைக்குமுக் கிளையிலையும் முறைப்பாடு செய்து பாப்பம்...”

“ஓம்... ஓம்... அதை முதலில் செய்யும்... தெரிஞ்ச கத்தோலிக்கக் குருமாரையும் அனுகிறது நல்லது. அவையின்றை செல்வாக்கையும் பயன்படுத்தலாம். மீடியாவிலும் இது அழுத்தம் பெறவேணும்...”

பேசியபடி அதிபரும் வரதனும் வங்களாவடிக்கு வந்தபோது - பாடசாலை வளவில் சனம் அலை மோதியது.

சன இரைச்சலின் நடுவே, அருள் என்ற பெயர் மட்டுமே தனித்து - மந்திரச் சொல்போல - ஒலித்தது.

“அருள் ஆருக்கு உதவி செய்யேல்ல... அந்த உபகாரிக்கு... எல்லாரோடும் இசைந்து போகிற அந்தப் பிள்ளைக்கு ஏன்... ஏன் இந்த விதி”

ராசா வாத்தியார் - மாணிக்கத்தாரிடம் கரைந்தார்.

மாணிக்கத்தார் கண் கலங்கியபடி அல்பிரட்டைப் பார்த்தார்.

“நல்லதையே நினைக்க, நல்லதையே செய்யும் அந்தப்பிறவிக்கு, ஆரிந்தக் கொடுமையைச் செய்திருப்பினம்... ஆழியா... நேவியா... இல்ல வெள்ளை வானா...?”

“விசர்க்கதை கதையாதையும் அல்பிரட்... தன்னை எதிலுமே பிசக்கிக் கொள்ளாத பிள்ளை அருள். ஆள் வரும். நாம் பஸ்ஸில ஒண்டாத்தான் போகப் போறும்...”

“இன்டைக்குத் தப்பினாலும் நாளை நல்ல நாளாய் விடியட்டும்... அருள், நாளைக்குக் காலையிலையாவது இஞ்ச வாற் பஸ்ஸிலை எங்களோட வரவேணும்...”

தவம் ரீச்சரின் குரலும் உடைந்து ஒலித்தது.

“அப்பு வரதன்...! அருளுக்கு ஒண்டும் நடவாது. ஆள் ஜயனாரப்புவின் அருளோளி பட்ட பிள்ளை. வந்து சேர்ந்திடுவார்... கொஞ்ச நெத்தலியும் பாரைக் கருவாடும் கொண்டு வந்தனான்; இதை இந்தப் பொட்டலத்தை அருளின்றை வீட்டில கொடு ராசா...”

குலுங்கிய சரவணையைப் பார்த்ததும் வரதனுக்குப் பேச்சே வரவில்லை. அவரை ஆதரவாகப் பார்த்தபடி, பொட்டலத்தை வாங்கிக் கொண்டான்.

“அங்க பாரன் சலீம் தாத்தா தளர் நடையில வாற்றைத்...”

தம்பிப்பிள்ளை மாஸ்ரர் தாத்தாவுக்குக் கிட்டவாக ஒடி வந்தார்.

“எல்லாமே போச்சதா...? அல்லா அந்தப் பிச்சையை கொண்டு வந்து தருவார்... நாம் மோசம் போகேலாது... போக மாட்டம்...”

அவர் வேதனையுடன் விம்மினார். தம்பிப்பிள்ளையர் ஆதரவாக அவரை அணைத்துக் கொண்டார்.

கூடி நின்ற சனம் சிறிது சிறிதாக விலகியது. துயரம் தந்த அழுத்தமான பெருமுச்சின் நெடி அந்தச் சூழலை நிறைத்தது.

பட்டணம் செல்லும் அரச ஊழியர்களும் ஆசிரியர்களும் வழைமை போல மூன்று மணி பஸ்ஸில் ஏறாது, ஐந்தரை மணிக்கு வரும் இறுதி பஸ்ஸுக்குக் காத்திருந்தார்கள்.

பஸ் தொலைவில் வந்துகொண்டிருந்தது. தரிப்பில் நின்ற போது - ஒருவர் பின் ஒருவராக அருளின் நண்பர்கள் பஸ்ஸில் ஏறினார்கள். இறுதியாக வரதன் ஏறினான்.

சாரதியின் ஆசனத்தில் தம்பிமுத்தர். அவரது கண்கள் லேசாகப் பணித்திருந்தன.

“தெரியுமா...?” வரதன் கேட்டான்.

“தெரியும்...” அவர் தலையைச்ததார்.

மெளனமாக உள்ளே வந்த வரதன் அவருக்கு அருகாக இருந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டான்.

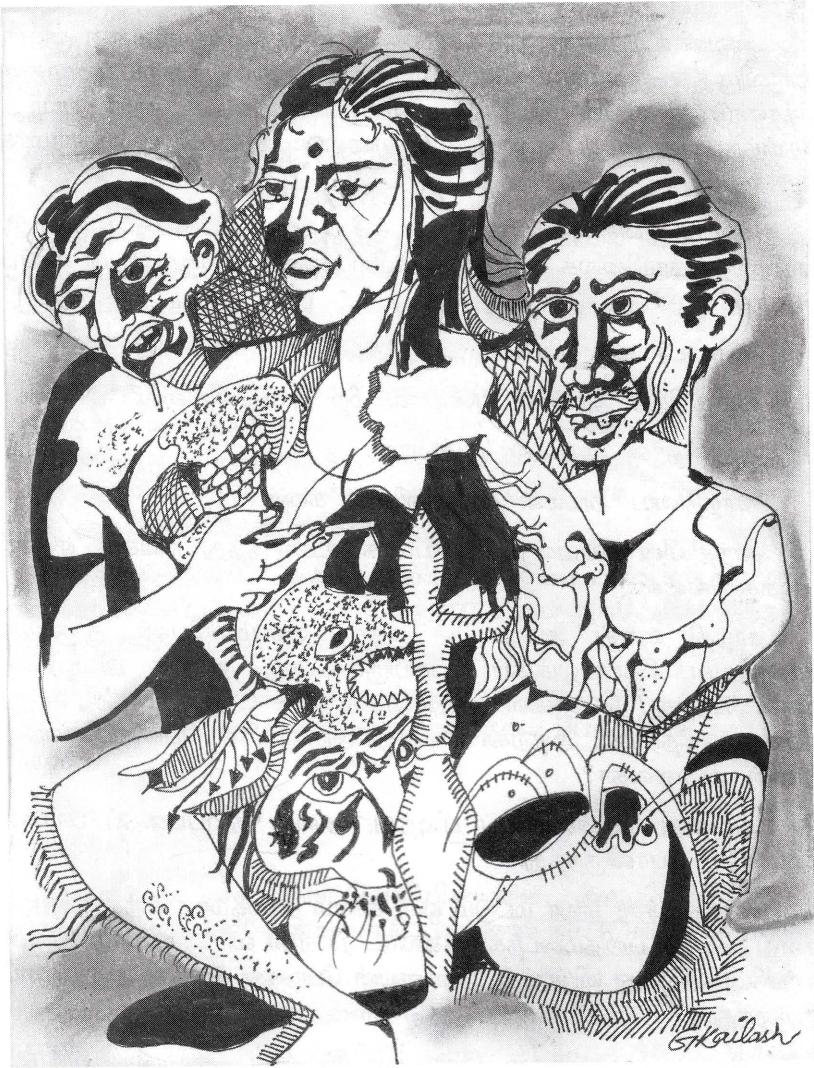
ஞ்சியின் ஸ்ரீமியோவுக்கு அருகாக உலர்ந்த மலராக, சரளா! அவள் அழவில்லை. ஆனால், அவளது தீர்மானமான பார்வையில் துயரம் அப்பிக் கிடந்தது. அதே சமயத்தில் ஒரு வினயமான வேண்டுதலும் அவளது கண்களில் இருந்தது. பஸ்ஸில் இருந்த அருளின் நண்பர்களை அவள் மாறி மாறிப் பார்த்தாள். வரதனைப் பார்த்தபோது - அவள் சிறிது குலுங்கியது போல இருந்தது.

அவர்களது ஆன்மாவையே ஊறுத்த அந்த வலிய துயரத்தையும் தவிப்பையும் அவர்களால் தாள முடியவில்லை.

அன்றைய தினம் அருள் இல்லாமலே பஸ் புறப்பட்டது.

அங்கு நின்ற அனைவருமே அந்த பஸ்ஸைப் பார்த்தபடி நின்றார்கள். அந்தக் கூட்டத்தின் மத்தியில், மனோகரனும் - அந்தச் சின்னப் பையன் தினேஷாம் கண்கலங்கியபடி நிற்பது தெரிந்தது.

தண்டனை

சிறிது வித்தியாசமான, அருந்தலான பெயர் என்னுடையதென்ற நினைப்பு எனக்கு அவனுக்கும் அதே பெயர். முதல் எழுத்துக்களிலும் மாற்றமில்லை. இந்தப் பொருத்தம் எனக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது.

அவனை எனக்கு முன்றாண்டுகளுக்கு மேலாகவே தெரியும். இருந்தும், அவனுடன் என்னால் நெருங்கி, சிநேகம் கொள்ள முடியவில்லை.

அவன் உயரமாக, அழுக்காக இருந்தான். மொத்தையான மூக்கு. உள்விழுந்த - பார்வை தடுமாறும் கண்கள். அரைகுறையாக முளை கொண்டு சிலுமிபிக் கிடக்கும் மீசை. வெற்றிலைக் கறள் படிந்த, தேய்ந்த பற்கள், பிளவுபட்ட உதடுகள். பார்வைக்கு விகாரமாக இருந்தான்.

நேற்று முன்தினம் ஆலடிவரை ஏதோ அலுவலாகப் போய்விட்டு வயிரவர் கோயிலைக் கடந்து, வீதியில் மிதந்த போது அவன் எதிர்ப பட்டான்.

“மாஸ்டர் ஒரு நிமிஷம்...”

வழிமறித்த அவனை என்னால் மீற முடியவில்லை.

அவன்தான் முதலில் பேசினான்:

“சாந்தியை அம்மன் கோயிலிலை கண்டன்.”

சாந்தியின் பெயரைப் பிரியமாக உச்சரித்தது எனக்கு ஏனோ பிடிக்கவில்லை.

சாந்தி எனது அக்காவின் மகள். இளம் பெண். திருமண மாகாதவள். கோயிலுக்குப் போயிருக்கலாம்; அதற்கு இவனுக்கு என்ன வந்தது? பெண்கள் விஷயத்தில் இவன் ஒரு மாதிரி என்று எனக்குத் தெரியும். அதற்காக எனது அக்காவின் பெண் பின்னால் இவன் அலைவதா?

அவனது மென்னியைப் பிடித்து, அவன் தூடிப்பதைப் பார்க்க வேண்டும் போவிருந்தது.

சங்கீத ரீச்சர் கலா மட்டும் ஒரு கணம் தாமதமாக வந்திருந்தால் எனது முயற்சி பலிதமடைந்திருக்கலாம். ரீச்சரின் வருகையோடு இவன் என்னிடம் இருந்து விடுபட்டு, அவனுடன் போனது எனக்கு ஆறுதலாய் இருந்தது.

‘இந்தப் பெண்பித்தும், மோகமும் இவனை... இவனை விட்டுப் போவது எப்பொழுது?’

பெண்மையின் மென்மையும் நளினமும் அவனுக்குப் புரிகிறதோ இல்லையோ, பெண் தரும் சுகம் அவனுக்குத் தேவையாயிருந்தது.

அதற்காகவே அவன் அலைவதும், பரபரப்பதும் ஊரறிந்த விஷயம், பேரிளம் பெண் என்றாலும் அவள் பின்னால் போகும் புத்தி அவனுக்கு உண்டு.

பெண்கள் விஷயமாக அவன் அதிகமாகவே தெரிந்து வைத்திருந்தான். இல்லை, தெரிந்து வைத்திருப்பது போலப் பாவனை பண்ணினான். எந்தப் பெண்ணையுமே தன்னால் பெண்டாள முடிய மென்ற தோரணை அவனது பேச்சிலும் செயலிலும் தொனிக்கும்.

'ஊரில் எந்தப் பெண் வீட்டில் பூப்பு நீராடல், எந்தப் பெண்ணுக்குப் பிள்ளைப் பேறு, தலைச்சனா? கடைக்குட்டியா? யார் வீட்டுக் குமர் கல்யாண சுகத்திற்காகக் காத்திருக்கிறது. கல்யாணமாகியும் தாம்பத்திய சுகக் கேட்டால் சோரம் போன பெண்கள் யார் யார்?' ஒரு பட்டியலே அவனிடம் இருந்தது.

அவனுக்கு நாற்பது வயதுக்குச் சற்றுக் கூடுதலாகவே இருக்கும். இந்த வயதிலும் ஒரு விடலையின் முறுக்குடன், பெண்களின் பின்னால் அலைவதை மட்டும் அவனால் குறைத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. அப்படி அலைவதையே தனது வாழ்க்கையின் ஏக முயற்சியாக இவன் ஆக்கிக் கொண்டிருக்கிறான்.

இவனுக்கு இந்தப் பித்தம் தெளிய ஒரு பெண்ணின் ஸ்பரிசமும் துணையும் அவசியம் தேவைதான். அந்தப் பெண் ஒருவேளை இந்தக் கலா ரீசராகக் கூட இருக்கலாம்!

அவனும் ரீசரும் போகும் திசையைப் பார்த்தேன். தூரத்தில், வெகு தூரத்தில் - சிறு புள்ளிகளாய் அவர்கள் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒரு ஆறு மாத இடைவெளியின் பின், அவனை மீண்டும் சந்தித்த பொழுது, என் கண்களையே என்னால் நம்ப முடியவில்லை!

அவனுடன் ஒரு பெண். இளமையாக இருந்தாள். அழகாக இருந்தாள். அவனது தோள்களைத் தொடுமளவு உயரம். பட்டு முகம். பார்வையைக் கீழே போட்டு, கண் இமைகள் படபடக்க நின்றாள். நன்றாகவே தெரிந்து பழகியவள் மாதிரி இருந்தது. ஆனாலும் பிடிபடவில்லை!

'இவன் எப்பொழுது திருமணம் செய்து கொண்டான்! இவனுக்குப் பெண் கொடுத்தது யார்?'

எனது குழப்பத்தைப் புரிந்து கொண்ட அவன்:

“தவத்தாற்றை சிவசாமியின்ரை... இவ இப்ப என்னோடைதான்...”

அந்தப் பெண் இன்னும் சற்று ஒடுங்கி அவனுக்குப் பின்னால் ஒதுங்கிக் கொண்டாள்.

‘சிவசாமியின் மனைவியா...? சித்திராவா...? இவனுடனா...? இந்தத் தசை தேடும் கழுகிடமா? எதைக் கண்டு இவனோடு இவள் இணைந்து விட்டாள்!'

இவளை இழுத்துச் சென்று, தனியாக வைத்து ‘இவனிடம் என்ன சுகத்தை எதிர்பார்த்து வந்தாய்?’ என்று இரண்டு கண்ணத்திலும் போட்டுக் கேட்க வேண்டும் போலிருந்தது.

சிவசாமி காலம் தப்பித் திருமணம் செய்து கொண்டவன். இவளுக்கும் அவனுக்கும் திருப்தியான தாம்பத்தியம் சாத்தியப்படாமலே போயிருக்க வேண்டும். அதற்காக இப்படியா....? ஆதுவும் இவனுடனா? இவனிடம் என்ன சுகத்தை இவள் கண்டுவிடப் போகிறாள்? இவன் பின்னால் ஏகாங்கியாய் இவள் வரக் காரணம் என்ன?

மனம் குழம்பிய நிலையில் அவளைப் பார்த்துக் கேட்டேன்:

“சந்தோஷமாய் இருக்கிறியா அம்மா?”

“சந்தோஷமா...? எனக்கா...?” அவள் வெடித்து விம்மினாள்.

இதனை அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. அப்பொழுது அவன் என்னைப் பார்த்த பார்வை நடுங்க வைத்தது.

கண்களில் நீர் படர அவள் காட்டி நின்ற சோகமும் கலக்கமும் என்னை வருத்தியது, இப்படியான ஒரு சந்தர்ப்பத்தில்தான் இவனது ஆதரவும் களிவும் அவளை இவனுடன் இசைவு கொள்ள வைத்ததோ?

இப்பொழுதே இவனை விட்டு விட்டு என்னுடன் வந்துவிடும் துடிப்பும் தவிப்பும் அவளது பார்வையில் இழைந்தது. நல்லவன் என அவள் கருதும் ஒருவனின் பாதுகாப்பும், ஆதரவும் கிடைக்கும் வரை இந்தத் தேடுதல் தொடருமோ?

அவளது பார்வையும், நின்ற தோற்றமும் என்மீது அவள் மோகிப்பதாகவே அவனுக்குத் தோன்றியிருக்க வேண்டும்.

அவளை நெருங்கி, முரட்டுத்தனமாக அவளது கரங்களை அழுத்தமாகவே பற்றி ஏதோ கெட்ட வார்த்தைகளால் திட்டினான்.

அவனது பேச்சு மிகுந்த கூச்சத்தை அவளுக்கு ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும். மெளனமாக அவனைப் பிரிந்து - அவன் வரவையே எதிர்பாராதவள் போல வேகமாக நடந்து போனாள்.

அந்தப் பிரிவும் - நடையும் எனக்கு ஏனோ பிடித்திருந்தது. ‘இவளைப் பொறுத்தவரை இந்தப் பிரிவும் தொலைவும் ஏன் நிரந்தர மாய் விடக்கூடாது?’ என நினைத்துக் கொண்டேன்.

ஆனால், எனது நினைவுகள் சிதறும் வகையில் அங்கு காரியங்கள் நடைபெற்றன.

அவனது நடத்தை அவனது ‘நானை’ உசிப்பியிருக்க வேண்டும். அவளை நெருங்கியவன் மிகவும் முரட்டுத்தனமாக, மிருக பலத்துடன் அவளை எட்டி உதைத்தான். இந்தக் தாக்குதலை அவளால் தாள முடியவில்லை. சுருண்டு விழுந்தாள். விழுந்த அவளுடைய தலை முடியை, ஒர் ஆதி மனிதனுக்கே உரிய சேஷ்டைகளுடன் பற்றி அவளைத் தர தர என நிலத்தில் இழுத்துச் சென்றான்.

ஒரு கொலையாளியின் வேகமும் வெறியும் அவனில் இழைந்ததை அவதானித்தேன்.

இவனுடைய இந்த முகம் புதியது. நான் முன்பின் அறியாதது. பெண்ணைக் கண்டாலே, இயல்புக்கு மாறாக அதிக அளவு காம வசப்படும் இவன், ஏன் இப்படி... இவளை... இந்தப் பெண்ணை இம்சிக்கிறான்.

பெண்ணின் மீதான வெறுப்பு ஏதேதோ காரணம் பற்றிச் சிலரிடம் அழர்வமாகப் படிந்து விடுகிறது. இவனிடம் இது... இது எப்படிச் சாத்தியமாகியது?

பிடிபட மறுக்கும் விடையமாகவே எனக்குத் தோன்றியது.

மலைப்புடன் நான் என்வழியே நடந்தேன். அன்றைய பொழுது முழுவதுமே ஏதோ ஒரு தவிப்பு, செயலிழந்த நிலை, நிதானம் தபபி உள்ளிழையும் சோகத்துடன் கழிந்தது.

எந்தப் பெண்ணின் சோகமும் துன்பமும் என்னைப் பாதித்ததோ, அந்தப் பெண்ணை நாலு நாள் கழித்து எனது வீட்டில் சந்தித்தபொழுது எனக்கு வியப்புத் தாளவில்லை.

அவள் எனது மனைவியிடம் ஏதோ அலுவலாக வந்திருந்தாள். அவர்கள் பேச்சிலிருந்து இருவருமே நீண்ட நாள் சிநேகிதம் என்று

புரிந்தது. ஒரே பாடசாலையில் படித்திருக்கலாம், கோயில் குளத்தில் சந்தித்த ஒரு பழக்கமாகவும் இருக்கலாம், அல்லது தூரத்து உறவாகக் கூட இருக்கலாம்.

இருவருமே மாடியில் இருந்தார்கள். கீழே அறையிலிருந்து ஏதோ படித்துக் கொண்டிருந்த எனக்கு அவர்களது பேச்சுத் தெளிவா கவே விழுந்தது.

சோகமிழையும் அவளது பேச்சில், உள்ளக் கிடக்கை முழுவதை யுமே கொட்டிக் காட்டும் ஒரு தெளிவும் வேகமும் இருந்தது:

“அக்கா....! சிவசாமியை விட்டிட்டு இவனோடை வந்தது பிழை தான். ஒரு பெண் எத்தனை கனவுகளோடை குடும்ப வாழ்க்கையைத் தொடர்க்கிறாள். அதை, அந்தக் கனவுகளைச் சிவசாமி காலுக்கை போட்டு மிதிச்சுப் போட்டான். ஆன் பெண் உறவு புனிதக்கேடானதா? இல்லை. அகம் குழந்து உருகி உயர்வான உன்னதங்களைத் தேடுகிற விஷயம். இவை எல்லாம் அவனுக்குப் பிடிப்பவில்லை. படுக்கை அறை விஷயம் மட்டும் அரையும் குறையுமாக அவனுக்குத் தெரிகிறது. அதோடை இன்னொரு விஷயமும் அவனுக்கு நல்லாத் தெரியும்.”

“இதோ.... இதைப் பாருங்க”

அவள் எதைக் காட்டுகிறாள். இவள் எதைப் பார்க்கின்றாள். ஒரு கணம் பேச்சு ஏதும் அற்ற நிச்ப்தம்.

“என்ன, என்ன சித்திரா இது? நெருப்புப் பட்டது போலைக் காயங்கள்!”

“நெருப்புக் காயங்கள்தான், உடம்பு பூரா சுட்டுச் சல்லடையாக்கி யிருக்கிறானக்கா. ஏனோ என்றை முகத்திலை மட்டும் கடேல்லை. என்றை அழகு அதிலை மட்டும் இருக்கிறதா அவனுக்கு நினைப்புப் போலை”

“மெல்லிய செப்புக் கம்பி ஒன்று வைத்திருக்கிறான். அதை ஒருவகைப் புனித உணர்வுடன் எடுத்து, குத்துவிளக்கிலை அல்லது மெழுகுவர்த்தியில் காச்சுவான். பழக்கக் காஞ்சதும் அதனாலை என்னை ஸ்பரிசித்த பின்னர்தான் என் உடலையே அவன் தீண்டு கிறான்!”

மனம் விட்டு அந்தப் பெண் பேசினாள். தாம்பத்திய வாழ்வின் ஒழிவு மறைவுகளையெல்லாம் அவள் புட்டு வைப்பது எனக்குப் பிடித்தமாய் இருந்தது.

“ஓ...! இது எவ்வளவு மிருகத்தனம்.”

“உண்மைதான். அவன் மிருகம்தான், அந்த மிருகத்திடமிருந்து விடுபட்டு, இப்பொழுது இந்த மிருகத்திடம் அகப்பட்டு அவஸ்தைப் படுறன். சிவசாமியை விட இவன் இவன் மோசம்.”

சுயம்புநாதன் என அவள் உச்சரித்தது எனது தலையில் யாரோ ஒங்கி அறைந்தது போல இருந்தது.

“இதே அவன்றை பேர்...? இவற்றை பேரும் அதுதான்!”

சித்திரா தொடர்ந்து பேசினாள்:

“நாதனை அவன்றை சித்திதான் வளர்த்தவ. சின்ன வயதிலை என்னென்ன கொடுமைகளோ அத்தனையும் அவள் கையிலை இவன் பட்டிருக்கிறான். நாலு வயதிலை பெத்தவள் தவறிப் போக, அப்பன் துணையாக கொண்ட சித்திதான் இவனுக்கு எல்லாமெண்ட நிலை. இவன் அவளிட்டை பட்டதெல்லாம் மனசோடை பதிஞ்சு போய்க் கிடக்கு. எரிமலையாய்க் குமைஞ்சு அது வெளிப்படேக்கை இவன் மிருகமாயிடுறான். பெண் என்றாலே இவனுக்கு சித்தி ஞாபகம் தான் வரும்போலை. ஒரு சமயம் அவள் இவனை விஷம் வைச்சுக் கொல்ல நினைச்சதைப் பற்றி எனக்குக் கூறி அழுதிருக்கிறான். ஒரு பெண்ணின் அம்சமே கொலை பாதகமாகத்தான் அவனுக்குப் படுகிறது. சித்தி யின்றை தொல்லை தாளாமல் வீட்டை விட்டுப் போனவன், அவளுக்குக் கொள்ளி போடத்தான் ஊர்ப்பக்கம் திரும்பி வந்திருக்கிறான். இவன்றை இந்த இயல்பு மீறின போக்குக்கெல்லாம் சித்திதான் ஒருவகையிலை காரணம்.”

“இவன் சிவசாமி மாதிரி இல்லை. இவனுக்குத் தாம்பத்தியத்தின் இங்கிதம் தெரியது. பெண்ணைப் பெண்ணாகப் பார்த்துப் புரிந்து – அந்த நிமிஷங்களிலை அவனாலை உறவு கொள்ள முடியது. அந்த நிமிஷங்களில் மட்டுந்தான்! மிருகங்கள் கூட உறவு கொள்ளும் போது ரொம்பவும் சிநேகமாகத்தான் நடந்து கொள்ளுகின்றன. அப்படித்தான் அதைப் புரிந்துகொள்ள வேணும்”

ஓரே சீராகப் பேசி வந்தவள் குரலைச் சற்றுத் தாழ்த்தி, ரகசியம் பேசுவது போல ஏதோ கூறினாள்.

“.....”

“ஏதன் குடும்பக் கட்டுப்பாட்டுக் குளிசையாக்கும். பாலிலை கரைச்சே தாறவன். தமிழ் மருந்தாக்கும்”

இது என் மனைவி.

“என்ன மருந்தோ மாயமோ. அதைக் குடிச்ச உடனை ஒரே சோர்வும் களைப்புமா இருக்கும். உயிரைக் குடிக்கின்ற விஷத்தைத் தான் இவன் சொட்டுச் சொட்டாத் தாறான்போலை. பெண் என்றால் அவனுக்கு ஜென்மப் பகை. அவன் என்னை அழிக்க முந்தி, அவனிட மிருந்து எனக்கு விடுதலை வேணும். அப்பா அம்மாட்டைப் போகலாந் தான்! ஆனால் ஊரிலை தலை காட்டேலுமே? ஒடுகாலி எண்ட தலைக் குனிவதான் மிஞ்சம். அவன் தினம் தினம் தாற குழிசைகளை ஒரேயெடியாய் விழுங்கி ஒரு நாள் செத்துப் போக வேண்டியதுதான் போலை இருக்கு.”

“அக்கா, உங்களிட்டை வந்ததே இன்னொரு விஷயம் கதைக்கத் தான். நேற்று அம்மன் கோயிலிலை சிவசாமியைக் கண்டன். அவசர அவசரமா என்னை வழிமறிச்ச, தன்னோடை வரும்படி கேட்டான். இந்தக் கொலை பாதகனிட்டை இருக்கிறதிலும் பார்க்க, அது பரவா யில்லைப் போல இருக்கு, நான் என்ன செய்ய?”

“இவன் உயிரோடை இருக்கேக்கை சிவசாமிற்றைப் போக விடுவானே?”

“இவனென்ன கட்டின புரிசனே தடை சொல்ல. அதில்லை, சிவசாமிற்றைப் போயும் பிறகும் வதைப்படத்தானே வேணும். அதுதான் யோசனையாயிருக்கு” என்று கூறியவன் மாடியிலிருந்து இறங்கி வெளியே போவதைப் பார்த்தபடி நின்றேன்.

‘இவருக்கு இவ்வளவு கவலையும் தொல்லையுமா?’

“என்ன... கேட்டையளே... இந்தச் சித்திராவின்றை கதையை”

“சித்திரா பாவம். சிவசாமி ஒரு ‘சாடிஸ்ற்’. இவன் நாதன் ஒரு ‘மிலோஜெனிஸ்ற்.’ பெண்ணை வெறுப்பதில் பிரியமுள்ளவன்” என்றேன்.

“என்ன ‘ஸ்ற்’ ரோ... இரண்டு மிருகங்களுக்கிடையில் இந்தப் பெட்டை கிடந்து அல்லல் படுகுது. அதுமட்டும் எனக்கு நல்லாத் தெரியுது” என்றாள் என் மனைவி.

அன்று சந்தித்ததன் பின், சித்திராவை நான் பல நாட்கள் காண வில்லை. ஒருநாள் மாலை ஜந்து மணியிருக்கும், “அக்கா இருக்கிறாவா?” என்றபடி அவள் வந்தாள். இளம் பச்சை வண்ணச் சேலை. அதற்குப் பொருத்தமாக தளிர்ப் பச்சையில் சட்டை. அந்த உடையில் அவள் மிக அழகாக இருந்தாள். படி ஏறி வந்தவளை, உட்காரும்படி

கூறினேன். அவன் உட்காராமலே ஆழந்த ஓர் பார்வையால் என்னை அலைக்கழித்தாள்.

எந்த ஆண்மகனின் உறுதியையும் நிலை குலைய வைக்கும் பார்வையது. நான் அவளிடமிருந்து தப்பியோடும் வேகத்துடன் எனது அறையினுள் சென்று முடங்கிக் கொண்டேன்.

சில நிமிடங்கள் அமைதியாகக் கழிந்தன. அவள் அறைக்கதவை மெதுவாக நீக்கியபடி, “அப்ப நான் பிறகு வாறன், அக்கா வந்ததும் நான் வந்ததாகச் சொல்லுங்க.” என்றாள்.

“அக்கா இப்ப வந்திடுவா இருங்க” என்றேன்.

“என்ன எழுதிறயன். கதையா? கதை எழுதிறதென்டா என்றை கதையையும் எழுதுங்களேன்” என்றவள், அறைக்கு உள்ளாகவே வந்து விட்டாள்.

அவளது நெருக்கம், தனிமை, மேனியிலிருந்து விகசிக்கும் நறுமணம் எல்லாமே என்னைக் கிறங்க வைத்தன. என்னை இழந்த நிலையில், அவளது கரங்களை லேசாகப் பற்றினேன். அவள் கண்கள் பனித்து விட்டன.

“வேண்டாம்... வேண்டாம்... இந்தப் பாவப்பட்ட ஜென்மம் உங்களுக்கு வேண்டாம்” என்றாள்.

அப்பொழுது ‘கேற்’ விடும் ஒசை கேட்டது.

“அக்கா வந்திட்டா போலை... வாரும்?” என்று கூறிய நான் - வெளியே வந்து, மனைவியைப் பார்த்து: “உமக்கு ஒரு விலிட்டர்” என்றேன். அறையிலிருந்து வெளியே வந்த என்னையும் அவளையும் எனது மனைவி மாறி மாறிப் பார்த்தாள்.

திடீரென ஏற்பட்ட உணர்வு தந்த கூச்சங்கள் சிறுகச் சிறுக என்னிடமிருந்து விலகச் சில நிமிடங்கள் சென்றன.

ஆணின் சபலம் இங்கிதமில்லாதது. அவசரப்படுவது என்று மட்டும் எனக்கு அப்பொழுது புரிந்தது. இந்தப் புத்தி இப்படிப் போகிறதே என நினைத்ததும் மனம் துயருற்றது.

●

இந்தச் சம்பவம் நடந்து ஒரு வார காலமிருக்கும். மனைவி ஒரு செய்தியுடன் வந்தாள். “நாதனை ஆள் வைச்ச அடிக்கச் சிவசாமி பிளான் பண்றானாம்.”

இருவருடைய தகராறும் முற்றிவிட்டதைப் புரிந்து கொண்டேன்.
“யார் உமக்குச் சொன்னது”

“சித்திராதான்! அந்தப் பெட்டை பாவம். உடைஞ்ச ஒடாய்ப் போனாள். கோலத்தைப் பார்த்தால் செத்துப் போகப் போறாள் போலக் கிடக்கு. இன்னொண்டு தெரியுமே உங்களுக்கு? அவன்... நாதன் அவனுக்கு ஏதோ குளிசை குடுப்பானாம். அது விஷமாம். காஞ்சரங் காய் விதையிலை செய்யிறதாம். குருசாமிப் பரியாரி சொன்னவராம்” சொல்லும்போதே அவனது குரல் மாறி, உடைந்து போனது தெரிந்தது.

நான் ஒன்றுமே பேசாமல் வழமை போல அறையினுள் முடங்கிக் கொண்டேன். சித்திராவின் நினைவுகளால் மனது துயரங் கொண்டு கணத்தது.

இரண்டு நாட்களாக எங்கள் வீதி ஏனோ ஆழ்ந்த அமைதியோடு இருந்தது. லோன்றிச் சந்தியடியில் பழக்கமில்லாத சில முகங்கள், வயிரவர் கோயிலடி, தேநீர்க்கடை என்று எங்கும் சனப்புழக்கம் அதிகமாக இருந்தது. அவர்கள் கூடிக் கூடி ஏதோ பேசினார்கள். ஒருவரகை வள்ளுக்குடன் வஞ்சம் தீர்க்கும் தாபத்துடன் அலைந்து திரிவது போலத் தோன்றியது.

நல்லையா வருவதைப் பார்த்ததும், “யாரப்பா அது, வீதி சன சந்தடியாயிருக்கு” என்றேன்.

“பெடியளைப் போலை இருக்கு” என்றவன் நின்று பேச நேரமில்லாமல் அவசரமாக எங்கோ போனான்.

எனக்கு சிவசாமியின்றை ஆட்களாய்த்தான் இருக்க வேண்டு மெனத் தோன்றியது. ‘மனைவியை இழுத்து வந்தவனை சும்மா விடுவானே! நாதனைத் தொலைக்கப் போறாங்கள். எழும்பி நடமாட முடியாமல் கையைக் காலை உடைச்ச நடைப்பினமா ஆக்கப் போறாங்கள் போலை...’ என நினைத்துக் கொண்டேன்.

வழமைபோல மாலை ரியூசன் வகுப்புகள் முடிந்து நான் சைக்கிளில் வந்துகொண்டிருந்தேன். ஆலடியைக் கடந்து, தேநீர்க் கடையை அண்மித்த பொழுது எனது சைக்கிள் மறிக்கப்பட்டது. என்னைச் சுற்றிக் கும்பலாக ஏழேட்டுப் பேர். மூர்க்கமாக ஒருவன் எனது சைக்கிளை எட்டி உதைத்தான். நான் சைக்கிளுடன் வீதி ஓரத்தில் போய் விழுந்தேன். விழுந்த என்னை நோக்கி அங்கு நின்ற எல்லாருமே ஓடி வருவதுபோல் இருந்தது. ஓடி வந்தவர்களில் சிலர் எனது பிடரியில் பலம் கொண்ட மட்டும் அடித்தார்கள். யாரோ ஒருவன்

விலாவில் உதைத்தது போலிருந்தது. பெயர்ப் பொருத்தத்தின் அப்தம் அப்பொழுதுதான் என் மூளை நரம்பில் உறைத்தது. அந்த இக்கட்டிலும் மனித நடத்தையின் விசித்திரத்தை என்னால் என்னாம் விருக்க முடியவில்லை.

நான் அறிவிழந்து போய்க் கொண்டிருந்தேன். அந்தக் கணங்களில் அரைகுறையாக மூளை கொண்டு சிலும்பிக் கிடக்கும் மீசை, வெற்றிலைக் கறள் படிந்த தேய்ந்த பற்கள், பிளவுபட்ட உதடுகளோடு கூடிய அவன், அந்த விகாரமான பிறவியும் என்னைப் பலமாக உதைத்தான். அந்த உதையுடன் நான் நினைவிழந்தேன்.

நினைவு மீண்ட பொழுது வீட்டில் இருந்தேன். மனைவி ஒத்தடம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“என்ன ஆள்மாறாட்டமா?”

எனக்குப் பதிலேதும் சொல்ல முடியாத அசதியாயிருந்தது.

“உங்களுக்கு ஒரு விஷயம் தெரியுமே. இவள் சித்திரா மீண்டும் சிவசாமிற்றைப் போயிட்டாளாம்.”

“பாவம் இஞ்சை வந்திருக்கலாம்” என்று எனது உதடுகள் முன்னுமனுத்தன.

“என்ன... என்ன உழறிறையள். இவன் நாதன் அடிச்சது போதாது, சிவசாமியும் உங்களை உதைக்க வேணும்”

நான் எனது மனைவியை வாஞ்சையுடன் நிமிர்ந்து பார்த்தேன். அவளது கண்கள் பனித்திருந்தன.

அந்த கிருவர்

அதை அவன் நம்பவில்லை. சுலபமாக, சிரமம் ஏதுமில்லாமல் கிடைக்குமென்றால் இப்படி நாயாக அலைந்திருக்க வேண்டாமே என்றிருந்தது அவனுக்கு.

ஏ.ஏ.ல். பாஸ் பண்ணி, மேலே படிக்க முடியாமல் போனதால் - வேலை தேடி அலைந்தான். எத்தனை பிரமுகர்களின் சிபார்சுகள்! எல்லாமே வியர்த்தமாய்ப் போன நிலையில் - வரேந்திரன் வந்து, “வர்த்தக வங்கியில் பயிலுநர் தர லிகிதர்களுக்கு வேக்கன்னி இருக்கு” என்ற பொழுது - இவன் நம்பிக்கை அற்றவனாய்; அச்ட்டுச் சிரிப்பையே பதிலாகத் தந்தான்.

வரேந்திரன் வேலை பற்றிக் கதைத்து, ஒரு கிழமைக்குள்ளாகவே அவனை வங்கிக்கு வருமாறு அழைத்து - நேர்முகமானதும் - நியமனக் கடித்ததைக் கொடுத்தார்கள்.

முகாமையாளரிடமிருந்து கடித்ததைப் பெற்றுக் கொண்டபொழுது, அவரது கரங்களை இவன் நன்றி உணர்வுடன் இறுக்கமாகவே பற்றிக் கொண்டான். சந்தோஷத்தில் எதுவுமே பேச முடியவில்லை.

குரல் நெகிழ்ந்து உடைய இவன் கேட்டான் :

“மிஸ்டர் வரேந்திரன்”

“புதன் வேலைக்கு வருவார். பாருங்கள்.”

“சரி ஸேர்....!”

இவன் எழுந்ததும் - அவரும் எழுந்து, இவனது கரங்களைக் குலுக்கி விடை தந்தார்.

இவை எல்லாமே அவனுக்கு மிகுந்த நெகிழ்ச்சியையும் பரவசத் தையும் தந்தன.

மாதச் சம்பளம் பத்தாயிரத்து முந்நாறு ரூபாய். லிகிதர் தரம் II க்கான திரட்டிய வேதனம். மூன்று வருடங்களுக்குப் பின்னர் நிரந்தரமானதும் பதினேழாயிரத்து அறுநாறு ரூபாய் - வருடாந்தப் படியாக நாநாற்றியிருப்பது, பத்து ஆண்டுகளுக்கு.

அவனுக்கு உடம்பு லேசாகி, காற்றில் மிதப்பது போலிருந்தது. திடீரென அவனுக்கு ரஞ்சியின் ஞாபகம் வந்தது.

‘ரஞ்சி இப்பொழுது என்ன செய்து கொண்டிருப்பாள்? உணர்ச்சி களைப் புரிந்து கொள்ளாத - புரிந்து கொண்டாலும் அதை வெளிக் காட்டிக் கொள்ளாத பெட்டை அவள். எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் அழுத்தமான முக பாவங்களுடன், இயல்பாக அவளால் எப்படிப் பேச முடிகிறது!’

எட்டாத உயரத்தில், காதல் பற்றிய அவனுக்கே உரிய கருத்துக் களுடனும் வரன்முறைகளுடனும் ராணி மாதிரி அவள் இருப்பதாகவே அவனுக்குத் தோன்றியது.

கூடவே தனம் மாமியின் ஞாபகமும் அவனுக்கு வந்தது.

ஓரு வருஷம் இருக்குமா...? சூரியன் நன்றாகவே மேற்கே சரிந்து விழுந்து கிடந்தான். வானம் மேற்குச் சாய்வில் செம்பொன்னாய் வழிந்தபடி... அன்று மாலை மாமி வீட்டிலில்லை என்பதை உறுதிப் படுத்திய பின்னர் இவன், ரஞ்சியை நெருங்கித் தனது காதலை வெளியிட்டான், அதுவும் தனிமையில்.

உதட்டில் மெலிதாக நெகிழ்ந்து உடையும் முறுவலைத்தவிர - வேறு எதுவித எதிர்வினையையும் அவள் அப்பொழுது காட்டவில்லை.

அவள் எழுந்து, கூடத்துச் சுவரோடு சாய்ந்தபடி நின்றாள். கைகள் அற்ற நீண்ட ‘கவுன்’ போட்டிருந்தாள். உடலோடு ஒட்டிய அந்தக் ‘கவுன்’ அவனுக்கு அழகாக இருந்தது.

எழுந்தவன், அவளை நெருங்கி நின்று கொண்டான். அவனது உயரத்துக்கே அவள் வளர்த்தி கொண்டிருந்தாள். பளிச்சிடும் தாமிர நிறத்தில், பல வண்ணப் பூக்களைத் தாங்கியிருக்கும் பூங்கொத்தாய் அவள் குலுங்கினாள். அவிழ்ந்து தழையும் கூந்தலில் அவன் கண்கள் சிக்கித் தவித்தன. நீண்ட கழுத்திலும் திரட்சியான உதடுகளிலும் முத்தமிட வேண்டும் போலிருந்தது அவனுக்கு.

“ரஞ்சி!” என்று உணர்ச்சிவசப்பட்டவனாய் அவளது வலது கரத்தைப் பற்றி அழுத்தினான். அவள் எதுவித பதட்டமும் அடையாத வளாய், நிதானமாக:

“சிவா... இது... இதென்ன...? வேண்டாமே... சின்னப் பிள்ளையளைப் போல முதிர்ச்சி ஏதுமில்லாமல்...”

நிதானமாகப் பேசியவள், தனது கைகளை அவனது கரங்களிலிருந்து எளிதாக விடுவித்துக் கொண்டு, வீட்டின் உள்ளாக நகர்ந்தாள்.

அவன், அங்கு நிற்பதற்கே தயக்கம் கொண்டு, மனம் குழம்பிய நிலையில், வீட்டைப் பார்த்து நடந்தான்.

அதன் பின்னர், தனம் மாமி வீட்டுப் பக்கம் போவதைத் தவிர்த்துக் கொண்டான்.

எதற்குமே பிடி கொடாமல், நழுவி ஒடும் ரஞ்சியைத் தட்டு மறித்துக் காதல் செய்ய அவனால் முடியவில்லை. காலம் அவளது மனதைக் கனிய வைக்கும் எனும் எதிர்பார்ப்பு அவனுக்கு இருந்தது.

அன்று சோமவாரம். சிவன் கோயிலிலிருந்து அவன் வெளியே வந்த பொழுது :

“அதாரது, எங்கட சிவாவே...”

கண்கள் விரிந்து சிரிக்க, கூவிய தனம் மாமி இவன் எதிராக வந்தாள். அவனுக்குப் பின்னால் அவனது தேவதை, அடுத்துக் கமலா, கலா. நான்கு பேரும் நின்றார்கள்.

“வீட்டுப் பக்கம் ஏன் இப்ப வாறேல்லை... நேரம் கிடைக்கேக்கை வந்து போமன்...”

‘எல்லாமே உங்க செல்ல மகளால் தான் வந்தது’, என்று அவனுக்குச் சொல்ல வேண்டும் போலிருந்தது. ஆனால், எதுவுமே பேசாது ரஞ்சியைப் பார்த்தான். அவன் இவனைக் கண்டு கொள்ளாத பாவனையில் எங்கோ பராக்குப் பார்த்தபடி நின்றாள்.

அவசர அவசரமாக விடை பெறுவதைத் தவிர அவனுக்கு அப்பொழுது எதுவும் செய்ய முடியவில்லை.

நாலு நாள் கழித்து, அவன் மாமி வீட்டுப் பக்கம் போனான். வீட்டில் ரஞ்சி மட்டுமல்ல, மாமியும் இருந்தாள்.

இவனைக் கண்டதும் மாமி ஆரை பூரையாக வரவேற்றாள். ரஞ்சி வழைமொல இவன் வந்ததைக் கூடக் கவனம் கொள்ளாது, ஏதோ புத்தகத்தில் ஆழ்ந்து போயிருந்தாள்.

‘என்ன புத்தகமது... தன்னை மறந்து லயித்துப் போற மாதிரி... காதல் கதையாகத்தான் இருக்கும்’ என இவன் நினைத்துக் கொண்டான்.

மாமிதான் முதலில் பேசத் தொடங்கினான் :

“ரஞ்சி எல்லாம் சொன்னவ தம்பி...” என்று ஆரம்பித்ததுமே இவனுக்கு வேர்த்துக் கொட்டியது. ரஞ்சி இவ்வளவு அசடா... எதைச் சொல்வது எதை விடுவது என்ற விவஸ்தை கூட இல்லாத பெண்ணா இவள்!”

“உமக்கு விருப்பமெண்டால் நடக்கிற மாதிரி எல்லாம் நடக்கும் தானே தம்பி..., இல்ல, ஒரு உத்தியோகம் அது இதெண்டில்லாமல்

இந்த ஆசையில் மனசை அலைய விடேலுமா... முதலிலை ஒரு உத்தியோகத்துக்குத்தான் முயற்சி செய்ய வேணும்... உம்மடை விருப்பத்துக்கு மாறா அண்ணரும் மச்சானும் வரப் போகின்மா...? அப்படி இப்படி எண்டாலும் அவையளைச் சரிக்கட்டலாம். எதுக்கும் முதலிலை ஒரு முயற்சி வேணும்... உழைப்பு பிழைப்பு இல்லாமல் இருக்கேலுமா?"

ரஞ்சி எழுந்து உள்ளே போனாள்.

"மாமி...! உத்தியோகம் கிடைச்ச பிறகுதான் எல்லாம்... சும்மா நான் கதைச்சதை ரஞ்சி பெரிச் படுத்தி உங்களிட்டை சொல்லுவா எண்டு நான் நினைக்கேல்லை..."

வெட்கத்துடன் அவன் விளக்கம் தந்தான்.

"இப்ப சொன்னால் என்ன, எப்ப சொன்னால் என்ன ராசா... சொல்ல வேண்டிய விஷயந்தானே! என்றை பிள்ளையள் எனக்குத் தெரியாம எதுவுமே செய்யாதுகள்... ஒரு துராலைக் கூட நகர்த்தாதுகள். அப்படி ஒரு வளர்ப்பு வளர்த்திருக்கிறன். அவர் இல்லை எண்டு பிள்ளையளுக்கு ஒரு குறைகிறை வச்சிருக்கிறனா...? தகப்பனைத் தின்னியள் போலவே என்றை பிள்ளையளை நான் வளர்த்திருக்கிறன். இல்லை ராசா.... ரஞ்சி ட்ரெயினிங் கொலிச்சிலை இருக்கிறாள். மற்றவள் ஏ.எல். படிக்கிறாள், சின்னவள் கலா ஆண்டு ஒன்பது. என்றை பிள்ளையளுக்கு எது இல்லை எண்டாலும் படிப்பு அதுகளைக் காப்பாத்தும் தம்பி...."

உள்ளே போன ரஞ்சி எவர் சில்வர்றேயில் - ரம்ஸாரில், பாற்கோப்பி கொண்டு வந்தாள். கோப்பியை எடுத்தபடி இவன் ரஞ்சியை பார்த்தான்.

அவளது கண்கள் மலர்ந்து சிரித்தன. உதட்டோரம் கீறலாய் உடையும் அந்த மெல்லிய முறைவல். அவளது திரண்டு சிவந்த உதடு களில் ஈரப்பசமை!

இவன் உணர்ச்சிவசப்பட்டான்.

இங்கிதம் தெரிந்த தனம் மாமி எழுந்து உள்ளே போனாள்.

ரஞ்சியைப் பார்த்து இவன் கேட்டான் :

"ரஞ்சிக்கு என்னிலை விருப்பமா...?"

"உங்களுக்கு ஒரு சொக் ரீட்மென்ட் கொடுத்தும் நீங்க வழிக்கு வாற்தாத் தெரியேல்லை... உங்கடை மனோரதியக் கனவுகள் கலையத் தான் அம்மாட்டைச் சொன்னனான்... வேணுமென்டுதான் சொன்ன நான்.... அந்த விசர் மனிசியும் ஏதோ மகஞுக்குத் தாலி கட்டின ஆசை மருமகனோடை கதைக்கிறது போலக் கதைக்குது..."

இவன் மனதளவில் சோர்ந்து போனவனாய்க் கேட்டான் :

“மனோரதியம் எண்டா என்ன ரஞ்சி...?”

“உங்களுக்கு விளங்கிற மாதிரிச் சொல்லட்டா... விடலைப்பட்ட சேவல், பெட்டைக் கோழியைத் தூரத்துமே... அது மாதிரித் தான் நீங்க என்னை..., சிவா... இது... இதொரு சீரழிஞ்ச நிலை. காதல் இப்படிக் கொட்டிச் சிந்தி, உணர்ச்சிவசப்படிற விஷயமா...? ஆன்மை அதன் வசீகரங்களோடு, பெண்மையை நாடிற மாதிரி எனக்குப் படேல்லை...”

அவள் ஒரு விசித்திரமான அழுத்தத்துடன் தலையைச் சற்றுச் சாய்த்து, சிரித்தபடி இதனைச் சொன்னாள். அலட்சியமும் கேலியும் அவளது கண்களில் தெரிந்தன. அவளது கண்களைச் சந்திக்க விரும்பாமலே அவன் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான்.

‘சின்னப் பெட்டை... விசரி... அம்மாவைக் கேட்டுக் காதல் செய்யும் அசடு...’ என நினைச்சன்... ஆனால், அப்படி இல்லை என்று காட்டி நிற்கும் இந்த ஆழமான பெண்ணுடன் எனது காதல் சரி வருமா...?’

அவனுக்கு எல்லாமே குழப்பமாக இருந்தது.

இந்தச் சந்திப்பு அவனையும் அவளையும் வெகுதூரம்வரை பிரித்து விட்டதை மனம் கொண்டவன், அவளது ஆளுமையின் வலுவுக்குச் சம்மதயாகத் தன்னால் உயர முடியுமா எனக் கலங்கவும் செய்தான்.

அவனைப் பொறுத்தவரை எல்லாமே முடிந்து விட்டதாகவே தோன்றியது. ரஞ்சியின் நினைவுகளையும் அவள் பால் சுரந்து நிற்கும் காதலையும் நெஞ்சிலிருந்து அழித்துவிட வேண்டியதுதான் என அப்பொழுது அவன் நினைத்துக் கொண்டான்.

●

அந்த நிகழ்ச்சியின் பின்னர், அவளைச் சந்திப்பதையே அவன் பெருமளவு தவிர்த்துக் கொண்டான். ஒரு சமயம் அவன் ஏதிர்பாராத வேளை, அவளாகவே அவனை நாடி, அவனது வீடு வரை வந்தது, அவனுக்கு மிகுந்த ஆச்சரியத்தைத் தந்தது.

வந்தவள், வழுமைக்கு மாறாகத் தனது குரலைச் சற்று உயர்த்திப் பேசினாள். அந்தப் பேச்சு அவனுக்கு மேலும் வியப்பைத் தந்தது.

“முடிச்சா ஆசை மச்சாள் ரஞ்சியைத்தான் முடிப்பன் என்னு ஊரெல்லாம் தம்பட்டம் அடிச்சாச்ச போல...”

“ரஞ்சி...?”

“இல்ல, உங்க :ப்ரண்ட் சீலன், நாலஞ்சு காவாலியலோட் ஆலடிச் சந்தியில் நின்டு... போகேக்கையும் வரேக்கையும் சிவா வின்றை சரக்குப் போகுத்தா... ம... பாருங்கடா எண்டு சொல்லிறார்... அதுதான்...!”

அவனுக்குச் சீலை நழுவியது போலிருந்தது. அவளைச் சமாதானப்படுத்த வார்த்தைகளே கிடைக்காமல் தவித்த பொழுது - அவள் தொடர்ந்து கேட்டாள்:

“சரக்கு எண்டா என்ன...? சரியான மோசமா... வல்கரா இருக்கே...?”

‘அவளது மனசு கூசம்படி சீலன் நடந்திருக்க வேண்டாமே’ என நினைத்துக் கொள்வதைத் தவிர, அவனால் அப்பொழுது எதுவும் செய்ய முடியவில்லை.

“வாழ்க்கை எவ்வளவு நெருக்கடி மிக்கதாக எங்களுக்கு ஆகி விட்டது. எவ்வளவு சிரமங்கள். இழப்புக்கள். இவையனுக்கு மத்தி யிலையும் தேசியம், விடுதலை எண்டு - மிகப் பொறுப்போடை சில இளைஞர்களாவது சிந்திக்கிறாங்களே....! அது சந்தோஷமா இருக்கு. இந்த உணர்வு.... இந்த அலை... எத்தனை மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்திருக்கு. பெண்மை பற்றிய தற்குறித்தனமான கருத்துக்களும் என்னாங்களும் சிறுகச் சிறுகத் தகர்ந்து வாற சூழல் இது.... இந்தச் சூழலிலை, மனஆரோக்கியம் இல்லாத உங்களது நண்பர்களை என்னாலை புரிஞ்சு கொள்ள முடியேல்லைச் சிவா...! பொம்பிளைப் பொறுக்கியள் உங்களது நண்பர்களா இருப்பதையும் என்னாலை செரிச்சுக் கொள்ள முடியேல்லை....”

“நோ... அப்பிடி இல்லை ரஞ்சி, ஏதோ வேடிக்கையாச் சொல்லியிருப்பான்....”

“வேடிக்கையா...? இதிலை என்ன வேடிக்கை... மனசிலை இருக்கிறதுதான் உத்தில வரும். இதுக்கு ஒரு சப்பைக்கட்டு வேறையா...”

“மன்னிச்சிடு ரஞ்சி!”

“இதில் என்ன மன்னிக்க இருக்கு... எதுக்கும் உங்க நண்பருக்கு உறைக்கிற மாதிரி நாலு வார்த்தை சொல்லி வையுங்க. அது போதும்...” என்றவள், அவனது கையில் இருந்த புத்தகத்தை வாங்கிப் பார்த்துவிட்டு, “உங்களுக்கு வாசிக்கிற பழக்கமும் இருக்கா...! என்ன ‘காவியமோ ஓவியமோ’வா... ரமணிச்சந்திரன் தான் உங்க :பேவரிட் ரைட்டரா...?” என்று கேட்டாள்.

அவன் மெளனமாக இருந்தான். அவனது மெளனம் அவளை மேலும் பேசத் தூண்டியது:

“இந்தக் குப்பையளைப் படிச்சா... உங்களுக்கு குழப்பமாத் தானிருக்கும். ரோமானிக்கா காதலிக்கத்தான் வரும்... போலியா உணர்ச்சிவசப்படுறதுக்கு அசல் கஞ்சா இந்தப் புத்தகங்கள்.”

“ஸோ... உணர்ச்சிவசப்படுறதே உனக்குக் கேவலமாப் படுகுதா...!”

“சொல்லுங்க...”

“உணர்ச்சிகளை காற்புள்ளி, அரைப்புள்ளி, தரிப்பு என்று நிறுத்தற் குறியீடுகளைப் போட்டுக் கட்டுப்படுத்த எனக்குத் தெரியாது ரஞ்சி... எனக்கு ஒரு கனிவான பார்வை... இசைவான ஸ்பரிசம்... நெகிழ்ந்து சிலிர்த்து உதிரும் கண்ணீர் இவை எல்லாம் பிடிக்கும்... இதை நீ உணர்ச்சி வசப்படுவதாய் சொன்னால் நான் அதற்கு என்ன சொல்ல முடியும்...”

“Bluff, கொஞ்சம் பிதற்றாமல் இருங்க... நான் சொல்லிறதை விளங்கிக் கொள்ளுங்க... உணர்ச்சி வசப்படவேண்டாமென்டு நான் சொல்லேல்லை... நிதானம் தப்பின அவசரம் வேண்டாம் என்டுதான் சொல்லிறன்...”

“நல்ல புத்தகங்கள் சிலது என்னட்டக் கிடக்கு... வீட்டுப் பக்கம் வந்தா எடுத்துப் படியுங்க... படிப்பும் ரசனையும் உயர்வானதா இருக்க வேணும். நல்ல கலைகளுக்கு முகம் கொடுக்கிறபோது... நமது மனசும் உணர்வுகளும் மேன்மைப்படும். வாழ்வு சுவையும் அர்த்தமும் நிரம்பியதாக ஆகி வரும்...”

அவள் பேசுவதையே அவன் கேட்டபடி இருந்தான்.

‘இவள் தனது தொடர்புகளை மீளவும் புதுப்பித்துக் கொள்ள விரும்புகிறாளா? என்ன... என்ன இது...! கை நழுவிய பொருள் மீளவும் காலடியில் வந்து விழுமா...?’

“என்ன சிவா... என்ன அப்படி ஒரு ஆழ்ந்த பார்வை... போர் அடிக்குதா...? ஸொரி... பேசுவது எனக்குப் பிடிக்கும். அதுதான் இப்படி...சரி அம்மா தேடுவா, நான் வரட்டுமா...?”

அவள் திடீரென அவனிடமிருந்து விடை பெற்றுக் கொண்டாள்.

வங்கி வாசலில் சைக்கிளில் ஏறியவனுக்கு இந்த உலகமே இனிமை நிறைந்ததாகவும் - உலகத்து மனிதர்கள் அனைவருமே மிகவும் நல்லவர்களாகவும் தோன்றினார்கள்.

வரேந்திரனை - அவரது வீடுவரை சென்று - சந்தித்து நன்றி கூறிக் கொள்ள வேண்டும் என நினைத்தவன், அவரிடம் செல்லாது, வீட்டைப் பார்த்து சைக்கிளை மிதித்தான்.

ஜயாவையும் அம்மாவையும் தான் முதலில் அவனுக்கு பார்க்க வேணும் போல இருந்தது. செய்தி கேட்டதும் - அவர்கள் அடைந்த மகிழ்ச்சியில் நனைந்தவன்; குளித்து, மதியச் சாப்பாடானதும் ஒரு குட்டித் தூக்கம் போட்டுவிட்டு, தனம் மாமி வீட்டுப் பக்கம் போனான்.

மாமி தலை வாசலில் சீமெந்துக் தரையில் படுத்துக் கிடந்தாள். இவனது குரலைக் கேட்டதும் வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள். உள்ளே குரல் கொடுத்தாள்.

“ரஞ்சி ஆர் வந்திருக்கினை வந்து பார் பின்னை.”

ரஞ்சி வெளியே வந்தாள். தாங்கி எழுந்து வந்ததால் ஒரு சோபிதம் அவளில் மினிரந்தது. கண்களில் என்றுமில்லாத கனிவு. இது அவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

ரஞ்சி எதுவும் பேசாமல் இருக்க, மாமிதான் கேட்டாள்:

“தம்பிக்கு உத்தியோகம் கிடைச்சிருக்காம். சந்தோஷம். மிஸ்டர் வரேந்திரன்தான் எல்லாம் செய்தவரே... கமலா சொன்னவன்.”

கமலா வரேந்திரனிடம் வர்த்தகம் படிக்கப் போவது பளிச்சென அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

ரஞ்சி எழுந்து உள்ளே போனாள்.

“ரஞ்சியில் தம்பிக்குச் சரியான விருப்பமெண்டு எனக்குத் தெரியும். என்ன செய்யேலும் ராசா... எல்லாம் விதிச்சபடிதானே நடக்கும். எங்கட கையிலை என்ன இருக்கு...”

“என்ன மாமி...?”

அவனுக்கு ஒரு பேச்சுக்கால் வந்தது. நல்ல இடம். என்றை பெட்டையின்றை வடிவில் மாப்பிளை கிறங்கிப்போய்ச் சம்மதம் சொல்லீற்றார். காலையிலதான் சிவன் கோயிலிலை வைச்சுப் பொம்பிளை பார்த்தவர். ரஞ்சிக்குத் தெரியாமல்தான் இந்த ஏற்பாடு. தெரிஞ்சுதும், அவள் குதிச்ச குதி... ‘என்ன கூத்திது, சந்தைக்கு மாடு சாய்க்கிற மாதிரி... எண்டு என்னிலை பாய்ஞ்ச விழுந்தாள். இப்ப எல்லாம் சரியாப் போக்கு... அவனுக்கும் விருப்பம்தான். பொடியன் கொழும்பிலை தான் உத்தியோகம்... போர்ட் அதோரிட்டி யில் சீனியர் எஞ்சினியர். சீதனம் அதிகமில்லை. வீடு வளவும் நகையும். என்றை சீமான்... அதுதான் உன்றை மாமா உழைச்சத்திலை இந்த வீடு வளவு மிஞ்சினது பெட்டைக்கு நல்லதாய்ப் போக்கது. இது விஷயம் ஒருத்தருக்கும் சொல்லேல்லைத் தம்பி... காதும் காதும் வைச்சாப்பிலைதான் எல்லா விஷயமும் நடக்குது.”

மாமி எல்லாவற்றையுமே மறந்து போனவளாய், மூன்றாம் மணித்ரிடம் பேசுவது போலப் பேசியது அவனுக்கு ஏரிச்சலூட்டியது.

“இரு தம்பி கோப்பி குடிச்சிட்டுப் போகலாம்”

அவளை அப்படியே, அந்த இடத்திலேயே கழுத்தை நெரித்துக் கொல்ல வேண்டும் போலிருந்தது அவனுக்கு. எதுவும் பேசாமல் விசுக்கென்று எழுந்தவன் வேகமாக வெளியே நடந்தான். அவனுக்கு எல்லாமே குனியமாக இருந்தது. இருட்டில் திசை தவறிய பதகளிப்பும் பதட்டமும் அவனுள் திகைந்தது.

‘மாமி தன்றை மனக்கிடக்கையை... விருப்பத்தை... கொட்டிக் காட்டின மாதிரி, ஏன் ரஞ்சியாலை முடியேல்லை.... அவனுக்கென்று ரசனைகள் இருப்பதுபோல, விருப்பு வெறுப்புகள் இருக்காதா...? தனது அன்பை மனம் திறந்து சொன்னால் என்ன வாயா வெந்துவிடும். பட்டும் படாமலும் எத்தனை நாள் இப்படி...! எனது ரசனைகள், அவளது ரசனைகளுடன் சம்மத்யாக இல்லாமலிருக்கலாம். ஆனால். அவளது உடனிருப்பும்... அவளது புத்தகங்களும்... என்னில் ஏற்படுத்தியுள்ள மாற்றத்தை நுட்பமாக அவள் இனங்களுடு, கனம் பண்ண முழுந்த சந்தர்ப்பங்கள் எத்தனை. இதெல்லாம் பொய்மையும் பசப்பும் நிரம்பியவையா? மாமியைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது... ஆனால், ரஞ்சி - அவள் நகர்த்தும் காய்கள்...! அவள் அநுசரணையாக ஆதரவாக ஏன் இருக்கக் கூடாது. அவள் காட்டும் எதிர்வினைகள் ஏன் பாதகமாய் இருக்க வேணும்...’

சிந்தனை வசப்பட்டவனாய், சைக்கிளை உருட்டியபடி, ஒழுங்கை முகப்பில் திரும்பிய பொழுது - எதிரில் வேம்படி வயிரவர் இவனைப் பார்த்துச் சிறிப்பது போலிருந்தது. ‘ரஞ்சியின் காதலை யாசித்து அவரிடம் எத்தனை முறையிடுகள். நேர்த்திக் கடன்கள். அவை எல்லாமே அர்த்தம் இல்லாமல் போய்விட்டனவா...?’

இருள் கோயிற் கட்டிடத்தைச் சுற்றி அப்பிக் கிடந்தது. வயிரவருக்கு முன்பாகச் சிறிய தூண்டாமணி விளக்கு மினுக்மினுக் என ஏரிந்து கொண்டிருந்தது.

வயிரவரை வணங்கி நிமிர்ந்த பொழுது, கோயிலின் மேற்குப் பக்கமாக, ‘ஆரது... ஆருடைய உருவம் மங்கலாக...’

“சிவா...!”

யாரோ அழைப்பது போலிருந்தது.

குரலில் ரஞ்சி என்று அவனுக்குத் தெரிந்தது.

சைக்கிளை இழுத்துப் புதர்களின் நடுவே தள்ளி விட்டு, அவளை நோக்கி விரைந்து சென்றான்.

நெருங்கி வந்த அவனை, தீர்க்கமாகப் பார்த்த ரஞ்சி கேட்டாள்:

“போட்ட கோப்பியைக் கூடக் குடிக்காமல் அப்படி என்ன அவசரம்?”

“இல்ல... உங்க அம்மா உனக்கு மாப்பிளை பார்க்கிறா... அதுக்குப் பிறகும்...”

“அம்மாவுக்குச் சணப்பித்தம் சணச்சித்தம் - அவவினால், கதையைப் பெரிசா எடுக்கிற உங்களை...”

“ரஞ்சி...!”

“நமது காரியம் நடக்கும்... அவசரப்படாதேங்க... என்றை ரீச்சர் ட்ரெயினிங் முடியட்டும். உங்கட உத்தியோகமும் நிரந்தரமாகட்டும். உங்களை இந்தப் பெட்டை ஏமாத்த மாட்டாள்.”

“ரஞ்சி...!”

தொடர்ந்து ஏதேதோ சொன்னவன் அவளை நெருங்கி வந்து, அவளது கரங்களை எடுத்து, மெதுவாக முத்தமிட்டான்.

அவனது விழிகளில் அரும்பிய கண்ணீரைக் கண்டதும் - “என்ன சிவா இது...! இந்தப் பெட்டையில் அப்படி என்ன இருக்குது...”

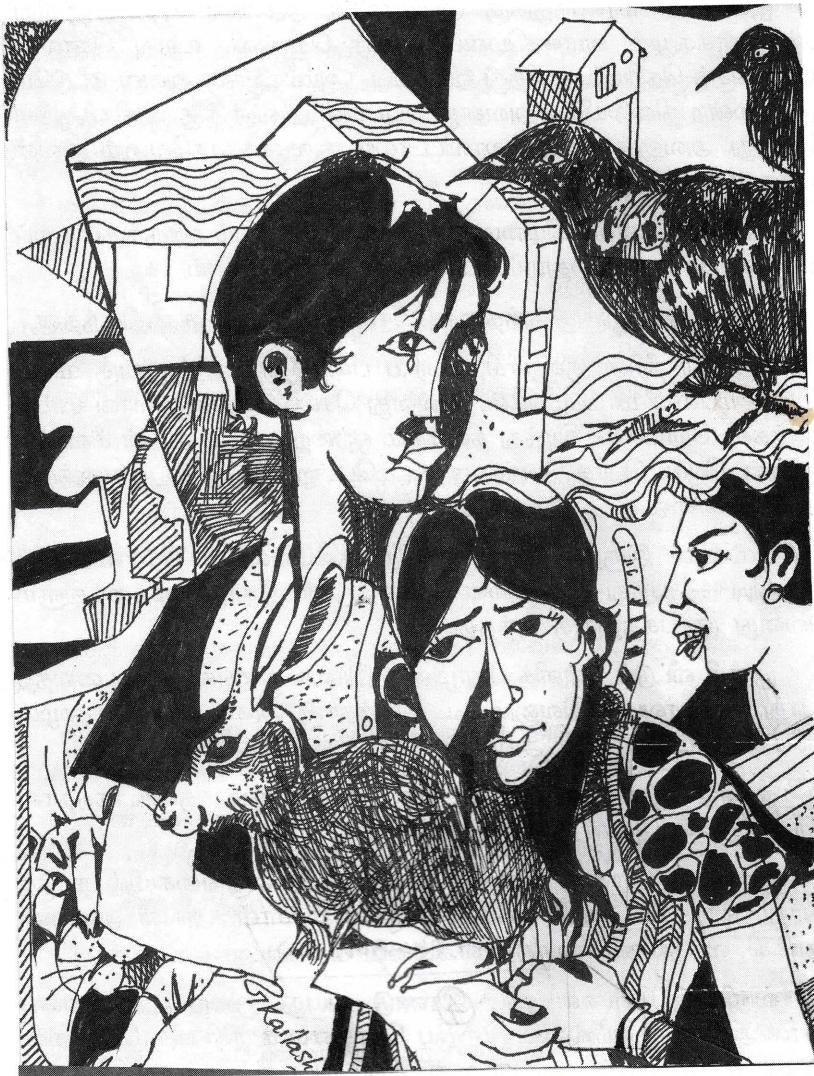
“எல்லாம் இருக்குது...” என்றவன் அவளை மென்மையாக அணைத்துக் கொள்ளவும் செய்தான்.

அவனது அணைப்பிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டவள், கோயிலின் பின்புறமாக நகர்ந்தாள். அவள் போவதையே விழி அகற்றாமல் அவன் பார்த்தபடி நின்றான்.

சிறிது தூரம் சென்ற ரஞ்சி அவனை ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்தாள். அந்தப் பார்வை, அவனுக்கு - அவளது நிரம்பிய காதலை உணர்த்தி இருக்க வேண்டும்.

காற்றில் மிதப்பதான ஓர் உணர்வு அவனை அப்பொழுது அணைத்துக் கொண்டது.

அம்மா செய்த கொலை

அவன் பட்டணத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்தான். எட்டாம் வகுப்பு. வார இறுதி நாட்களான - சனி, ஞாயிறு, மற்றும் லீவு நாட்களில் ஊர்ப் பக்கம் வருவான். வருவது அம்மாவைப் பார்க்க.

அகாலத்தில் ஜயா காலமானதால் அவனுக்கு எல்லாமே அம்மா தானென்று ஆகியிருந்தது.

ஜயாவின் மரணத்துக்கு அம்மாவின் அசண்டையும் - ஓரளவு உள் நோக்கமும் காரணமென்பது ஊர் சொல்லி, உறவு சொல்லி அவனுக்குத் தெரியும். தனித்து விடப்பட்ட அம்மாவுக்கு அவன் மட்டுமே தஞ்சமென்ற நிலையில், அவனது படிப்பில் அவனுக்கு அதிக ஆர்வ மிருந்தது. அவனுக்காக இல்லாவிட்டாலும் அவனுக்காகவேனும் அவன் படித்தாகவேண்டும்.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை. பாடசாலை விட்டதும் ஊருக்குப் புறப் பட்டான். பத்து மைல்தூரம். பஸ்ஸில் தான் பயணம்.

ஊரில் அவனுக்கு எத்தனையோ விஷயங்கள் காத்திருந்தன.

சிலுந்தா நீரின் குளிர்ச்சி, பெரிய பனந்தோட்டத்து நுங்கு, மாமி வீட்டு அம்பலவி மாம்பழங்கள், அவனது செல்லப்பிராணிகளான மாடப் புறாக்கள், சோடியை இழந்து தவிக்கும் ஒற்றை முயல்; அதன் சிவப்புக் கண்கள், பொசு பொசு வெள்ளை உடம்பென்று எல்லாமே அவனுக்குப் பிடித்தமானவை.

பஸ்ஸில் இருந்த போது - திருநெல்வேலி : பார்ம் ஸ்கூலில் வாங்கிய - பத்து வெள்ளை லெக்கோன் கோழி முட்டைகளும் அவனது ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

குஞ்சி வீட்டுப் புள்ளிக் கோழியை இரவல் வாங்கி அடை வைத்த போது, அம்மாவுடன் இவனும் கூட இருந்தான். அடை வைத்த பழைய பீலிப் பட்டையில் உமி அள்ளிப் போட்டது இவன்தான்.

குண்டு குண்டான முட்டைகள். குஞ்சகளும் குண்டாகத்தான் இருக்குமென இவன் நினைத்துக் கொண்டான்.

பஸ்ஸில் இருந்து இறங்கி, மாமி வீட்டு ஒழுங்கையில் நடந்த போது, தூரத்தில் விஜி. அவனது ஆசை மச்சாள். அவள் அவனை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தாள்.

விஜிக்கு இவனை விட இரண்டு வயது குறைவு. இவனைப் போல அவள் கறுப்பில்லை. முற்றிய கோதுமை மாதிரி ஒரு வெள்ளை; அத்துடன் லேசாகக் குங்குமம் கலந்து விட்டது போலவுமிருக்கும். கொஞ்சம், அழுத்தித் தொட்டால் - தொட்ட இடத்தில் அவள் சிவந்து விடுவாள். அந்த அதிசயம் அவனுக்கு அதிக வியப்பைப் தருவதுண்டு.

அவளது வாய் மட்டுமா மொலு மொலுக்கும் - அவளது அந்தப் பெரிய கண்கள்! அவற்றில் எவ்வளவு கதைகள் சொல்லக் காத்துக் கிடக்கின்றன.

அவனுக்கு அவளது தாழும்பூக் கால்களைத் தொட வேணும் போல இருக்கும். காற்சங்கிலிகளைத் தொட்டளைய வேணும் போல இருக்கும். அவை எழுப்பும் ஒலியைக் கேட்க வேணும் போல இருக்கும்.

ஒருசமயம், அவன் அவளது கால்களை ஆசையாய்த் தூக்கிய போது:

“தொடாத... ஆம்பிளப்பிள்ளை காலைத் தொடலாமா...? கூடாது பாவம் கிடைக்கும்...” எனக் கூறியவள், அவக்கெனத் தனது கால்களை இழுத்துக் கொண்டதோடல்லாமல், பெரிய மனிஷித் தனத்தோடு, அவனது கைகளை எடுத்துத் தனது கண்களில் ஒற்றிக் கொள்ளவும் செய்தாள்.

கடிந்து கொண்டதெல்லாம் ஒரு பாவனைதான் என்பதை அவளது முகத்தில் குதிரும் கள்ளச் சிரிப்பும் குரலில் இழையும் பரவசமும் அவனுக்குக் காட்டிக் கொடுத்துவிடும்.

அது ஞாபகம் வர, அவன் தன்னுள் சிரித்துக் கொண்டான்.

விஜி வளர்ந்ததும் - அவளைத்தான் இவன் சடங்கு முடிப்பான். அம்மாவுக்கும் மாமிக்கும் அது தான் விருப்பம்.

விஜி அவனைக் கண்டதும் ஓடி வந்து, அவனது இடதுகையுடன் தனது வலது கையைக் கோர்த்துக் கொண்டு, நடந்தாள்.

இவன் களிசான் பொக்கற்றிலிருந்து, பட்டணத்தில் அவளுக்காக வாங்கி வைத்திருந்த இனிப்புக் கடலைகளை எடுத்துக் கொடுத்தான்.

“உதிரச் சிரித்தவள், அவனுடன் இன்னும் நெருக்கமாக நடந்தாள்.

“ஒண்டு சொல்லுவன் மாமியைக் கேக்காத...”

“என்ன... என்ன சொல்லுமான்...!”

“உன்றை செங்கண்ணியை மாமி வித்துப்போட்டா...”

“என்ன முயலையா...?”

தொண்டையில் கலவாய் முள்ளுக் குத்திக் கிழித்ததான் ஒரு வலி அவனுள் திகைந்தது.

அவனது நடையில் அவனை அறியாத ஒரு வேகம். அவனுக்கு சடு கொடுத்து அவனும் நடந்தாள்.

“ராசனுக்கு மாமியில கோவமா...? முயல் போனதில துக்கமா...? புறாக்கள் இருக்கு... கோழிக்குஞ்சுகள், வெள்ளை லெக்கோன் நாலு இருக்கு... அது போதும்.”

“பத்து முட்டையஞக்கு நாலு குஞ்சா பொரிச்சது...!”

“சேவல் படாத முட்டையளாக்கும்...”

கேற்றைத் திறந்த போது, அம்மா தோட்டத்தில் நிற்பது தெரிந்தது. அவனை நோக்கிப் பாய்ந்து சென்ற ராசன், அம்மாவின் முந்தானைச் சேலையைப் பிடித்துக் கொற கொற என இழுத்தான்.

அலக்க மலக்க கத்தரிச் செடிகளுக்கு மேலாக விழுப் போன அம்மா, தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டாள்:

“ராசன் பொறு... பொறப்பு... என்னை ஏன் இப்படி வதைக்கிற... நாரி முறியப் போகுதடா...”

“செங்கண்ணியை வித்ததுதான் ராசனுக்குக் கோவம்...”

விஜு தயங்கியபடி கூறினாள்.

“வந்ததும் வராததுமாய் மனிசனுக்குச் சொண்டுரைஞ்சியாச்ச போல. நாத்தவி.”

“நாத்தவியோ...? அம்மாற்றர சொல்லுவன்.”

விஜுயின் கண்கள் கலங்கி விடுகின்றன.

விஜுயின் கண்ணிரைத் துடைத்த அம்மா, அவளையும் ராசனையும் ஆதரவாக அழைத்து வந்தாள். அவர்களது கரங்களில் மடியிலிருந்த பனம் பூரான்களை எடுத்துக் குவித்தாள். அம்மாவையே பார்த்தபடி இருந்த அவனது கண்களில் கண்ணீர் தாரையாய் வழிந்தது. அவனது கண்ணிரைத் துடைத்தபடி அம்மா கூறினாள்:

“ராசன் அழாத... அழாதயப்பு... உன்றர முயலிஞ்சை, பயிர பச்சை எதையும் விட்டு வைக்கேல்லையடா... கத்தரிக் கண்டுகளையும் வெள்ளரிக் கொடிகளையும் போய்ப் பார்...”

துக்கமும் தயக்கமும் அம்மாவின் குரலில் நிரலிட்டன.

விஜுதான் அவனைத் தோட்டத்தினுள் அழைத்துச் சென்றாள்.

“கொஞ்சம் குனியடா...” கூறியவள், தனது பாவாடையைத் தூக்கி, அவனது கண்களைத் துடைத்து விட்டாள். அத்துடன் ஆதரமாய் ஒரு சிரிப்பு வேறு சிரித்து வைத்தாள். அது அவனது உயிர்க்குருத்து வரை சென்று தொட்டது.

“எனக்கு அவவின்றை பூரான் வேண்டாம். நீயே தன்...” கூறிய ராசன், தனது கையில் இருந்தவற்றையும் விஜியின் கையில் திணித்தான்.

“அவரும் அவற்றை ரோசமும்...”

தூரத்தில் நின்ற அம்மா முனுமுனுத்தாள்.

தோட்டம் கிடந்த நிலை அவனுக்குக் கவலை தருவதாயிருந்தது. அதை மீறிய அளவில் செங்கண்ணியின் மீதான பரிவும் அதுபற்றிய நினைவுகளும் அவனை அலைக்கழித்தன.

தோட்டத்தில் செங்கண்ணி - கண்பட்ட இடமெல்லாம் - கெலியுடன் கடித்துக் குதறி இருந்தது. அநேகமாக எல்லாக் கத்தரிச் செடிகளிலும் - பூக்களையும் பிஞ்சுகளையும் குறுக்காக வெட்டி, உள்ளால் கோதி, ருசி பார்த்திருக்கிறது.

“துஷ்டை... பீடை... சனியன்...” முயலைப் பலவாறு வைதுபடி, விஜியைப் பார்த்தான்.

விஜி கத்தரிச் செடிகளுக்கு அடியில் முயல் கொறித்து, காய்ந்து கிடந்த, பூக்களையும் பிஞ்சுகளையும் இருகைகளாலும் கோவி, அள்ளியெடுத்து வந்து, அவனது காலடியில் கொட்டினாள். வெள்ளரிப் பாத்திகளிலும் அதனது கூத்து நடந்திருந்தது.

அந்த அழிவைப் பார்த்து அவனுக்கு, அம்மாவிலிருந்த கோபம் சற்றுத் தணிந்தது. தராசின் நியாயக்கோல் சிறிது அவனது பக்கமாகச் சாய்வது போல அவனுக்குத் தோன்றியது.

‘ஆனாலும் அதற்கு இப்படி... இப்படியா.... ஆசையாய் வளர்த்த பொருளை விற்பார்கள்! கூடு இருக்கிறது; கூட்டில் அடைத்து வளர்த்திருக்கலாம்... இதுக்குச் சோடியாய் ஒரு கடுவனை வாங்கு வதற்கு நான் என்ன பாடுபட்டன்...’

அலையும் மனதுடன் அம்மாவை முகம் எடுத்துப் பார்க்க விரும்பாதவனாய் தெற்கு விறாந்தைப் பக்கம் போனான்.

சித்திரை வெய்யில். அதை மீறிச் சிலுசிலுக்கும் காற்றின் வருடல். அதில் திமைத்தவன் - சேர்ட்டைக் கழட்டிக் கொடியில் போட்டு

விட்டு, களிசானுடன் திண்ணையில் படுத்துக் கொண்டான். படுத்தவ னுக்குச் சாணத்தால் மெழுகிய தரையின் குளிர்ச்சி அடி வயிறு வரை சென்று சிலிர்த்தது.

“நான் போகட்டே....! பிறகு வாறன்...” விஜி அவனிடமிருந்து விடை பெற்றுக் கொண்டாள்.

முயலைப் பற்றிய நினைவே மீளவும் அவனை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டது. வெப்பியாரத்துடன் விம்மினான்.

மொண்டித்தறைத் துரையரிடம், எவ்வளவு அலைச்சலுக்குப் பின்னர் இந்த ஒற்றை முயலை வாங்க வேண்டியிருந்தது.

“அசல் முயலடா... சீமை முயல்... சோடி தவறிப் போச்சு... இந்தா இதைக் கொண்டு போ... சோடி பிறகு தாறன்...”

அவரிடம் அதை வாங்கி மாதக்கணக்காகி விட்டது. சோடிதான் கிடைத்தபாடில்லை.

விடுதி வார்தனுக்கு ஸீமா கொடுத்துவிட்டு, அவனது நண்பன் ரவியுடன் செட்டித் தெருவெல்லாம் அலைந்தான். ரவியின் நண்பர் களான ஸ்ரீ, வரதன், சுதன் என எத்தனை பேரிடம் பல்லினித்தான். ஒற்றை முயல், அதுவும் ஆண் முயல் தர எவரும் தயாரில்லை. ரவியின் சிபார்சும் எடுப்பவில்லை. எல்லாரும் சோடி முயல் தருவதற் குத் தயாராயிருந்தார்கள். ஒற்றை முயலென்றதும் முகத்தைத் திருப்பியபடி ஒதுங்கிக் கொண்டார்கள்.

துரையர்தான் தஞ்சமென ஊர் வந்தான். ‘அவரிடம் கெஞ்சி மண்டாடி’ ஒரு செலுட்டுக் கடுவனையாவது இம்முறை வாங்க வேணும்...’

மனதளவிலான அவனது தீர்மானம்.

அவனது தீர்மானம் நிறைவேறும் அளவுக்கு, ஊரில் நிலமைகள் இல்லை என்பது தெளிவானதும் - அம்மா மீதான அவனது கோபம் மீளவும் சடைப்புக் கொண்டது.

உழன்று உழன்று படுத்துக் கிடந்தவன், மனம் தளர்ந்த நிலையில் அயர்ந்து தூங்கினான்.

முடுதிரை போர்த்தியது போல ஒரு மாய இருள் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டது. அதனிடையே ஒளிப் பொட்டாக மிகச் சிறிய அளவில் அவனது முயல். பஞ்சுக் குவியலாய் உருண்டு வந்தது.

வந்த முயல், அவனது மடியில் ஏறிச் சொகுசாக உட்கார்ந்து கொண்டது. அவன் ஒரு வெள்ளிக் கிண்ணத்தில் பாற்கஞ்சி வார்த்து அதற்குத் தந்தான். அது மிகுந்த ஆர்வத்துடன் அவனது மடியில் இருந்தபடிக்கு, கஞ்சியைச் சுவைத்தது. சப்புக் கொட்டியது. மனிதர் களைப் போல ஒருவகையான சந்தோஷ ஒலி எழுப்பியது. பின்னர், தனது தாடைகளை நாக்கால் சுத்தம் செய்து கொண்டது.

முயலின் நெருப்புத் தகட்டை ஒத்த நாக்கும் - சற்றுப் பெரிதாகத் தோற்றும் காட்டிய அதன் வெட்டுப் பற்களும் அவனுக்கு மிகுந்த மனக்கிளர்ச்சியை ஊட்டின.

பாந்தமுடன் அவன் அதனை முத்தமிட்டான். முயலின் மூக்கு நுனியில் இருந்த ஈரம் அவனது உதடுகளை கூச்ச செய்தது.

பன்னர் பூக்களைப் போன்ற விஜியின் கைகள் பட்டதும் அவன் விழித்துக் கொண்டான்.

நெகிழ்ச்சியாகச் சிரித்தபடி அவன் கேட்டான்:

“என்ன... இன்னுமெழும்பேல்லையா...? சரியான செக்கலாய்ப் போக்ச்... எழும்பு... எழும்படா...!”

‘கண்டது வெறும் கனவுதானா?’

ஏமாற்றத்துடன் ராசன் எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டான்.

“கண்ணை முழி... முகத்தைத் துடை... கோவத்தில் நீ கோழிக் குஞ்சுகளைக் கூடப் பாக்கேல்லை... வா... வாடா...? அங்க குஞ்சுகள் எலுமிச்சை மரத்துக்குக் கீழ் நிக்குதுகள்.”

ராசன் எழுந்து, விஜியுடன் வீட்டுக்கு முன்னால் வந்தான். முற்றத்துக்கு அப்பால் எலுமிச்சை மரம். அதன் கீழாக, குஞ்சுகள் தங்கள் பாலையில் உரத்துப் பேசியபடி - தாய்க்கோழியுடன்...

ஏதோ சரசரக்கக் கோழி லேசாகக் கழுத்தைத் தூக்கிய வாகில் எச்சரிக்கைக் குரல் கொடுத்தது. குஞ்சுகள் உசாராகித் தாயுடன் பதுங்கின.

எல்லாமே ஒரு கணப்பொழுதில் அங்கு நடந்தேறின. குஞ்சி வீட்டுக் கடுவன் பூணை பதுங்கிய நிலையில் இருந்தது. பின்னர், காற்றில் பறப்பது போல ஓர் எத்தனம் காட்டியது. மின்னலென வெட்டித் திரும்பிய அதன் வாயில் கவ்விய நிலையில் ஒரு கோழிக்குஞ்சு; துடித்தபடி...

அப்பொழுது அங்கு வந்த அம்மா பூதாகாரமாய் தோற்றும் காட்டினாள். ஒரு மாதிரியான வில்வருபம் அது.

பின் பக்கமாக வந்த அம்மா, பூணையின் வாலை இறுக்கமாகப் பற்றித் தூக்கி, அதை மிகுந்த குரோதத்துடனும் பலத்துடனும் தரையில் அறைந்தாள்.

‘ஸ்சாய்... ஸ்சாய்...’ என மெலிதாக ஒலி எழுப்பிய பூணை முச்சிழந்து சரிந்தது. பூணையின் வாயிலிருந்து விடுபட்ட குஞ்சு, பக்கத்தில் துடிதுடித்தபடி கிடந்தது. அதன் அடி வயிற்றில் கீறலாய் இரத்தம்! பூணையின் கடை வாயிலும் இரத்தம் வடிந்தது.

அம்மாவை இவன் பார்த்தான். அவளது கண்களில் வன்மம் அடர்ந்து, பரவி உறைந்து போயிருந்தது. கண்களின் வெள்ளை விழி பருத்து வெளித் தள்ள, அவளது உதடுகள் பிளந்து துடித்தன. கடைவாய் வழியாக அவளது கோரைப் பற்களும் சற்று வளர்ந்து, வெளியே தெரிந்தன. அந்தப் பற்களிலும் துளியாக இரத்தம்.

மனங் கிறங்கி, பயப்பிராந்தியுள் சிக்கித் தவித்த அவனை விஜி அன்புடன் அணைத்துக் கொண்டாள்.

பாதி மயக்கமாக இருந்த அவனுக்கு – மிகவும் கலங்கலாக, தெளிவேயில்லாதிருந்த ஜயா, அம்மாவினது தாம்பத்தியத்தின் அழிந்த பகுதிகள் லேசாக ஞாபகத்துக்கு வந்தன.

‘அம்மா குமராக இருந்த போது அவனது சொந்த மச்சான் சிவராசாச் சித்தப்பாவில் அவளுக்குச் சரியான விருப்பம். அவருக்கும் தான். சாடையாக அவர்களது அந்த மயக்கம் தெரிய வர, அப்புவும் ஆச்சியும் அசராமல் - பசையுள்ள மனிசனென்று - ஜயாவுக்கு அம்மாவைச் சடங்கு செய்து தந்தார்கள். சடங்கு முடிந்த பின்னரும் சிவராசாச் சித்தப்பாவை நினைத்து அம்மா உருகுவதாக எண்ணிய ஜயா, அவளை அடித்தார்... நாளது தப்பாமல் நார் நாராய்க் கிழித்தார்...’

‘ஜயா கிணற்றில் விழுந்து செத்தது நல்லதுக்குத்தான். அது அம்மாவுக்கு ஆறுதல் தந்தது. அவளால் மனுஷியாகத் தலை நிமிர முடிந்தது. பின்னர் ஒரு நிதானம், ஆழந்த லயிப்பு, அவளுக்கேயான ஆர்வங்கள் என எல்லாமே அவளிடம் கூடிவந்தது. ஒதுக்கங் கொள்ளாமல் எல்லாரிடமும் இனக்கமாக அவளால் பேச முடிந்தது, பழக முடிந்தது. சித்தப்பாவைப் பார்க்கும் வேளைகளில் - இறுகிப் போயிருந்த அவள், இப்பொழுதெல்லாம் அவரைப் பார்த்து, லேசாகச் சிரிக்கவும் கனிவாகப் பேசவும் செய்கிறாள்.’

‘சிறிது சிறிதாக மாறிவந்த அவளை, குஞ்சிலீட்டுக் கடுவனின் கூத்து – மீளவும் முருங்கை மரத்தில் ஏற வைத்திருக்கிறதா...? அந்தக் கடுவன் பூணையின் உருவத்தில் ஜயாவை... அவரது வக்கிரமான மீறல்களை, அவள் மீளவும் தரிசனம் கொள்கிறாளா...?’

‘அதீதமான கொலை வெறியும் பத்திரகாளித்தனமும் இவளிடம் எங்கிருந்து வந்து ஒட்டிக் கொண்டன?’

அவனுக்கு எல்லாமே குழப்பமாக இருந்தது.

அவனும் விஜியும்தான் கிடங்கு வெட்டிப் பூணையைப் புதைத் தார்கள்.

அத்துடன் விஜி காயப்பட்ட குஞ்சை ஆதரவாக எடுத்து, நோ எண்ணைய் தடவி, தாய்க் கோழியுடன் கூட்டில் அடைக்கவும் செய்தாள்.

அம்மா அடுப்படித் திண்ணையிலிருந்தாள். அவள் கொண்ட வேஷம் இன்னும் கலைந்தபாடில்லை. மிகவும் அழுத்தமாக மனசின் உட்குகையெல்லாம் செறிந்த இருள் அகலாதவளாய் இருந்தாள்.

அவளைப் பார்க்காமல், கிணத்தடிப் பக்கமாக இவன் நகர்ந்தான். கூடவே விஜியும்.

“பூணை ரோமம் கழன்டாலே ஆயிரம் பிராமணனைக் கொண்ட பாவம். இந்தப் பூணை செத்ததால் மாமிக்கு என்னென்ன வரப் போகுதோ...”

விஜி அம்மாவைச் சீண்டுவது இவனது காதில் விழுகிறது.

அம்மாவிடமிருந்து எதுவித எதிர்வினையுமில்லை. ஆனால், அவள் லேசாக விம்முவது போலிருந்தது. அம்மாவை அவன் நிமிர்ந்து பார்த்தான். அவளில் அப்படியொன்றும் அதிக மாற்றம் தெரியவில்லை. முகம் சிவப்பேறிக் கிடந்தது. கோப அடைசலின் கீறல்களும் மிக லேசாகத் தெரிந்தன.

‘அம்மா என்ன துஷ்டநிக்கிரகியா...? அவள்... அவள் இன்னொரு கொலை செய்வாளா...? அது.. அது ஆராயிருக்கும்...!’

அவனுக்குப் பயமாக இருந்தது. உடல் பதற வீட்டினுள்ளே போனவன், போட்டிருந்த களிசானுக்கு மேலாகத் தனது சட்டையை அணிந்து கொண்டான்.

புத்தகங்களும் உடுப்புகளும் அடங்கிய பையுடன் வெளியே வந்த ராசனை, கண் வெட்டாமல் விஜி பார்த்தபடி நின்றாள். அவனுக்குச் சற்று கிட்டவாக வந்தவள், அவளைப் பார்த்துக் கேட்டாள்:

“என்னடா இது... பட்டணமா...? மாமியில் கோவமா...? வந்தனி சாப்பிடக்கூட இல்லை... தலைகூட இழுக்கேல்லை... பவுடரும் போடேல்ல என்ன அலங்கோலம்... கொஞ்சம் குனி... குனிஞ்ச நில்...”

சூழியவள், அவனது கழுத்தை வளைத்துப் பிடித்தபடி, சிலும்பிக் கிடந்த அவனது தலையைச் சரி செய்தாள். ஈரத்துடன் அப்பியிருந்த விபூதியையும் அழுத்தித் துடைத்து விட்டாள்.

“அடுத்த வெள்ளி வருவை தானே...மாமி பாவமடா...! என்னையும் மறந்திடாத...!”

“இந்த நரலுக்கை இனியும் எனக்கு என்ன வேலை இருக்கு...”

மெளனத்தைக் கலைத்தவனை, விஜி கண் கலங்கப் பார்த்தபடி நின்றாள். அவன் மேலும் ஏதாவது பேசி விடுவானோ என்ற பயம் அவளைத் தொட அவனது வாயை அழுத்தமாகப் பொத்தினாள்.

அவன் லேசாக விம்மினான். அது விஜியைப் பாடாய்ப் படுத்தியது. குலுங்கி அழுதவள், அவன் போவதையே பார்த்தபடி நின்றாள்.

அந்த மரணமும் அவர்களும்

கதவு நீங்கலில் அவள் அறையில் படுத்திருப்பது தெரிந்தது. நெந்து போன பழந்துணியின் குவியலாக அவள் துவண்டு கிடந்தாள். அவளது சவாச கோசத்திலிருந்து, மெல்லிய இழையாக மூச்சு வந்து

கொண்டிருந்தது. அவளது உடலில் அசைவேதுமில்லை. எதுவித உனர்வும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அவள் உறங்குகிறாளா...? இல்லை. இது அவளது இறுதி உறக்கமா...? இருக்கலாம்.

உள்ளே வந்த தவபாலன் - கட்டிலுக்கு அருகாக மேசையிலிருந்த, ஓடிக்கொலோனை எடுத்து, அவளது நெற்றி, முகம், செவிமடல் என எல்லா இடங்களையும் நன்றாகத் துடைத்து விட்டான். அப்பொழுதும் அவளிடம் எதுவித அசைவையும் அவனால் காண முடியவில்லை. இத்தனைக்கும் அவனுடைய இயக்கம் கூடு ஒரு வகையில் யந்திரத்தனமாகத்தான் இருந்தது.

மேசை நிரம்பிய மருந்து டப்பாக்கள். டப்பான்றிலிருந்து இருவில்லைகளை எடுத்தவன் - அவளது கிட்டிய பற்களை நீக்கி, வில்லைகளைப் போட்டான். சிறிதளவு நீரையும் ஊற்றினான். அவள் மிடறுவிழுங்குவது லேசாகத் தெரிந்தது.

குவியலாகக் கிடந்த அவளைச் சற்று நேராகப் படுக்க வைத்து தலையணையையும் படுக்கை விரிப்பையும் சரி செய்தான்.

அடுக்களைப் பக்கம் நகர்ந்தவன் - ஒரு கண்ணாடிக் குவளையில், பாலில் காய்ச்சிய குயக்கர் ஓட்சடன் வந்தான். அவளை நெருங்கியதும் - கட்டிலில் ஏறி அமர்ந்து, அவளது தலையைத் தூக்கி மடியில் வைத்தபடி, குயக்கர் ஓட்சைக் கரண்டி ஒன்றினால் சிறிது சிறிதாக ஊட்டினான். வாயினுள் சென்ற ஓட்டஸ், கடைவாய் வழி வழிந்தது. ஓட்டஸ் கரைசலுடன் மருந்து வில்லைகளும் கரைந்த நிலையில் அரையும் குறையுமாக வெளியே வந்தன.

இயல்புக்கு மாறாக உறைந்து போனவன் ‘எல்லாமே முடிஞ்ச போச்ச போல...’ என முனகினான். அடுத்த கணமே, அந்த உனர்வுச் சுழிப்பிலிருந்து, சுலபமாக அவனால் விடுபட முடிந்தது. பற்றுதல் ஏதுமில்லாத விலகலும் ஒதுக்கமும் அவனுக்குச் சடுகியாகச் சாத்திய மாகியது.

நான்கு நாட்களுக்கு முன்னர் தான் டொக்டர் மனோகரன் இவனைப் பார்த்துக் கூறினார்:

“மிஸ்டர் தவா... இஞ்சு ஆஸ்பத்திரியில் இவவை வைச்சிருந்து பிரயோசனமில்லை. மருந்துக்கும் ரெஸ்போன்ஸ் இல்லை. ராத்திரி மசிவ் காடியக் அரெஸ்ட். உயிர் தப்பி இருக்கிறா...! சிறுநீரகங்கள் சரியாப் பழுதாப் போச்ச. ப்ளட் யூரியா, ப்ளட் ஸ்கர் எல்லாம் அதிகமாக இருக்கு. அவவை வீட்டுக்குக் கொண்டு போற்றுதான் அவவுக்கும் நல்லது. உங்களுக்கும் வசதி.”

இன்ரென்ஸிவ் கெயர் யூனிற்றிலிருந்தும் பயனில்லை என அறிந்த பின்னர், ஆனந்தியை வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்தான். வீடு வந்த ஆனந்தியை, உடன் ஒடி வந்து பார்த்தவள் அவளது தங்கை வசந்திதான். ஒரு வருஷத்துக்கு மேலாக நோயுடன் தவிக்கும் ஆனந்திக்கு உதவி ஒத்தாசை எல்லாம் அவள்தான்.

ஆனந்திக்கு உதவியாக வந்தவள், அவனுக்கும் உதவியாக இருந்தாள். திருமணமாகாத அவளுக்கு ஆண் உடம்பின் ஸ்பரிசக்தை யும் வாசத்தையும் உணர்த்தியவன் தவபாலன்தான். எந்த இடத்திலும் எந்தச் சூழ்நிலையிலும் அவளை அவனால் தொட முடிந்தது. அந்த வகையில் அவளை அவன் தயார்படுத்தியிருந்தான்.

இரவு வெகுநேரம் வரை அவனுடன் பிசங்கிக் கிடந்தவள், பின்னிரவுக்குச் சற்று முன்னர்தான் ‘அம்மா பாவம்... தனியா,’ என்று கூறியபடி அவனை விட்டு விலகி, வீட்டுப்பக்கம் போனாள்.

அந்த அவலமான நேரத்திலும் வசந்தி பற்றிய நினைவுகள் அவனுக்கு. அந்த நினைவு தந்த குறுகுறுப்பிலிருந்து விடுபட்ட தவபாலன், ஆனந்தியின் கடைவாயில் வழிந்திருந்த ஓட்சையும் கரைந்து வெளியே வந்திருந்த மருந்து வில்லைகளையும் துடைத்து விட்டான். ஆனந்தியின் வெளியிய, மஞ்சள் பாரித்த உடலை ஒரு கணம் வெறித்துப் பார்த்தவன்; அதைக் கழுத்துவரை இழுத்துப் போர்த்தி விட்டு, வெளியே வந்தான்.

ஹோலுக்கு இடது பக்கம் அவனது அறை. அலுமாரியைத் திறந்தவன், மறைப்பு லாச்சியை இழுத்துப் பார்த்தான். எழுபதாயிரம் இருந்தது.

‘வங்கியில் போடாதது நல்லதாய் போயிற்று. சா வீட்டுக்கு இது போதும்... போதாவிட்டாலும் பரவாயில்லை... பசபதியின்றை கையிலை இருக்கும்...’

நினைவுகள் அழுத்த, ட்ரிங் எராண்ட் பக்கம் போனான். ஸ்கோச் விஸ்கியைக் கண்ணாடிக் குவளை ஒன்றில் வார்த்தான். விஸ்கியுடன் விறாந்தைப் பக்கம் வந்தவன், அதில் எதுவும் கலந்து கொள்ளாமல் வாயில் ஊற்றிக்கொண்டான். நாவில் ஊறிய கசப்பும் போதை தந்த லேசான மசமசப்பும் அவனுக்குச் சுகமாக இருந்தது. சொண்டைச் சுழித்து லேசாகச் சிரித்துக் கொண்டான். இரவு வசந்தியின் உடல் தந்த சொகுகம் சுகமும் அவனுக்கு மீளவும் நினைவு வந்தது போலும்.

ஆனந்திக்குத் துணையாக வசந்தி வந்ததும் - இரும்புக்கடை, தென்னாந்தோப்பு, பெற்றோல் பங் எனக் கிளம்பிவிடுவான். உறவுகளில்

இல்லாத வாஞ்சை அவனுக்கு உடைமைகளில் இருந்தது. நிரம்ப இருந்தது. ‘வசந்தி ஏன் இன்னும் வரவில்லை...’ சற்றுப் பொறுமையிழந்து குழம்பியவன் - ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்தவன் போல - ஆனந்தியின் அறையை எட்டிப் பார்த்தான். அறை திறந்தபடி இருந்தது. அதை இழுத்துச் சாத்தியவன்; முன் கதவைப் பூட்டிவிட்டு, ஸ்கூட்டரை ஸ்ராட் செய்தான்.

வீடு வந்த வசந்தி, பிரமகத்தி பிடித்தவள் மாதிரி நித்திரை வராது புரண்டு புரண்டு படுத்தாள்.

‘அக்கா சகமில்லாமல் இருக்கும்போது ஏன் இந்தப் புத்தி இப்படிக் கெட்டலையுது...? கொஞ்ச நஞ்சம் இருந்த கூச்சம் கூட எங்கே போய்த் தொலைந்துவிட்டது... தவபாலனது இந்த ஆக்கிரமிப்பை, அடாவடித்தனத்தை ஏன் என்னால் உதற முடியவில்லை. மனோபலம் குலைந்து, தன்வசம் இழுத்தல்தான் எனக்கு விதித்த விதியா...?’

மனதுள் கிளரும் கேள்விகள்.

விடை காண முடியாது தவித்தவள், எழுந்து - மனதை ஓரளவு திட்பபடுத்திக் கொண்டு - குளியலறைப் பக்கம் போனாள்.

‘வெவரில்’ இருந்து கொட்டிய குளிர்ந்த நீர் அவளைச் சற்று ஆறுதல் படுத்தியது.

குளியலறையில் இருந்து வெளியே வந்தபோது, கேற் சத்தம் கேட்டது. அவள் முன் விறாந்தைக்கு வந்தாள்.

கேற்றைத் திறந்தபடி தவபாலன்தான் வந்தான்.

தோய்ந்து, நீர் சொட்டச் சொட்ட தனது கூந்தலை ஓர் அலட்சியத் துடன் அவள் அள்ளிச் சொருகி இருந்தாள். கூந்தலில் இருந்து சிந்திய நீர் அவளது முதுகுப் புறத்தையும் தோள் பட்டையையும் தொட்டம் தொட்டமாக நனைத்திருந்தது. சந்தனச் சோப்பின் வாசத்துடன் அருகே வந்தவளை, அவன் இடுப்பைப் பிடித்திழுத்து அனைத்துக் கொண்டான். கனனத்தில் - பூனை மயிர்களிலும், கண் இமைகளிலும் - லேசாக முத்தமிட்டான்.

“இதென்ன கூத்து... பட்டப் பகலிலை...”

“ம்...ம்...”

அவனது அடிக்குரவின் தளைக்கு அவனுக்கு ஆபாசமாய் இருந்தது.

“சீ... இப்ப இஞ்ச வேண்டாம்...”

மெலிதாக முனகினாள். அவளது அந்த முனகல் அவனது ஆசைத் தீயை மேலும் கிளறியது. வெறி கொண்ட அவன், அவளை அழுத்த மாகப் பற்றினான்.

“அம்மா வெளியால் போனவ... வந்திடுவா...”

“அம்மாவோ! அப்பாடா, இவவுக்கு அவவிலை சரியான பயம் பூட்டின கதவுகள் பொருமிறது அவவுக்குத் தெரியாதா...?”

கீழ்க் கண் கொண்டு பார்த்து, ஏனாமாகச் சிரித்தவன், அவளது உடலை மேலும் இறுக்கமாகப் பற்றி இழுத்தான்.

பழக்கமான அந்த அறையில் ஆடைகள் நெகிழ் அவள் மீது கவிந்து படர்ந்தான். அவனது அந்தச் சுதந்திரம் அவளுக்கு எளிச்சலுடையது. எதிர்ப்பேதுமில்லாத ஒர் அசிரத்தையே தன்னளில் மிஞ்சவதை அவள் அப்பொழுது உணர்ந்தாள்.

‘இதென்ன... இதென்ன பைத்தியக்காரத் தனம்... காமத்துக்குக் கண்ணில்லை என்பது இதுதானா...?’

அவனிடமிருந்து விலகி நிற்க விரும்பிய போதும் அவளால் அது முடியவில்லை. ‘அவன் தொட்டதும் கண்ணை மறைத்துக் காட்டில் விட்டது மாதிரி எல்லாமே நடந்து விடுவது எதனால்... இதற்கு முடிவே இல்லையா...’

அவளது மனச அடித்துக் கொண்டது.

அடுத்து அங்கு நிகழ்ந்தவை, அவளது மனம் ஆசுவாசப்படும் வகையில் அமைந்தன.

கலவியின் உச்சத்தை அடைவதற்குச் சற்று முன்னதாக, போக மயக்கத்தில் இருந்த தவபாலன். ஏதேதோ பிதற்றினான்.

“ஆனந்திக்கு காலையில் கொஞ்சம் கடுமை. தலை சாய்ஞ்ச போச்ச. பேச்ச மூச்சில்லை. அவ எங்களை விட்டிட்டுப் போயிட்டா.”

பதட்டப்படாது, தனக்கு எதுவித தொடர்புமில்லாதது போல, மிக நிதானமாகவே அந்தச் செய்தியை அவன் சொன்னான்.

அதனைக் கேட்ட வசந்திக்கு, உள்ளில் ஏதோ பட்டென உடைந்து சரிந்தது போலிருந்தது. உடல் குலுங்கி நிமிர்ந்தவள், ஒரு பெண் சிங்கம் போலச் சிலிரத்துக் கொண்டாள். அழுக்கு மூட்டையாய் அவள் மீது புதைந்து கிடந்த அவனைத் தனது பலம் முழுவதையும் சேர்த்து, உதைத்துத் தள்ளினாள்.

‘இவனுடன்... இந்த மிருகத்துடன்... இனியும் இப்படி ஒரு உறவா... இந்தத் தொல்லைகள், சரண்டல்களில் இருந்து விடுபட வேணும்...’

அவனது உள்ளுணர்வின் கொதிநிலை அவனைத் தொட்டதாகத் தெரியவில்லை. ஆனாலும் அவன் சற்று இயல்பு மாறித் தடுமாறுவதை அவள் கவனங் கொண்டாள்.

“என்ன வசந்தி இது... புதுவின்னாணமாய் இருக்கு. உனக்கு... உனக்கென்ன திடீரென வந்திட்டுது...”

அவனது குரலில் - தடுமாற்றத்தை மீறிய, லேசான குரோதமும் பகைமை உணர்வும் சடைத்தது. அது அவனைச் சுட்டது. மனக் குழந்தை அவள் அவனைப் பார்த்துக் கூறினாள் :

“வெக்கம் கெட்ட, வெக்கையடங்காத உன்றை சேமறிக்குணம் கட்டையில் தான் வேகும் போலை... தொட்டுத் தாலி கட்டினவள் செத்துக் கிடக்க... இப்படி... இப்படி வெறிகொண்டு அலையிறியே... நீ இழுக்கிற பக்கமெல்லாம் இழுபடிற என்னை... என்றை பன்னாடைப் புத்தியைச் செருப்பாலதான் அடிக்கவேணும்...”

தந்திலை அழிந்து விம்மி அதிர்ந்தவள், நெகிழிந்து கிடந்த தனது ஆடைகளைச் சரி செய்து கொண்டாள்.

அவனை நெருங்கிய தவபாலன் அவனது கரங்களை முரட்டுத் தனமாக மீளவும் பற்றினான்.

“புதுச் சிநோகிதம்... அதுதான் இந்தக் கெப்பர்போல... என்ன திரவியத்தை அவன்... அந்தத் தியாகனிட்ட கண்டிட்ட... தோட்டம் வயலெண்டு வெயிலிலை அடிப்படிப் புலுண்டிப் போனவன்றை வேர்வை மணமும் மதமதப்பும் ருசியாய்த் தானிருக்கும்.”

காயப்பட்ட அவனது நான் அசிங்கமாக வெளிப்பட்டது.

“சி... நீயும் உன்றை அழுகல் புத்தியும். அந்த நல்ல சீவனை ஏன் இப்ப வம்புக்கு இழுக்கிற. கையை விடு. நோகுது. இனியும் உன்னோடை எனக்கு என்ன ஒட்டுதல்... உன்றை சங்காந்தமே இனி எனக்கு வேண்டாம்...”

பேசும்போதே அவனது கண்களில் ஒரு வகை எதிர்ப்பையும் தீயாய்ச் சுடரும் வன்மத்தையும் அவன் கண்டான்.

அவனை உதறித் தள்ளியவள், அறைக்கு வெளியே வந்தாள்.

அடிப்பட்டுத் தாடை இறுகிப்போன மிருகம் போல அவனும் வெளியே வந்தான் :

“அக்காவின்றை சடலம் தனிய கிடக்கு. வீட்டுப் பக்கம் போ...”

கூறியபடி, திறப்புக் கோர்வையை அவளது காலடி பார்த்து வீசி வீட்டு, ஸ்கூட்டரை ஸ்ராட் செய்தான்.

அவன் போவதை மிகுந்த வெறுப்புடன் பார்த்த வசந்தி, அவளது இயல்புகளுக்கு மாறாக, அவன் செல்லும் திசை பார்த்துக் காறி உமிழ்ந்தாள்.

‘அக்கா வீட்ட போவம்...’ என நினைத்த வசந்தி, படி இறங்கி நடந்தாள். அக்காவின் பிரிவு தந்த துயர் அவளது மனதில் அழுத்தமாகக் கண்தது. அத்தோடு தியாகுவின் நினைவுகள். கூடவே அம்மாவின் நினைவுகளும்.

தியாகுவைப் பார்க்கும் பொழுதெல்லாம் அவளுக்கு நெருப்பில் நிற்பது போலிருக்கும். ஒரு வகைப் பதட்டமும் படபடப்பும் திகையும். மனமும் உடலும் கூசம்.

“வசந்தி, வாழ்க்கை நெருப்பு மாதிரி, தடுமாறி அதில் குளிர் காய நினைச்சால் அது உன்னைப் பொசுக்கிப் போடும். சாம்பல் தான் மிஞ்சும்.”

‘இது தியாகு அத்தானின் சாபமா... இல்லைப் பரிவா... அல்லது... காதலா...?’ அவளுக்குத் தெரியவில்லை. ஒன்று மட்டும் அவளுக்குத் தெளிவாகத் தெரிந்தது. தவபாலனிடம் இல்லாதது இந்தக் தியாகுவிடம் இருக்கிறதென்பது தான் அது. அவனது வக்கரித்த காமத்திலிருந்து வேறுபட்டதான் இவனது இந்த இயல்பும் அணுகு முறையும் அவளுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. அதே நேரத்தில், ‘இவருக்கு... இந்தக் தியாகு அத்தானுக்கு எதையும் உடைத்துப் பேசத் தெரியவில்லையே...’ என்ற குறையும் அவளுக்கு உண்டு.

நேற்றுக் காலை அக்கா வீட்டுப் பக்கம் போன போது, இவளைக் கண்ட தியாகு:

“தவபாலன் சரியான பெட்டைக் கள்ளன். அவன்றை உழைப் பெல்லாம் இது விஷயத்தில் தான் கரைஞ்சு போகுது. அந்தச் சக்தி யில், நீ கால் வச்சிடப்படாது வசந்தி. கணபதிப்பிள்ளை மாஸ்ரரின்றை மகள் மல்லிகா, செபஸ்தியன்றை மனிசி பிலோமினா எண்டு பல பெண்டுகள் அவனுக்குச் சிநேகிதம்”

‘இவ்வளவு கவனம் சொல்லும் அத்தானால் ஏன் என்னைத் தன்னுடன் அழைத்துப் போக முடியவில்லை. அதற்குத் தடையாக

இருப்பது எது? அவரது கைகளைக் கட்டிப் போட்டிருப்பது எது? தங்கையின் திருமணமா...? அவளது திருமணமாகாமல் என்னை... என்னை அவரால்.... சீரழிஞ்சு நிக்கிற எனக்கு, இன்னுமொரு சீவியமா...? அழிஞ்சு போன இந்த உடம்பை...'

'அழிஞ்சு போனது உடம்பு மட்டும்தான். உம்மடை மனசு இல்லை வசந்தி...'

தியாகுவின் குரல் மிக நெருக்கத்தில் ஒலிப்பது போல அவளுக்கு ஒரு பிரமை.

அவளது கண்கள் பனித்து விடுகின்றன.

'இப்படி ஏந்தி, ஏந்திச் சுமக்க இவனால் எப்படி முடிகிறது.'

அவளது மனம் கனிந்து சிலிர்த்துப் போகிறது.

'அம்மா பாவம் அவளாலை என்ன செய்ய முடியும்... தொட்ட கடன் பட்ட கடன் மட்டுமா அவளைத் தவபாலனில் சார்ந்து நிற்க வைத்துள்ளது. உயிர் வாழ்வதற்கே அவன்தான் தஞ்சமென்ற நிலை...அவனை ஒதுக்க முடியுமா...? ஒட்டுண்ணி வாழ்க்கைதான் நமக்கு விதிச்ச விதியாய் விட்டதே...'

பனிப்பாறையாய் அவளது இதயம் இறுகிக் கிடந்தது. அவளுக்கு அழ வேண்டும் போலிருந்தது. அவள் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள். அம்மாவுக்காக, ஆனந்தி அக்காவுக்காக, ஏன் அவளுக்காகவும் அழுதாள்.

கண்களில் தாரையாய் இறங்கும் நீரைத் துடைத்தபடி, தனது தலைவிதியை நொந்தவளாய் மேலே நடந்தாள்.

வீட்டுக் கதவைத் திறந்த வசந்தி, ஆனந்தியின் அறைக்குத்தான் முதலில் போனாள். அவளது உடலை மூடிக் கிடந்த போர்வையை நீக்கினாள். முட்டி வந்த துயரைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது கலங்கியவள், தன்னை நிதானப்படுத்திக் கொண்டு; ஆனந்தியின் அறை, நடுக்கூடம், தவபாலனது அறை, முன்விறாந்தை என்று எல்லா இடத்தையும் பெருக்கிச் சுத்தம் செய்தாள்.

கிணத்தடி வரை சென்று கைகால் அலம்பி வந்தவள், மீளவும் ஆனந்தியின் உடலை அனுகி, ஆடைகளை உருவி எடுத்து விட்டு, அதை ஓடிக்கொலோன் கலந்த நீரினால் துடைத்து விட்டாள்.

ஆனந்தியின் மார்பு சரிந்து தளர்ந்து கிடந்தது. உள்ளொடுங்கிய வயிறு. சள்ளி சள்ளியான கைகள் கால்களென எல்லாமே வசந்தியை அசர வைத்தன.

‘ஓரு காலத்தில் பேரழகியாய் இருந்த அக்காவா இவள்... இவளுக்கு எத்தனை குறைப் பிரசவங்கள், வருஷத்துக்கு மூன்றாவது இருக்குமா...? அவள் கரைத்து வடித்தது ஏழா, எட்டா...? நொந்த உடம்பென்றும் பாராமல், புனரும் வெறி ஒன்றுதானே அவனுக்கு சாத்தியமாகியுள்ளது. இவன் என்ன ஈனப்பிறவி, இவன் மிருகமா...? மிருகங்கள் கூட பருவந் தப்பிச் சேர்வதில்லையே. அக்காவைப்போல இவன் என்னை, மல்லிகாவை, பிலோமினாவை... இன்னும் யார் யாரைச் சீரழிக்கப் போகிறான்.

நெஞ்சு கருகும் நினைவுகள்.

நினைவுகளைப் புறமொதுக்கிய வசந்தி, பச்சைப் பட்டுச் சேலை ஒன்றை எடுத்து ஆனந்திக்கு உடுத்தி விட்டாள். அந்தச் சேலைக்குத் தோதாக ஒரு சோளிச் சட்டையையும் போட்டாள். ஆனந்தி இப்பொழுது அப்ஸரசாக இருந்தாள். அவளது நெற்றியில் சிறிது விழுது பூசி, பெரிதாகக் குங்குமப் பொட்டு வைத்தாள். அலுமாரியில் இருந்து ஆனந்தியின் நகை முழுவதையும் எடுத்துப் போட்டு விட்டாள். அவளது மார்பில் தாலி தழையத் தழையக் கிடந்தது.

பெரிய வாங்கில் ஒன்றைச் சீமெந்துத் தரையில் தரதர என இழுத்து வந்த வசந்தி, அதைக் கூடத்தில், இடம் பார்த்துப் போட்டாள். அப்பொழுது ஆளரவும் கேட்டது. தியாகு வந்து கொண்டிருப்பதைக் கவனித்த வசந்தி அவனைப் பார்த்துக் கேட்டாள்:

“எப்ப வந்தனீங்க அத்தான்.”

“இப்பதான்.”

“ஆர் சொன்னது.”

“தவபாலன்.”

உள்ளே வந்த தியாகு ஆனந்தி முன்பாக ஒரு நிமிடம் மௌனமாய் நின்றான். இவளை நிமிர்ந்து பார்த்த அவனது கண்கள் பனித்திருந்தன.

“புண்ணியவதி போயிட்டா...இவனோடை இருந்து இவன்றை கூத்தையெல்லாம் பார்க்காமல் போனது நல்லதுதான்...”

“நெருக்குவாரம் தீர்ந்த நிம்மதி அக்காவுக்கு.”

“ஆனந்தி மச்சாளைக் கூடத்திலையா கிடத்தப் போற...”

கேட்ட தியாகு, ஆனந்தியின் உடலை அநாயாசமாகத் தூக்கி வந்து, கூடத்தில் வாங்கில் மீது கிடத்தினான். உடலை மல்லாக்கப் படுக்க வைத்து, கால் பெருவிரல் இரண்டையும் - கிழித்தெடுத்த வெள்ளைத் துணியால் கட்டி விடவும் செய்தான்.

“வசந்தி, குத்து விளக்கு வேணும்... கொண்டு வந்து கொழுத்தி, தலைமாட்டுப் பக்கமா வையம்மா...”

கூறியவன், துயரத்தோடு வெளியே வந்தான்.

முற்றம், வளவு, ஒழுங்கை முகப்பு என்று எல்லா இடத்தையும் தியாகு பெருக்கித் தண்ணீர் தெளித்தான்.

கேற்றடியில் இரண்டு பருத்த மொந்தன் வாழைகள் குலை களுடன் கிடந்தன. தோரணம் கட்டுவதற்குக் குருத்தோலையும் தென்னம் பாளையும் மாவிலையும் கூட அங்கு கிடந்தன.

‘தியாகு அத்தான் எவ்வளவு சுறுசுறுப்பு...’ நினைத்தபடி வசந்தி முற்றத்துக்கு வந்தாள்.

அப்பொழுது பசுபதியும் அங்கு வந்தான். இவளைப் பார்த்ததும் அவன் சொன்னான்:

“குருக்களுக்குச் சொல்லியாச்சு. இப்ப வருவார். மேளமும் இப்ப வந்திடும்.”

“மேளமா...!” தியாகுவின் குரவில் ஆச்சரியம்.

“குடிமை அது இதெண்டெல்லாம் இப்ப இல்லை... எல்லாம் சம்பளத்துக்குத்தான். சிவனடியும் பெடியஞம் சாவீட்டுக்கு வந்து போக இரண்டு கொடுக்க வேணும்...”

பசுபதி - தவபாலனின் தங்கை - ராஜேஸ்வரியின் கணவன். பட்டணத்திலுள்ள அவனுடைய இரும்புக் கடையின் மேலாளர். அத்துடன் அவனது வரவு செலவைப் பார்ப்பதும் அவன்தான்.

பசுபதியுடன் இணைந்து தியாகுவும் வசந்தியும் எல்லா வேலைகளையும் இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு செய்தார்கள். அவர் களுடன் பக்கத்து வீட்டுச் சரவணனும் சாந்தனும் சேர்ந்து கொண்டார்கள்.

செய்தி அறிந்து அயலட்டையில் உள்ளவர்கள் வந்து கூடினார்கள். தவபாலனின் தங்கை ராஜேஸ், வசந்தியின் அம்மா, தியாகுவின் சகோதரி கமலா, செல்லமுத்து, பாக்கியம், வைத்தி, சிவராசா என்று பலர் சாவீட்டுக்கு வந்திருந்தார்கள்.

வயது முதிர்ந்த முதாட்டிகள் சிலரும் அங்கு கூடி, ஒப்புச் சொல்லிப் பெருங்குரலில் அழவும் செய்தார்கள்.

மேளம் வந்தது. சிவனடி பறை கொட்ட, பிள்ளைகள் தவசியும் சங்கரனும் தப்பட்டை அடித்தார்கள். மேளச் சுத்தம் கேட்டுச் சனப் புழக்கம் நெரிசலடைந்தது. விறாந்தை, கூடம், முற்றுத்தில் போட்டிருந்த தகரப்பந்தல் என்று எல்லா இடமும் ஊர் கூடியது.

“இண்டைக்கு இறுதிச் சடங்கா...?”

தள்ளாத வயதிலும் தளர் நடை நடந்து வினாசியர் வந்தார்: “கிரியைச் சமான்கள் வாங்கியாச்சா...? குருக்களுக்கும் சொல்ல வேணும். ஆற்றை பிரேதவண்டி. ஈசன்ஸ்ஸா, வைற்றவுஸ்ஸா...?”

“வைற் ஹவுஸ்தான்.”

வினாசியரது கேள்விக்கு தியாகு பதில் தந்தான்.

அங்கு வந்த எல்லாரும் - ஆனந்தியின் உடலை எட்டிப் பார்த்து விட்டு, துக்கம் விசாரித்தார்கள். ‘தவபாலன் எங்கை...’ என்று சிலர் விடுப்பும் கேட்டார்கள். கும்பல் கும்பலாக உட்கார்ந்து கொண்ட அவர்கள், அரசியல் தொடக்கம் அடுத்த வீட்டு உள் ரகசியம் வரை அக்கு வேறு ஆணி வேறாக, இழை பிரித்து அலசினார்கள்.

நேரம் மதியத்தை நோக்கி மெதுவாக நகர்ந்தது.

பருத்தித்துறை வீதியால் வந்த தவபாலன், இருபாலைச் சந்தியை அடைந்ததும் டச்ரோட் பக்கமாகத் திரும்பினான். அவனது தென்னந் தோப்பு அங்குதான் இருந்தது. தோட்டம் பெரியது. முந்நாறு பிள்ளைகள் வரை அங்கு இருந்தன.

ஸ்கூட்டர் சுத்தம் கேட்டதும் தோட்டத்திலிருந்து, முதியவர் ஒருவர் வெளியே வந்தார். அவர் - முள்ளந்தன்று வில்லாய் வளைந்த நிலையில் - கைத்தடி ஒன்றில் தன் உடற்பாரம் முழுவதையுமே ஏற்றி இயங்கினார். பார்ப்பதற்குப் பரிதாபமாக இருந்தது.

அந்த மனிதர் வேறு யாருமல்ல, தவபாலனது தகப்பனார்தான். அவனது சொத்துப்பத்துக்கு அடி ஊற்று அவர்தான். மனைவி இறந்ததும் தனியாக வந்த முகத்தார், மிகுந்த துயரத்துடன் தோட்டத்தில் இருந்த கொட்டிலில், வானப்பிரில்தராய் உட்கார்ந்து கொண்டார். ஆழந்த சிவபக்தரான அவருக்கு, இந்த ஓய்வும் ஒதுக்கமும் தேவையான ஒன்றாகவே இருந்தது.

தோட்டப் பராமரிப்புக்குப் பலர் இருந்த போதும் - மேற்பார்வை என்னவோ அவருடையதாகவே இருந்து வருகிறது.

தோட்டத்தைச் சுற்றிப் பார்த்து வந்த தவபாலன் முகத்தாருடன் சேர்ந்து கணக்கு வழக்குப் பார்த்து நிமிர்ந்தபோது அவனிடம் அவர் கேட்டார்:

“அது சரி தம்பி, பிள்ளை ஆனந்தி இப்ப எப்படி இருக்கிறா...? ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து வீட்டுக்கு எப்ப வந்தவ...”

அதைக் கேட்டதும் தவபாலனது தலை தாழ்ந்தது. அவரை நேருக்கு நேர் பார்க்கும் மனவலிமையை ஏனோ அவன் இழந்திருந்தான்.

ஆனந்தி மோசம்போன செய்தியை அவருக்குக் கூறிய போது, அவனது குரல் உலர்ந்து, எதுவிதமான உணர்ச்சிப் பிரதிபலிப்பும் இல்லாமல் இருந்தது.

“அந்தச் செல்வம் போன பிறகும் அங்க நின்டு ஆனகாரியம் பாராமல், பணத்துக்குப் பின்னால் ஏனப்பு பறக்கிற நடக்கிறது தன் பாட்டிலை நடக்கும்... முதலிலை நீ அங்க போ...”

அவரது ஆதங்கம் அவனுக்கு ஏரிச்சலுாட்டியது.

“அங்கை பசுபதி, தியாகு, வசந்தி எல்லாரும் நிக்கனம்.”

“அவை நின்டால் போதுமா... நீ நிக்க வேண்டாமா...?”

“நான் நிக்கிற மாதிரித்தான் அங்கை வேலையள் நடக்குது. அதோட பிரேதம் இண்டைக்கே எடுக்கிறம்...”

“உயிர் அடங்கி ஒரு நாளாவது சடலம் வீட்டில இருக்க வேணு மடாப்பா... தவிச்சு நிக்கிற ஆன்மா ஆறுதலாய்ப் போக வேணும்... எல்லாத்துக்கும் உனக்கொரு அவசரம்.”

“என்ற வேலையள் முடங்கப்படாது அதுதான்...”

‘நீயும் உன்ற வேலையளும்... கூறுகெட்ட சென்மம்...’

முனுமுனுத்தவர், தொடர்ந்து உரக்கவே சொன்னார்:

“நானும் அந்தச் செல்வதியை வந்து பார்க்க வேணும். இஞ்ச செபஸ்தியைப் பிடிச்சு விட்டிட்டு வாறன்...”

“இரு ஓட்டோ பிடிச்சு வாருங்க.”

“இரும்புக்கடையையும் பெற்றோல் பங்கையும் இண்டைக்குப் பூட்டச் சொல்லு. வேலை செய்யிற பெடியளும் செத்த வீட்டுக்கு வர வேணும்.”

“பன்றெண்டு மணிக்குத்தான் கடை, பங் எல்லாம் பூட்டுவினம். அதுக்குப் பிறகு, வாற பெடியள் வரட்டும்.”

சூறியவன், ஜயாவின் பேச்சைக் கேட்டு அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளாமல், ஸ்கூட்டரின் கிக்கரில் தனது பலத்தைக் காட்டினான்.

ஸ்கூட்டரில் மிதந்தவனுக்குப் பல நினைவுகளோடு மல்லிகாவின் நினைவும் வந்தது.

‘அவனையும் பார்த்துவிட்டுப் போவம். இண்டைக்குச் சனிக் கிழமை... பள்ளிக்கூடம் போகாமல் ஆள் வீட்டிலைதான் இருக்கும்...’

அவனது ஸ்கூட்டர் பவனி, தடையேதுமில்லாமல் தொடர்ந்தது.

துவபாலன் வீடு வந்து சேர்ந்தபோது மதியம் திரும்பிவிட்டது. அவனைப் பார்த்ததும் சனம் உசாராகி, அவன் தான் கொள்ளி போட வேண்டுமென்று அபிப்பிராயம் கூறியது. அவன் மல்லிகாவையும் தன்னுடன் அழைத்து வந்திருந்தான். அவனது அச்செயல் அங்கிருந்த சனத்துக்கு வியப்பைத் தந்தது. ‘பட்டும் படாமல் இருந்த உறவை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகிறானா இவன்...’ எனப் பேசிக் கொண்டது. முகத்தாருக்கும் அவனது ‘டாம்டும்’ பெரிய தலைக்குணிவைத் தந்தது.

‘ஆரிந்தப் பெட்டை... தவபாலனுக்கும் இவளுக்கும் என்ன உறவு...?’

அங்கு கூடியிருந்த ஆண்களும் பெண்களும் ஒருவர் காதை ஒருவர் கடித்துக் கொண்டார்கள்.

“இருளி கணபதிப்பிள்ளை வாத்தியாற்றரை மகள். ஒரே ஒரு பெட்டை. படிச்சவள். வாத்திவேலை பார்க்கிறாள்.”

“மாங்கொட்டை சறுக்கி விளையாடின வயதிலையே அவனுக்குப் பெட்டையைத் தெரியும். வாத்தியாரிட்டை அவன் ரியுசனுக்குப் போனவன். முடிச்சா இவளைத்தான் முடிப்பன் எண்டு கங்கணங்கட்டிக் கொண்டு திரிஞ்சவன்.”

“ஆனந்தியின்றை பேச்கக்கால் வந்தபோது, அவவின்றை நெகு நெகு வளர்த்தியும் ஈரப்பசையுள்ள அந்த பெரிய கண்களும் இவனுக்குப் பிடிச்சுப் போச்சு. அதுதான் அவளை முடிச்சவன். சொல்லப்படாது, இந்த மல்லிகாவும் நல்ல வளர்த்தி. வடிவு. அவளின்றை தலைமுடியைப் பாரும்... படுத்து நித்திரை கொள்ளலாம் போலக் கிடக்கு. அவ்வளவு அடர்த்தியும் நீளமாய்க் கிருக்குது. இளநுங்கு மாதிரித் தள தள எண்டு இருக்கிறா. ஆனும் நல்ல சிவப்பி.”

“வசந்தியிலையும் இவனுக்கொரு கண். அவன்றை வீட்டோடை அடுக்கிடை படுகிடையாக் கிடந்த அவளை ஏமாத்திப்போட்டு, இந்த மல்லிகாவைத்தான் முடிப்பான் போல...”

“அதுக்குத்தான் இந்த வெள்ளோட்டமா...?”

“ம்... இருக்கும்... இருக்கும்!”

சனத்தின் சளசளப்பு அரையும் குறையுமாக வசந்தியின் காதிலும் விழுந்தது.

அவள் நிலை கொள்ளாது தவித்தாள்.

‘இந்த ஆளிலை இருக்கிற கவர்ச்சியும் ஈர்ப்பும் எந்தப் பெண்ணை அலைக்கழிக்கவில்லை... அக்காவை, அந்தப் பேரழகை மீளாத போகத்தில் திழைக்க வைத்துச் சுக்கையாக்கிப் போட்டது மட்டுமா இவன் செய்த வேலை. இவனோட இழுபட்ட என்னை, என்ன பாடு படுத்தினான். இவனிடம் இருந்து தப்பி, தூரமாய் விலகி நிற்பதே ஒருவகையில் நிம்மதிதான்!’

‘இனி இவனோடு தட்டாமாலை ஆடப் போவது யார்...? இந்த மல்லிகாவா. இவள் அப்படியொன்றும் எடுப்புற விசரியாய்த் தெரி யேல்லை. புத்திசாலித்தனமும் பரிவுணர்வும் அவளது கண்களில் பள்ளிடுகிறது. ஒவ்வொரு அடியையும் அளந்து அளந்து வைப்பவள் போவதும் தெரிகிறது. இவளாவது இவனை, இவனது கட்டற்ற காமத்தை நிதானப்படுத்தி, நாலுபேர் மதிக்கத் தக்க மனிதனாக ஆக்குவாளா...?’

‘இவனிடம் இந்தக் கழிச்சையிடம் மீளவும் ஏன் இந்த மனச் சாய்வு பரிவு. இவன் எக்கேடு கெட்டால் எனக்கென்ன.’

மாறுபட்ட உணர்வுகளின் கொந்தளிப்பு அவளை அலைக்கழித்தது. தன்னை அறியாது கண்களில் திரண்ட நீரை அவள் துடைத்துக் கொண்டாள்.

கண்களைச் சுழற்றி, சுற்றவர் நோட்டம் விட்ட மல்லிகா, தவ பாலனுக்குப் பின்னால் நடந்து வந்தாள். ஆனந்தியின் உடலை நெருங்கி, எதுவித உணர்ச்சிப் பிரதிபலிப்புமின்றி, அமைதியாக நின்றாள். இவளைக் கண்டதும் - வசந்தி மரியாதை கருதி எழுந்து கொண்டாள். இருவரது கண்களும் ஒன்றை ஒன்று தழுவிக்கொண்டன.

ஆழந்த மெளனம் அங்கு நிலவியது. அது பொருள் பொதிந்த மெளனம்.

அங்கு வந்த தியாகு அந்த மெளனத்தைக் கலைத்தபடி கூறினான்:

“தவா...! தோஞ்சு போட்டுவா... குருக்கள் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார். நீதான் கொள்ளி போட வேணும்...”

“அய்யா இருக்கேக்கை நான் கொள்ளி போடேலுமா. தாய் தகப்பனில்லாத நீ கொள்ளி போடன்... உன்றை ஆனந்தி மச்சாள்... நீயும் உரிமைக்காரன் தானே...”

அவனது சறுக்கல் தியாகுவுக்கு வியப்பைத் தந்தது.

“ஓம்... ஓம்... நீ கொள்ளி போட்டால் ஆனந்தியின்றை கட்டை வேகுமா...? வேகாதுதான்...!”

குரலை உயர்த்திப் பேசாது, முனைமுனைத்தபடி தியாகு கிணத்தடி பக்கம் போனான்.

அந்தக் கூடலில் இருந்து ஒதுக்கம் கொண்ட மல்லிகா, வசந்தியை மீனவும் ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு, பெண்கள் பகுதியில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

தனியாக விடப்பட்ட தவபாலன், தடையேதுமில்லாது தனது பெண் சுகம் பற்றிய சிந்தனைகளிலேயே ஸயிப்புக் கொண்டான்:

‘வசந்தி இனிப் படிய மாட்டாள். எட்டி உதைத்தவளை இனி எந்த முகத்தோட தொடுறது. தொடத்தான் முடியுமா...? மல்லிகா கோமாதா... குலக்கொழுந்து... தாலி கட்டின பிறகுதான் தொட்டுப் பார்க்க விடுவாளாம்... பிலோமினா இருக்கிறாள் தான்! ஆனா அவள் உணர்ச்சிகள் உறைந்து போன ஒருவகை ஜடம்... அவள்தான் இனித் தஞ்சமா...?’

விகாரமான மன விசாரங்களுடன் இருந்த தவபாலன், தியாகு தோய்ந்து, புதுத் துணி உடுத்து வருவதைக் கண்டதும் அவனோடு இணைந்து கொண்டான்.

உரிமைக்காரர்கள் ஆனந்தியின் உடலுக்கு அரப்பெண்ணைய் வைத்து நீர் வார்த்தார்கள். குருக்களும் கும்பத்து நீர் வார்த்து, சடங்கில் கலந்து கொண்டார். நீராடிய ஆனந்தியின் சடலம் கிரியை நடைபெறும் இடத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது.

குருக்கள் வெற்றிலையை வாய் நிறைய அதக்கிக் குதப்பியபடி, தனது சின்னத் தொந்தியை இடைக்கிடை தடவிக் கொண்டு, கிரியை களில் ஈடுபட்டார். பொற் சண்னம் இடித்த வேளை, அவரே திருப் பொற் சண்னப் பாடலையும் தப்பும் தவறுமாகப் பாடினார்.

“என்ன குருக்களே பொற்சன்னைப் பாடலைப் பிழை பிழையாய் பாடுறீர்.” இடைப் புகுந்து பேசிய இருளி, தானே பாடியதுடன் பட்டினத்தார் பாடல்கள் சிலதையும் மிக உருக்கமாகப் பாடினார். அவரது குரலில் இழைந்த சோகம் அங்கிருந்த அனைவரையும் தொட்டது.

ஆனந்தியின் உடலுக்கு மலர் தூவி, இறைவனது வடிவமாகப் பாவனை பண்ணி, கிரியைகள் தொடர்ந்தன. அப்பொழுது தியாகுவுடன் தவபாலனும் உடன் இருந்தான். அங்கு நடப்பவைகளில் அதிக அளவு ஒன்றாமல் இருந்த தவபாலன் திடீரெனப் பரபரப்படைந்தான். அவனது கண்கள் நிலை கொள்ளாமல் தவித்தன. பெண்கள் பகுதியில் மல்லிகா எழுந்து நிற்பதை அவன் கண்டான். அவனது பார்வைக்கு அவள் மட்டுமே தெரிந்தாள். சுற்றுச் சூழலை மறந்தவனாய் கிடு கிடு வென அவளை நோக்கிச் சென்று, அவளது கரம் பற்றி அழைத்து வந்து, ஆனந்தியின் உடலுக்கு அருகாக நிறுத்தினான். அதைக் கண்ட வசந்தி, ஏதோ ஒரு வகை அகங்காரத்துக்கு உட்பட்ட நிலையில், கதறிக் கதறி அழுதாள். அடுத்த கணம் ‘ஏன்...ஏன் இந்த வெப்பியாரம்...’ என அவளது மனசு கேட்டுக் கொள்ளவும் செய்தது.

உரிமைக்காரப் பெண்கள் வாய்க்கரிசி போட்டார்கள். ஒப்புச் சொல்லி அழுது, உடலைச் சுற்றி வந்து, அதன் பாதங்களுக்கு மலர் வைத்து வணங்கினார்கள். அதில் வசந்தி மட்டுமல்ல, மல்லிகாவும் கலந்து கொண்டாள். அவர்களைச் சூழ, நெய்ப் பந்தம் பிடிக்கும் உறவுக்காரச் சிறுவர்கள். அவர்களின் நடுவே பசுபதியின் பிள்ளைகளும் நின்றார்கள்.

கொள்ளிக் குடத்தை தியாகு தூக்கீக் கொண்டதும் ஆனந்தியின் இறுதி ஊர்வலம் ஆரம்பமானது.

ஊர்வலம் அரசடி வீதியில் ஏறி, ரயில் கடவையைக் கடந்த போது, வசந்தியின் ஒற்றைக் குரல் பிரலாபம் மட்டுமே தியாகுவுக்குக் கேட்டது.

தியாகு கலங்கினான். அவனது மனசு பரிதவித்தது. ‘இந்தப் பெட்டைக்கு இனி ஆர் துணை. எதைக் கேட்டாலும் பிடி கொடுத்துப் பேசிற்றில்லை. கமலாவின்றை பேச்கக்கால் சரி வரும் போல கிடக்கு... ஆவணியிலை அவளுக்குச் சோறு கொடுக்கிற கையோட இவளையும் மாமியையும் வீட்ட சூட்டி வர வேணும். அப்பு மாமி, மச்சாள் என்று

சொந்தம் பாராட்டினால் மட்டும் போதுமா...? என்னை நெஞ்சோட தாங்கி நிக்கிற இதுகளுக்கு, இதுகூடச் செய்யாமல் விட்டால் நான் என்ன மனிசன். தவபாலன்ரை நிழல்கூடப் படாமல் இதுகளை இனி பார்த்துக் கொள்ள வேணும். அவசரப்படாமல் வசந்தியின்ரை வசதி, விருப்பம் அறிஞர் நடக்க வேணும். தாலி கட்டிறதெண்டாலும் - நாலு பேர் அறியக் கட்டலாம். எல்லாம் அவளின்ரை விருப்பத்தோட தான் நடக்க வேணும்.'

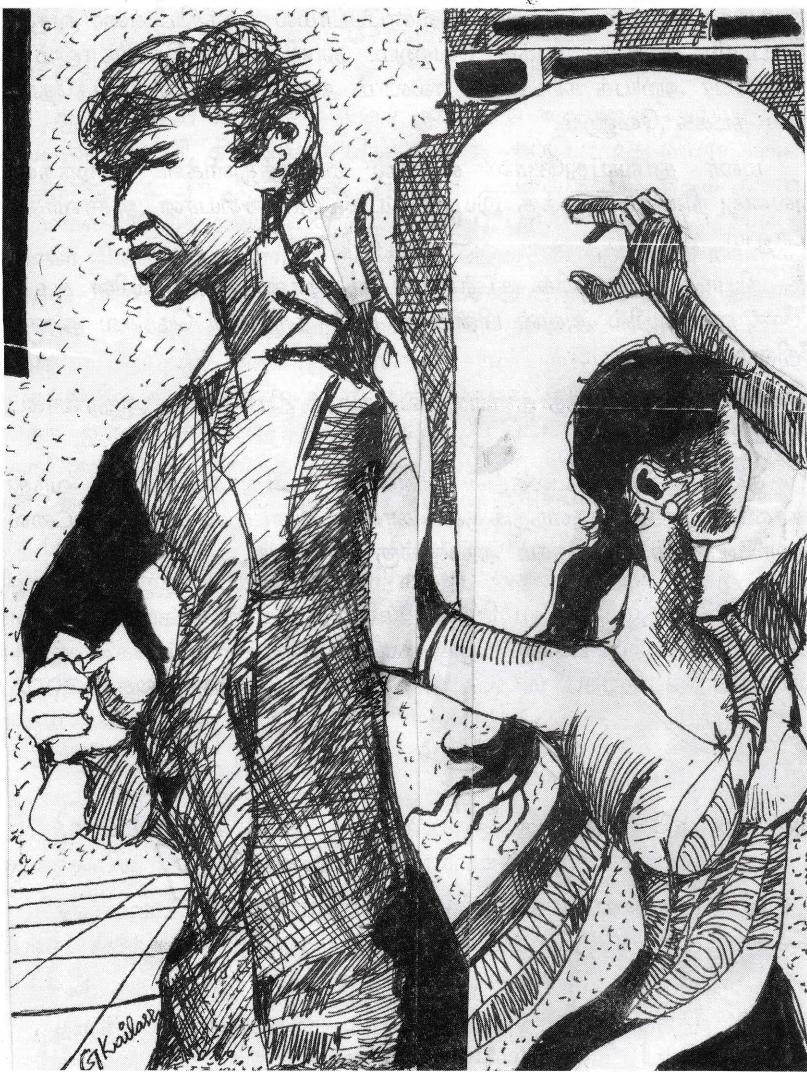
மலர் தூவியதுபோல ஒருசில மழைத்துளிகள் விழுந்தன. அவனது நினைவுகளுக்கு இயற்கையின் குளிர்ச்சியான ஆசீர்வாதம் போலும்.

தியாகு கொள்ளிக் குடத்துடன் நடந்தான். ஆனந்தியின் உடல் பிரேத வண்டியில் அவன் பின்னால் நகர்ந்தது. சன நெரிசல் அரசடி வீதியை நிறைத்தபடி...

வினாசியர் அந்தத் தள்ளாத வயதிலும் தியாகுவை ஆதரவாகப் பற்றியபடி நடந்தார்.

தவபாலன் ஊர்வலத்தின் பின்னால், தனது ஸ்கூட்டரில் வந்து கொண்டிருந்தான். ஆனந்திக்குக் கொள்ளி போடா விட்டாலும் சுடலை வரை போகும் உத்தேசம் அவனுக்கு இருந்தது.

கனவுகள் கடரந்து போன்றோது...

அந்த வீட்டைப் பார்த்ததும் அவள் அசையாமல் அப்படியே நின்று விட்டாள். அவனுக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. உடைந்து மண்ணோடு புதைந்து கிடந்த கேற்றைச் சிரமப்பட்டு தள்ளித்

திறந்தவள், மெதுவாக வளவுக்குள் சென்றாள். வளவு, காடு பத்திக் கிடந்தது. சிறு செடிகளும் பெருஞ்செடிகளும் கொடிகளும் வீட்டைச் சூழ இருந்தன. நாகதாளி, சதுரக்களில், ஏருக்கிலை கூட அங்கு இருந்தன. நாகதாளி இங்கு எப்படி வந்தது...? அவளுக்காக, செம்மணியில் இருந்து அவனெடுத்து வந்த, பழத்தின் விதையிலிருந்து முளைத்ததா...? சிறு மரமாக இருந்தாலும் நாகதாளியில் மலர் இருந்தது. மலரைக் கிள்ளி முகர்ந்து பார்த்தாள். மலரில் பாம்பின் வெதுவெதுப்பான வெடில் மணத்தது. அவளது பாதங்களின் அருகாக ஒரு பாம்புச் செட்டை - செடிகளில் சிக்கிய நிலையில், காற்றில் படபடத்தது. ‘பாம்பு இருக்குமா....? சாரையா... நாகமா...? நாக தாளிக்கும் பாம்புக்கும் அப்படி என்ன ஜென்ம் பிராப்தி...’

அவளைப் பயம் கவ்விக் கொண்டது.

திடீரெனத் திரும்பியவள் வீட்டு முற்றத்துக்கு மேற்காக, வேலி யோடு இருந்த அந்த வேப்ப மரத்தைப் பார்த்தாள். எப்பொழுதுமே, சடைத்து வளர்ந்து அரசோச்சும் அந்த மரம் ஏன் சரிந்து விழுந்து கிடக்கிறது. செல் அடி பட்டிருக்க வேண்டும். அது கருகிக் கிடந்தது. ஒரு கிளையில் மட்டும் உயிர்ப்பை உணர்த்தும் பசுந் தளிர்கள்!

வேலியோடு, தெற்குப் பார்த்து அடர்ந்த புல்லாந்திச் செடிகள்; கொழுத்த பழங்களுடன், பச்சை நிறப்பிஞ்சுகளும் இளஞ்சிவப்பு மணி மலர்களும் அவளை மயக்கின. செடிக்கருகாகச் சென்றவள், பழங்களை உருவி வாயில் போட்டுக் கொண்டாள். வாயில் கரைந்த பழங்கள், உவர்ப்பும் இனிப்புமாய் சுலைத்தன.

மெதுவாக முற்றத்துக்கு வந்தாள். அந்த வீட்டின் அடையாளமே அந்த எலுமிச்சை மரம்தான். கிணற்றுக்கும் முற்றத்துக்கும் இடையில் அது - முப்பது சதுர அடிப்பரப்பில் - தழையத் தழைய நின்றது. கிணற்று நீரையெல்லாம் அடியாளம் வரை செல்லும் அதன் வேர்கள் மட்டுமே இப்பொழுது சுலைக்கின்றன. ஊருக்கே உபகாரியாய் இருந்த, இருக்கும் அந்த மரத்தில், வெண்பற்களாய் மலர்ச்சி கொண்டி ருக்கும் மொட்டுக்களும் மலர்களும்! சில பிஞ்சுகளும் காய்களும் கூடக் கிடந்தன. அந்த மரத்தின் கீழ் மெத்தையாய் உதிர்ந்து கிடக்கும் சருகுகள்; இன்னும் புதிதான பழுத்த மஞ்சள் இலைகளும். மெத்தைக்கு மேலாக கொத்துக் கொத்தாய் உலர்ந்து கிடக்கும் முள் அலக்குகள். முட்களைப் பார்த்ததும் - சர்வென குதிக்காலில் ஏறிய கடுகடுப்பை அவள் உணர்ந்தாள். முன்னர், குதியில் முள் ஏறி, கெந்திக் கெந்தி நடந்தது அவளுக்கு அப்பொழுது ஞாபகம் வந்தது.

முற்றிய எலுமிச்சங் காய்களில் இரண்டைப் பறித்துக் கொண்ட வள், வீட்டு வாசல் பக்கமாக நகர்ந்தாள். வாசலோடு அந்தப் பிச்சி மரம். அவள் போவித்து வளர்த்த பிச்சிக் கண்டொன்றை, வேரோடும் வேரடி மண்ணோடும் எடுத்து வந்து அவனிடம் தர, ஆழக் குழி வெட்டி, உலர் ஏரு இட்டு, நட்டது அவன்தான். அந்தச் செடிக்கு அவனும் அவனும் மாறி மாறி நீர் வார்த்தார்கள். அதன் முதல் குருத்தைக் கண்ட அவள், குதூகலமாய்க் குரல் கொடுத்தாள். அவளது குரல் கேட்டு வந்த அவன், அவளது கரங்களைப் பற்றித் தட்டாமாலை கூற்றினான்.

“தலை சுற்றுது சுபேன்...” என்று கூறியவள், அவனில் சரிந்து கொண்டாள்.

முதல் ஸ்பரிசம். அது அவனுக்கு முதல் மழையாய் வர்வித்தது.

“சுபேதா...! நீ பூப்போல்... புதுப் பட்டுப்போல மெதுமெதென்டு...”

பதினாலுகூடத் தொடாத அந்த வயதிலும் அவனது மனதில் கள்ளம் புகுந்து விட்ட பதகளிப்பு.

“என்ன சுபேன் உன்றை கை நடுங்குது...”

கூறிய, அந்தச் சின்னப் பெட்டையை - அவன் நிமிரந்து பார்த்தான்.

அவளது கண்களில் இழைந்த பரிவும் மிருதுவான வசீகரமும் அவனை அவள் மீது ஆசை கொள்ள வைத்தன.

அவளது முன்னெற்றியில் புரண்ட கூந்தலை அவன் மெதுவாக நீவி விட்டான்.

தூரத்துப் பறவையொன்றின் இனிய, இசைப் பிழிவான பாடல் அவளை மீளவும் நிஜ உலகத்துக்கு அழைத்து வந்தது.

‘பட்டி விக்கிரமாதித்தன் குருவியா...? தனது பெடையை நினைத்து உருகுகிறதா...?’

வாசல் படி ஏறி, வீட்டின் முன் விறாந்தைக்கு வந்தாள். வாசலுக்கு முன்பாக இருந்த அறைக்கதவு - தேக்கு மரத்தாலானது; பழமையான வேலைப்பாடு கொண்டது - ஒற்றைப் பிணைச்சலில் தொங்கியபடி இருந்தது. சில துப்பாக்கிச் சன்னங்களின் காயங்களோடு இருந்த அந்தக் கதவை அவள் அகலத் திறந்தாள். திறந்ததும் - சவாமிப் படங்கள் தெரிந்தன. அறையில் தென்மேல் மூலையில் புற்றாய்க் குவிந்திருக்கும் கறையான். படங்கள் இருந்த மரப்பீட்தை மட்டுமல்ல, படங்களையும் அவை பதம் பார்த்திருந்தன. படங்கள் - சட்டங்கள்

தகர்ந்த நிலையில் - உடைந்த கண்ணாடிகளுடன் நிலத்தில் சரிந்து கிடந்தன. பீடத்தில் விநாயகர் சிலை மட்டும் தலை சாய்ந்து கிடந்தது. உடையவில்லை. அதைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டாள். சிலை அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தது.

அவள் “விநாயகா...!” என்று முனகினாள்.

அன்று அரசடிப் பிள்ளையார் கோவில் சப்பற்ற திருவிழா. கோயில் பக்கத்தில் தானே என்று பயமேதுமில்லாது, கையொழுங்கையில் இறங்கினாள். அம்மா கோயிலுக்குச் சுற்றுத் தாமதமாக வருவாள் என்பது அவளுக்குத் தெரியும். வீடு திரும்பும் போது அவள் துணையாக இருப்பாள்.

பூர்வபக்க அட்டமி. வானத்தில் முகிலின் அடர்த்தி. சந்திர ஒளி லேசாகத் தெரிந்தது. இவள் எட்டி நடை போட்டாள். பின்னால் ஆளரவும். திரும்பிப் பார்த்தாள். கூபேன்!

“கூபேதா நில்லும் நானும் வாறன்...!”

மந்திர வசப்பட்டவள் போல நின்றாள்.

நெருக்கமாக வந்தவன் - அவளைப் பார்த்து வியப்புடன் கூறினான்:

“ஆள் வளர்ந்திட்டா... பாவாடை... சட்டை... மேல்தாவணி... அடே அப்பா...!”

“ம்... என்ன... பிடிக்கேல்லையா?”

வெட்கம் அவளைப் பியத்துக் கொண்டது.

நெருங்கி வந்தவன், அவளது முச்சுக் காற்றுப் படும்படி நின்று கொண்டான்.

அவள் அப்படியொன்றும் வெடவெடப்பான உயரமில்லை; அளவான உயரம். முகம் முழுவதுமே கண்கள் இருந்தன. குவிந்த உதடுகளில், தேன் தடவியதுபோல லேசான ஈரம். பளபளப்பு. முகில்கள் ஒதுங்க, சந்திர ஒளியில் எல்லாமே தெரிந்தன.

அவளைச் சூழ பிச்சிப்பு வாசன. மாலையில் அவளது வீட்டில் பறித்த மொட்டுக்கள்; அழகான மாலையாய் அவளது அடர்ந்த சூந்தலில்! அவன் அருகாக, நெருங்கி வந்தான். அவளது உடலசைவுகளிலும் மெய்ப்பாடுகளிலும் ஓர் இணக்கத்தைக் கண்டு கொண்டவன், அவளை வாரியனைத்து, கண்களில் முத்தமிட்டான். பின்னர் உதடுகளில்...

“ம்... இது வேண்டாம் கூபேன்!” அவளது குரலில் லேசான நடுக்கம். உடலும் நடுங்கியது.

திடீரென திரும்பியவள், கோயிலுக்குப் போகாமல் வீட்டைப் பார்த்து நடந்தாள்.

அவளது இயல்பான துணிவும் அலட்சியமும் அந்த நிமிடம் அவளை கைவிட்டது அவளுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

அம்மாவுடன் தான் அவள் மீண்டும் கோயிலுக்குப் போனாள். சனசந்தடி அதிகமாக இருந்தது. கானமூர்த்தி, பஞ்சமூர்த்தியின் நாதஸ்வர இசை. அதிலொரு கணம் கிறங்கியவள், ஏதோ குறை பட்டவள் போலத் தவித்தாள். இருப்புக் கொள்ளவில்லை. இசையில் மனம் லயித்த பொழுதும் கண்கள் அங்குமிங்கும் அலை பாய்ந்தன.

‘சுபேன் வரேல்லையா...? ஏன்...? ஏதோ ஒரு வேகத்தில் நடந்த விஷயம் - இதற்குப் போய் இப்படி நடந்திருக்க வேண்டாமே... சடங்கு செய்யப் போறவன், சின்னச் சின்னதாய்ச் சேட்டைகள் செய்வது பிழையா...? அந்தக் கனிவான கணங்களில், எதிர்ப்பு ஏதுமில்லாத சமிக்ஞை என்னளவிலும் இருந்ததே... அதனால் தானே அவன்...!’

வசமிழந்த அவளது மனச தவித்தது.

‘குற்ற உணர்வுதான் சுபேனைக் கோயில் பக்கம் வராமல் தடுத்ததா? இருக்காது...’

அவன் தொடை நடுங்கியல்ல, அது அவளுக்குத் தெரியும். அவனது ஒவ்வொரு செயலிலும் துணிவு பீற்றும். அவர்களது காதல் வீடு வரை வந்தபோது, மிகவும் உசாராயிருந்தவன் அவன்தான்.

அவனது அப்பா இது விஷயமாகச் சற்றுக் கசமுசக்கவே செய்தார்:

“படி... பல்கலைக்கழகப் படிப்பு முடியட்டும். நீ சொந்தக் காலிலை நிக்கேக்கைதான் உனக்கு உந்தச் சேட்டையள் வர வேணும். அந்தப் பெட்டைக்கும் ‘என்றென்ஸ்’ கிடைக்கும் போல கிடக்கு... படிக்கிற வளை அதை இதைச் சொல்லிக் குழப்பிப் போடாதை...”

அப்பா சொன்னதையெல்லாம் சுபேந்திரன் கூறித்தான் இவள் தெரிந்து கொண்டாள்.

அவனது அப்பா மாதிரி இல்லை சாந்தி மாமி. சுபேனில் அவள் - தாய் என்ற அளவில் - உயிரையே வைத்திருக்கிறாள். இவளிடத்தில் சொரியும் பரிவும் பட்சமும் எது விதத்திலும் குறைந்ததல்ல. நிக்கர் போடாது, பாவாடை கட்டித் திரிந்த பருவத்திலேயே, ‘மாமி... என்றை ஆசை மாமி...’ என்று அவளோடு ஒட்டிக் கொண்டவள் இவள்.

அந்தச் செல்லப் பெட்டை தனது மருமகளாக வருவதில் மாமிக்கு ஆட்சேபனை ஏதுமில்லை. இது சுபேதாவுக்கும் நன்கு தெரியும்.

சுபேனைக் கானும் போதெல்லாம் அவளது பேச்சு மாமி பற்றிய தாகவே இருக்கும் :

“மாமிதான் எனக்கு ரோல் மொடல். அவதான் எனக்கு எல்லாம். அவ இல்லையென்டால் உம்மையே நான் ஏற்றுத்துப் பார்த்திருப் பனோ தெரியாது...”

“ஓ...! அப்படியா? அப்ப அம்மாவையே கட்டிக் கொள்ளன்...”

“என்ன பகிடியா...? போதும். சுபேன் உம்மட்ட ஒரு விஷயம் கேப்பன், சத்தியம் செய்வீரா...?”

“ம்... சத்தியம்...”

“நாம சடங்கு முடிச்சு, தனியா எல்லாம் போக வேண்டாம். உத்தியோகம் அது இதெண்டு ட்ரான்ஸ்:பரில் போனாலும் மாமி எப்பவும் எங்களோடைதான் இருக்க வேணும்...”

“ஆ ஆர் ஸோ கிரேஸி... இது முடியிற காரியமா சுபேதா....!”

“மாமியின்றை சவாசக் காற்றுப் படாமல், அந்த ஸரவிப்பு இல்லாமல் என்னால் இருக்க முடியாது சுபேன்.”

சுபேனிடம் மட்டுமல்ல, வீட்டில் இருக்கும் போது, அப்பாவிடமும் அம்மாவிடமும் அவள் மாமி மாண்மியம்தான் பாடுவாள். முச்சுக்கு முன்னாறு தரம், “என்ன மாதிரிச் சீவனப்பா அது...!” என்று மாய்ந்து போவாள்.

அவளது பேச்சுக்கு எதிர்ப்பேச்சு அப்பாவிடம் இருந்து வராது. ஆனால் அம்மாவுக்கு அவளது பேச்சு ஏரிச்சலுட்டுவதாய் இருக்கும். தீராத பகை உணர்வு விகாசம் கொள்ள, மாமி பற்றி அம்மா சொல்வதெல்லாம் அசுசையானவையாகும்:

“அவளைத் தெரியாதா... கேடு கெட்டவள்...! வீட்டை விட்டு ஓடி வந்த ஒடுகாலி...! சிவத்தாரோடை இஞ்சை வரேக்க அவளுக்கு வயித்திலை பிள்ளை. அவற்றையா... இல்லை ஆரிட்டை வாங்கி னாளோ அந்தத் தறிகெட்டவள்...!”

அம்மாவின் கொக்கரிப்புகள் உப்புப் புளி இல்லாதவை என்பது சுபேதாவுக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

மரத்துப்போன உணர்வுகளுடன் ஒரு கணம் மௌனமாக நின்ற வள், வீட்டின் மேற்குப் பக்கமாக நகர்ந்தாள். எதிரில் சுபேனின் படிப்பறை! அந்த அறையைக் கண்டதும் - குப்பெனக் கூச்சம் அவளைப் பற்றிக் கொண்டது.

யுத்தத்தின் காங்கையால் தென்மராட்சிக்கு இடம்பெயர்வதற்கு நாலு நாட்களுக்கு முன்னர்தான் அவள் அவனை அந்த அறையில் சந்தித்தாள்.

மாமாவும் மாமியும் வீட்டில் இல்லையென்பதைத் தெரிந்து கொண்டுதான் அவள் அவனிடம் வந்தாள். பட்டப்படிப்பை முடித்து – எஸ்.எல்.ஏ.எஸ் பர்ட்சைக்குத் தன்னைத் தயார்ப்படுத்துவதில் அவன் தீவிரமாக இருந்தான். அவனைக் குழப்ப வேண்டாமே என அவள் நினைத்துக் கொண்டாலும் - மனம் இருப்புக் கொள்ளாமல் குதியாட்டம் போட்டதால் அவனை அறையில் எட்டிப் பார்த்தாள்.

“ஆரது... என்றை சுபேதாவா...” என்றவன், அறையை விட்டு வெளியே வந்து, அவளது கைகளைப் பற்றி அறையினுள் இழுத்துச் சென்றான்.

மேசைமேல் ஒழுங்கற்றுச் சிதறிக் கிடந்த புத்தகங்களைச் சீர் செய்த சுபேதா, அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

அவனது கண்களில் இருந்த மயக்கம் அவளைக் கலங்க வைத்தது. நெருங்கி வந்தவன், அவளை இறுக்கமாகப் பற்றி, அணைத்து, அவளது உதடுகளில் முரட்டுத்தனமாக முத்தமிட்டான்.

“இதென்ன ரெளாடித்தனம்...! சரியான காடு... காடு...” என முனகியவள் தொடர்ந்து, “உதடுகள் எரியுது... இப்படியெல்லாம் இனி வேண்டாம்...” எனக் கூறினாள்.

“எனக்கு வேணும்...!”

“உங்களுக்கும் வேண்டாம்...”

அவளது குரலில் லேசான கண்டிப்பு. வியப்புடன் அவளைப் பார்த்தான்:

“பி ஸீரியஸ் சுபேன், இந்த விளையாட்டெல்லாம் போதும். நாட்டு நிலமை... முச்ச முட்டிற இந்த நெருக்கடி... இதுகளுக்கு மத்தியில்... நம்ம கலியாணம் நல்ல மாதிரி நடக்க வேணும். அன்பு, ஆசையெல்லாம் முப்பது நாளில் முடியிற காரியமில்லை. நம்ம முச்ச இருக்கிற வரை அது தொடர வேணும்...”

“உடல் சார்ந்த கிளர்ச்சிகளுக்கு மேலாலை, வாழ்க்கையில் எத்தனையோ விஷயங்களிருக்கு... இதை நான் உங்களுக்குச் சொல்ல வேணுமென்டில்லை... உயிர்ப்பும் அர்த்தமும் உள்ளதா நம்ம சீவியத்தை நாமதான் அமைச்சுக் கொள்ள வேணும். நாம அடைவெள்ளில் பொம்மைகள் இல்ல... பொறுப்பான விஷயங்களில் அக்கறை கொள்ள, எங்களுக்கு முதிர்ச்சி வந்திட்டதா நான் நினைக்கிறேன்.”

“அப்பா...! என்ன தொண்டொண்பு... ஸோ... என்ன செய்ய வேணும் சொல்லுங்க பாட்டி...!”

அவனது கண்களிலும் பேச்சிலுமிருந்த கேலி, அவளைக் கோபம் கொள்ள வைத்தது.

அவனது முகம் காட்டிய உக்கிரத்தில் அவன் சிறிது நடுங்கினான்.

“ஸொரி சுபேதா...! வெரி ஸொரி. உனக்காகத்தான் எஸ். எஸ். ஏ. எஸ் எழுதப்போறன். பர்ட்சை எழுதி முடிஞ்சா வேலை கிடைச்ச மாதிரி... நீரும் படியும்... உம்மடை :ப்பைனல் எக்ஸாம் முடிஞ்சதும் கலியாண்த்தை வைப்பம். பிறகென்ன, என்றை குஞ்சை ராணி மாதிரிப் பார்த்துக் கொள்ளுவன்.”

“ஆணும் பெண்ணுமாய் இரண்டு குழந்தையள் எங்களுக்குப் போதும். பட்டத்து இளவரசன், இளவரசி மாதிரி அவையள் நாம் வளர்த்தெடுப்பம். உமக்கு வேலை கிடைச்சாப் பாரும்... இல்லாட்டிப் பரவாயில்லை. வீட்டில் அரசி மாதிரி இருந்து என்னையும் குழந்தையளையும் பாருமன்...”

விட்டேந்தியாய் பேசியவன், திட்டேரனச் சத்தியவந்தனைப் போலத் தொடர்ந்தது அவளுக்கு ஆச்சரியமாய் இருந்தது. அதேசமயம் அவனது பேச்சின் அடியூறலாய் மிதப்புக்கொண்ட ஆணின் முகடுகளை அவள் கவனம் கொள்ளவும் செய்தாள்.

“அரசியா...? அதல்லாம் வேண்டாம் சக ஜீவியா, மனுஷியா என்னைப் பாருங்களன்... அது போதும்.”

அவள் கூறியதைப் புரிந்து கொள்ள முயற்சியாத அசமந்தமாய், “இவ.. என்றை... என்றை ஆசை மனுஷிதான்” என உளறியவன், மீளவும் அவளுக்கு நெருக்கமாக வந்து அவளை அணைத்துக் கொண்டான். அப்பொழுது அவள் ஒரு துள்ளலுடன் அவனிலிருந்து தன்னைப் பியத்துக் கொண்டாள்.

நினைவுகளின் சொருகலில் இருந்து நிதானமடைந்தவள், தரையில் குவிந்து கிடந்த புத்தகங்களை எடுத்து மேசையில் வைத்து விட்டு, முற்றத்துக்கு வந்தாள்.

முன் கேற்றைச் சிரமத்துடன் இழுத்துச் சாத்தியவள், வீதியில் இறங்கினாள்.

அப்பொழுது அவளுக்கு அம்மாவின் ஞாபகம் வந்தது. ‘மீசாலை யில் இருந்து வந்த கையோட மாப்பிளை வீட்டைப் பார்க்கப் போயிட்டாளா இந்த... இந்த இவள்...?’

அம்மாவின் குரைப்பு அவளுக்குக் கேட்பது போலிருந்தது. பதட்டப் பட்டவளாய் வீடு நோக்கி விரைவாக நடந்தாள்.

வீதியில், எதிரே வந்த ராச மாமி இவளைப் பார்த்துக் கேட்டாள்:

“தம்பி சுபேன் வன்னியில் இருந்து வந்த பிறகுதான் உன்றை சடங்கு நடக்கும் போல...”

“அவர் வந்து... நிதானப்பட்டு, என்னை முடிக்க எத்தனை வருடங்களுக்கு ஆர் கண்டது...”

“கொண்டலடியான் எல்லாம் பார்த்துக் கொள்வான்... நீ கலங்காத நாச்சியார்...! உன்றை சடங்கு, இந்த ஊரும் உலகமும் மெச்சிற மாதிரிச் சிறப்பா நடக்கும்.”

மாமிக்கு நின்று பேச முடியாத அவசரம். ஆனாலும் அவளது பேச்சில் வழிந்த பரிவு, இவளை முட்டி முட்டிப் பொங்க வைத்தது.

சுபேதாவுக்கு வீட்டில் வேலை மலைபோலக் குவிந்து கிடந்தது. எல்லாவற்றையும் இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு அவளே செய்தாள். அப்பா தன்னாலானதைச் செய்தார். அம்மாவால் எதுவுமே செய்ய முடியவில்லை. ஆனால் அவளது குரல் மட்டும் அதிகாரம் குறையாது ஓலித்துக் கொண்டே இருந்தது.

விடுபட்டுப்போன பட்டப் பரீட்சையை முடித்துக் கொண்டவள் - அவள் கல்வி கற்ற செங்குந்தா இந்துவிலேயே பகுதிநேர ஆசிரியையாக இணைந்து கொண்டாள்.

காலம் மிக மெதுவாக நகர்வதாகவே அவளுக்குத் தோன்றியது. ‘என் அது இறக்கை கட்டிப் பறக்கக் கூடாது...’

‘வன்னி சென்ற சுபேனுக்கு என்ன நடந்திருக்கும்... மாமி எப்படி இருப்பாள்... சுபேனின் அப்பா...? அவர்கள் நோய் நொடியில்லாமல் இருந்தால் போதும்...’

மனம் இறுகிப்போய், துயரமே துணையாக இருந்த சுபேதாவுக்கு அந்தச் செய்தி ஆறுதல் தருவதாயிருந்தது.

‘சுபேன் வட்டக்கச்சியில்... மகாவித்தியாலத்தில் படிப்பிக்கிறாராம். யாழ்ப்பானத்துக்கு வாற எண்ணமும் அவருக்கு இருக்காம். என்னைப் பற்றி மறுகி மறுகி வேறு விசாரித்திருக்கிறாராம்..’

இந்தச் செய்தியை, அவளது வீடு வரை கொண்டு வந்தது சுபேனின் நண்பன் ரவிதான்.

‘ரவிக்குக் கடிதமா எழுதியிருப்பார்...? அவருக்கு எழுதியவர் எனக்கு ஏன் எழுதவில்லை! வட்டக்கச்சி மகாவித்தியாலத்துக்குக் கடிதம் எழுதலாமா...? எழுதினால் அவருக்குக் கிடைக்குமா...? பாரா முகமாக இருக்கும் அவருக்கு எதை எழுதுவது... எதை விடுவது...’

தவிப்புடன் பலதையும் நினைத்தாள்.

ரவியுடன் கதைத்து - சரியாக ஆறு மாதங்களின் பின்னர், சுபேன் ஊர்வந்த விஷயம் அவளது காது வரை எடியது. அவள் போவதா விடுவதா எனச் சிறிது தயங்கிய போது - ராச மாமி சொன்ன செய்தி அவளில் ஊற்றாய்க் கிடந்த ரணத்தை மீளவும் கீறியது.

பட்டும் படாமலும் மாமி பேசினாள். பேச்சு சாந்தி மாமி பற்றிய தாகவே இருந்தது. சுபேனைப் பற்றி அவள் ஏதும் சொல்லவில்லை.

ஆரைப் பார்க்காவிட்டாலும் அந்த மனிசி - சாந்தியைப் போய்ப் பார் பின்னை. அவள் உன்னிலை உயிரையே வைச்சிருந்தவள். சுகமில்லாமல் படுக்கையில் கிடக்கிறாள்.

மனதைத் திட்பபடுத்திக் கொண்டு, அவள் மாமி வீட்டுக்குப் புறப்பட்டாள். அப்பொழுது அம்மா வெளியே வந்து, அவளது தலையை அன்புடன் வருடியபடி ஆசீர்வதிப்பது போலக் கூறினாள்:

“மாமியையும் பார்த்திட்டு... சுபேனையும் கண்டு கதைச்சு ஒரு நல்ல முடிவோட வாம்மா...! சுபேனுக்கு விருப்பமெண்டா... அப்பா வும் நானும் போய் சாந்தியோட கதைக்கிறம்... இனியும் கடத்தேலாது... உங்க சடங்கு முடிய வேணும்.”

‘அட அம்மாவா இப்படிப் பேசுகிறாள்...! இவள் எவ்வளவு மாறி விட்டாள்... இவளது வக்கணையும் தொலுக்காரிப்பும் எங்கே போய் ஒழித்துக் கொண்டுவிட்டன...?’

காலம் கடந்த அவளது மாற்றம் சுபேதாவுக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. திருந்தி, அம்மாவை பரிவு ததும்பப் பார்த்தவள், படி இறங்கி நடந்தாள்.

உடைந்து கிடந்த கேற், சரி செய்யப்பட்டிருந்தது. வீடும் வளவும் துப்புரவாக இருந்தது.

‘வந்து கணநாளா...? இல்லை. முந்த நாள் வந்ததாகத்தானே ராச மாமி சொன்னாள். அவையென் வந்தது எனக்கு ஏன் தெரியாமல் போய் விட்டது... வெளியே வராமல் வீடு, பாடசாலை என்று புதைந்து கிடந்தால் ஊர் நடப்பு எப்படித் தெரிய வரும்...’

இரண்டு வயது மதிக்கத் தக்க பெண் குழந்தையொன்று முன் விறாந்தையில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. அவள் குழந்தையை வைத்த கண் வாங்காது பார்த்தாள். பன்னிர்பட்ட பூப்போல குழந்தை அழகாக இருந்தது. உதடுகளைக் குவித்து ‘ன்’ காட்டியது. இவளைப் பார்த்து லேசாகச் சிரிக்கவும் செய்தது.

அப்பொழுது, உள்ளறையிலிருந்து ஒரு பெண் ஓடி வந்தாள். உயரம் குறைவாக இருந்த அவள், சற்றுக் குண்டாகவுமிருந்தாள். நிறம் கூட அப்படி இப்படித்தான். மூக்கு விரிந்து, கண்கள் பொடு களவில் இருந்தன. அவளது கைகளில் இருந்த, எவ்வில்லவர் கிண்ணத் திலிருந்து, குழந்தைக்கு செருலாக்ஸோ எதுவோ ஊட்ட முயற்சித்தாள். குழந்தை அதைத் தட்டிவிட்டு - ஓடிவந்து, இவளுக்குப் பின்னால் ஒளித்துக் கொண்டது.

குழந்தையை கைகளில் ஏந்திய சுபேதாவைப் பார்த்து அவள் கேட்டாள்:

“ஆரு வேணும்...?”

“சுபேன் இருக்கிறாரா...?”

“இருக்கிறார். எக்ஸாமுக்குப் படிக்கிறார்.”

“என்ன எக்ஸாம்.”

“எஸ்.எல்.ஏ.எஸ்.”

“எஸ்.எல்.ஏ.எஸ்...?”

“எடுக்கேல்லை... ரீச்சரா இருக்கிறதால் எஸ்.எல்.ஏ.எஸ் நல்ல மென்று எடுக்கப் போறார்?”

குரல் கேட்டதும் சுபேன் வெளியே வந்தான். அவனது கண்களில் லேசான கலக்கம். முகம் தளர்ச்சி ஏதுமில்லாது இறுகிப் போயிருந்தது. முன் மண்டையில் லேசான சொட்டை.

‘வன்னி ஒத்துக் கொள்ளேல்லையோ...?’

“இவ பாலேஸ்... ஆரெண்டு உமக்குத் தெரியுதா...? ஒரு குழந்தை. பெண். உம்மட பெயரை வைப்பமெண்டிருந்தம்... ஏன் உந்த சென்றிமென்ற என்று விட்டிட்டம்.”

“இவ தெரிஞ்சவ... நாலு வீடு தள்ளி இருக்கிறா... நீண்ட நாள் பழக்கம். சின்னப் பெட்டையில இருந்தே தெரியும். அம்மான்றை பெஸ்ட் :ப்பிரண்ட்.”

“அப்படியா, உள்ள வாருங்க... இருங்க...” என்று சூறிய பாலேஸ்வரி அடுக்களைப் பக்கமாக நகர்ந்தாள்.

சுபேதாவின் நொந்து போன இதயம், கண் வழி நீராய் வழிந்தது. தனக்கு ஏற்பட்டுள்ள இந்தத் துயரம், வேறொருக்குமே வரக்கூடாது என நினைத்துக் கொண்டாள்.

‘எல்லாமே பொய்யா...? சந்தித்தது. பழகியது. சத்தியவசப்பட்டுப் பேசியது, சமயங்களில் சரசமாடியது. இழுத்து வைத்து முத்தமிட்டது...’

நுனி நாக்குவரை வந்த கேள்விகளைச் சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டாள்.

ஓருவகை எதிர்ப்பையும் ரெளத்திரத்தையும் காட்டிய அவளது விழிகள், மறுகணம் கணிந்து படபடத்தன.

“எப்படி... எப்படி ஜயா...! உன்னால் இது முடிந்தது...?”

அவளது கணிவும் அந்தப் பேச்சும் அவளைப் பாடாய்ப் படுத்தி யது. முகத்தை மறுபக்கமாகத் திருப்பிக் கொண்டான்.

“சுபேன் நீர் நல்லா இருந்தா போதும்...” கூறியவள், விடுவிடென்று இறங்கி நடந்தாள். ஒரு கணம் தயங்கியவள் - ஏதோ யோசனைக்கு உட்பட்டவளாய், நின்று நிதானமாகக் கேட்டாள்:

“மாமி...?”

அவளை, கூடத்துக்கு அருகாக இருந்த அறைக்கு அவன் அழைத்துச் சென்றான்.

“அம்மாவுக்குச் சுகமில்லை.”

“.....”

மௌனமாகக் கண்களிலிருந்து வழிந்த கண்ணிரைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

மாமி கட்டிலில் கிடந்தாள். இவளைக் கண்டதும் அவளது உதடு கள் துடித்தன. அவள் ஏதோ பேச முயற்சிப்பது போல இருந்தது. கண்களில் இருந்து நீர் தாரையாய் வழிந்தது. வலது கையை உயர்த்தி இவளை அருகாக அழைத்தாள். சென்றவள், மாமியின் கரங்களை எடுத்து முத்தமிட்டாள். இன்னும் நெருங்கி வந்து, மாமியின் நெற்றி யிலும் கண்ணங்களிலும் மாறி மாறி ஒரு வெறியுடன் முத்தமிட்டாள்.

மனதின் அடிவரை ஊறலித்துக் கிடந்த துயரம் வெளிப்பட, குழுறி அழுதபடி வெளியே வந்தாள். வந்தவள், சுபேனைப் பார்த்துக் கேட்டாள்:

“சடங்கு முடிச்சது எப்ப...? மாமி சுகமா இருக்கேக்கையா... இல்லைப் பிந்தியா...?”

“அவவுக்குப் பக்கவாதம் வந்த பிறகுதான்.”

“அதுதான் பாத்தன்! மாமி சுகமா இருந்திருந்தால் இப்படி யெல்லாம் நடந்திருக்குமா என்ன...?”

குலுங்கியவள், முன் திண்ணைக்கு வந்து, புயல்போலப் படியிறங்கினாள்.

“கோப்பி குடிக்காமலா...?” பாலேஸ் கேட்டாள்.

விக்கென வெளியே நடந்தவனை அவன் பின்தொடர்ந்தான். அவனுக்கு எங்கோ வலித்தது.

தனது திருமணம் பற்றி ஏதோ விளக்கம் தர முற்பட்டவனைப் பார்த்த சுபேதா, “போதும்... போதும் சுபேன்... எனக்கு எதுவும் வேண்டாம்.” என்றாள்.

“சட்டபூர்வமாக எனக்கும் பாலேசுக்கும் எதுவும் நடக்கேல்லை... அவளோட படுத்தன். பெத்தன். அவ்வளவுதான்.”

“வீற்... இது கொச்சைத்தனமில்லை...?”

“இதிலை என்ன கொச்சைத் தனமிருக்கு சுபேதா....? அவனை விட்டிட்டு லீகலா உன்னை என்னால் சடங்கு முடிக்கேலும்...”

“இப்படிக் கதைக்க உங்களுக்கு வெக்கமாயில்லை... இது ஆம்பிளைத்தனமா...? இந்த வக்கரிப்புக்கு என்ன பெயர்...? பாலேஸ் பாவம். விவாகப் பதிவு காரரைப் பாருங்க... பார்த்துப் பேசி, செய்த சடங்கைப் பதிஞ்சு உறுதிப்படுத்துங்க. அவனையும் குழந்தையையும் கவனமாப் பாருங்க...”

கூறியவள், கேற்றைக் கடந்து போவதைப் பார்த்தபடி நின்றான்.

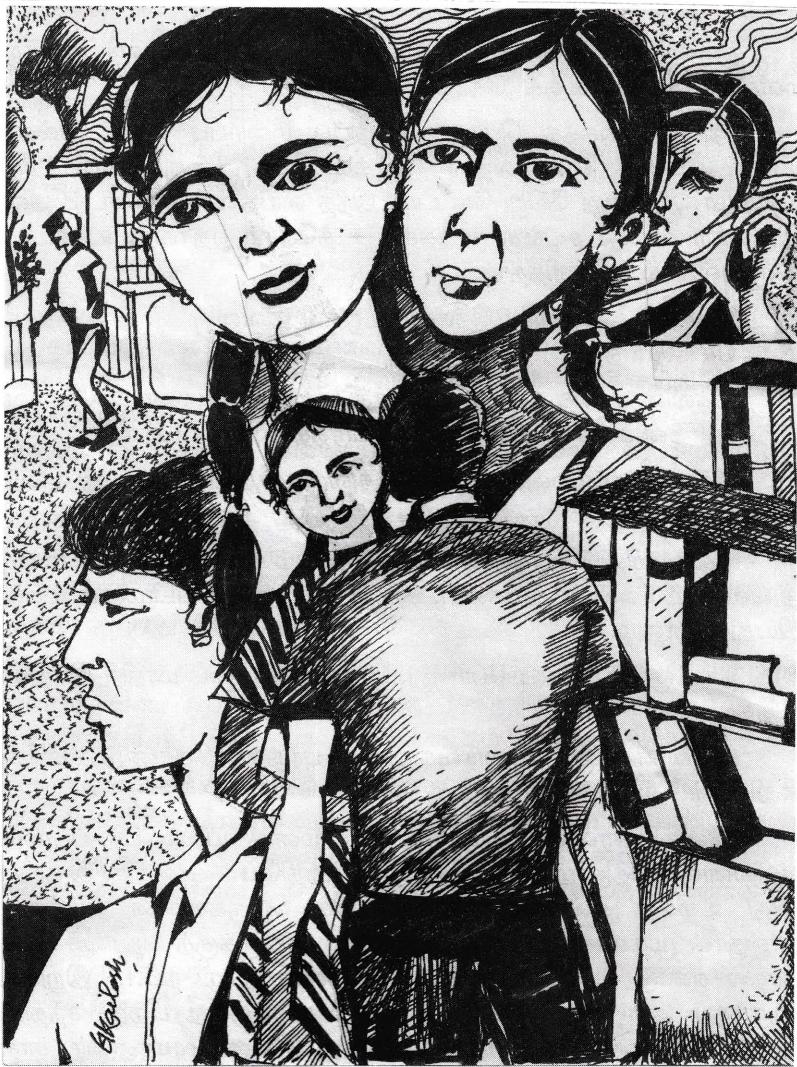
‘காலத்தின் சமையும் பாலுணர்வின் பலவீனங்களும் சத்தியத் துக்கும் எனக்குமான பினைப்பை என்னமாய் அந்நியப்படுத்தி விட்டன...!’

நினைவுகளில் நனைந்தபடி நின்றவனை யாரோ தோளில் தொடுவது போலிருந்தது. திரும்பிப்பார்த்தான். அவனது துணைவி பாலேஸ்வரிதான்.

“கண்களைத் துடையுங்க...” எனக் கூறியவள், “இவதானா அந்தச் சுபேதா...?” என்று கேட்கவும் செய்தாள்.

பாலேசை அணைத்தபடி அவன் உள்ளே சென்றான். அவனுடைய ஸ்பரிசம் சுபேதாவினது போல அவனுக்கு அப்பொழுது இருந்தது.

பேரினாமை

சரச அதைக் கூறியபோது, இறக்கை விரித்து, மேலே உயர் உயரப் பறப்பது போல இருந்தது மகேசுக்கு. 'உன்மையாகவா...? என்னெனப் பற்றி விசாரித்தாரா; உணர்ச்சியும் அதி மென்மையும்

கொண்ட அந்த மனிதர். எழுத்து, இலக்கியம் என்பதற்கு அப்பால் எதையுமே பார்த்தறியாத அவர், ‘மகேஸ் சுகமாக இருக்கிறாவா...?’ என்று கேட்பதென்றால்.....’

நினைவுகளில் கனிந்து, கரைந்து போயிருந்தவளைச் சரசுதான் மீலும் சுயநிலைக்குக் கொண்டுவந்தாள்.

“அவர் கதைத்த பொழுது ஒழிப்பு மறைப்பு ஏதும் இல்லை. உங்க சினேகிதியை வந்து பார்க்கலாமா...? அவவோட பேச முடியுமா...? என்று வேறு கேட்டார். இந்த வயதில் என்ன சடங்கள்று இருக்கிறாவா...? சடங்கு முடிக்கிற உத்தேசம் ஏதாவது உண்டா...? என்றெல்லாம் விசாரித்தார்.”

சரசுவின் கண்களில் தென்பட்ட ஒளி, இவளை மேலும் குதூகல மடையச் செய்தது.

சரசுவின் கரங்களை இறுக்கமாகப் பற்றிக் கொண்ட மகேஸ்வரி, அவளது கண்களைத் தீர்க்கமாகப் பார்த்தபடி கேட்டாள்:

“நீர்தான் நடாவைச் சந்திக்க, அவருடன் பேச, ஏற்பாடு செய்ய வேணும்...!”

உதடுகளில் கிளர்ந்த லேசான சிரிப்பும் கண்களின் பளபளப்பும் அவளது உள்ளக் கிடக்கையை, சரசுவுக்குப் பட்டும் படாமலும் உணர்த்தியது போலும்....”

‘நாப்பது வயசாகப் போகுது... குமர்ப்பெட்டை மாதிரி இதென்ன கூத்து...!’

சரசுவின் மன உணர்வுகளைப் புரிந்து கொண்டு, மகேஸ் கூறினாள்;

“ஸௌரி சரஸ்... அவரிலை ஒரு மனச்சாய்வும் விருப்பமும் - பதினெஞ்சு பதினாறு வருஷத்துக்கு முந்தியே - எனக்கு இருந்தது. அது உமக்கு நல்லாத் தெரியும். மிக நெருக்கமான பழக்கமது. நான்தான் முதலிலை என்றை ஆசையை அவருக்குத் தெரிவிச்சனான். காதல் எண்டு வரும்போது ஆள் சரியான ‘ஹாட் நட்’ இறுக்கம். இருந்தும் அவற்றை மனகும் என்னிலை கரைஞ்சது. பிறகு, சந்தர்ப்ப வசத்தால் சகலதும் குழம்பிப் போச்ச. சின்ன மாமான்றை சாதித் தளைக்கும், திமிரான எடுபிடிக் கதையளும் அவரைக் குழப்பிப் போட்டுது. மனம் மாறின அவர், ‘நான் கோவியப் பொடியன்... இவவை... இந்த வெள்ளாளப் பெட்டையைக் கட்டிக்கொண்டு, மல்லுக் கட்டேலுமா...?’ எண்டு, கனவானாய் ஒதுங்கீற்றார். இப்ப அம்மாவ

மில்லை... மோசம் போயிட்டா... மாமாவும் பெண்சாதி பிள்ளையளோடு கண்டாவில்... தனிச்சிருக்கிற எனக்கு - அவர் வாற்று, கதைக்க ஆசைப்படுகிறது, எல்லாம் ஆறுதலாயிருக்கும். அவரைச் சடங்கு முடிச்சா, முகம் சுளிக்கச் சாதி சனமெண்டு ஆர் இருக்கினம்! ஒருத்தருமில்லை. அயலட்டம் காலங் கடந்த கலியாணமெண்டு சில வேளை கதைக்கும். கதைக்கட்டுமன்.”

மகேஸ்வின் மனநிலையை மேலும் சலனப்படுத்த விரும்பாத சரச விடைபெற்றுக் கொண்டாள்.

எண்பதுகளின் கடைக்கூறு, பல்கலைக்கழகத்துக்குத் தெரிவான மகேஸ்வரி, கலைப்பீட் மாணவியானாள். யாழ்ப்பாணத்தில், அதுவும் ஊரில் இருந்து படிப்பதில் அவளுக்கு நிரம்பிய திருப்தி இருந்தது. அப்பர் இல்லாத குறை தெரியாத அளவுக்கு அங்கு பாராட்டி, அவளை அம்மா வளர்த்தாள். சின்ன மாமாவின் துணையும் வழிகாட்டலும் அவளைத் தலை நிமிர்ந்து நடக்க வைத்தன. அவரில், அவளுக்குப் பிடிக்காத தெல்லாம் - அவரது சாதித் தடிப்பும் ‘நாம தாவடிக்காரர்... ஆள் பார்த்துப் பழக வேணும்... கண்ட கண்ட இடத்தில கை நடைக்கக் கூடாது. சிநேகிதமெண்டாலும் தெரிஞ்சு பழக வேணும்...’ என்ற அவரது போதனைகளும்தான்.

பட்டணத்துப் பெட்டையல்ல அவள். பக்கத்துக் கிராமத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவள். ஊரில் மத்திய மகா வித்தியாலத்தில் ஏ.எல் வரை படித்து; பாஸ் ஆகி - பல்கலைக்கழகம் வந்திருக்கிறாள்.

பல்கலைக்கழகத்தில், அவளது முதல்நாள் அநுபவமே சிலை நழுவிய கிரிசைகேடாகி விட்டது. பகிழவதை என்ற பெயரில், சிரேஷ்ட மாணவர்கள் - ஆண்களும் பெண்களுமாகக் கூட்டணி வைத்துக் கொண்டு, ஆபாசமாக நடந்து கொண்டார்கள். அதை அவளால் தாள முடியவில்லை.

“மகேஸ்வரி நில்...! நீ தீவுதானே... தீவாரும் படிக்கக் கிளம்பி யாச்சபோல...”

நாராசமாய்ப் பேசிய அந்தப் பட்டணத்துக் குட்டிச் சுவரை, அவள் நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

பல்லு மிதப்புடன், மேல் உதட்டின் மீது மீசை அரும்பாத, முன் தலையில் சொட்டை விழுந்த அந்த மாணவனின் கண்களில் தெரிந்த

விடுமத்தனம் அவனுக்கு மிகுந்த ஏரிச்சலைத் தந்தது. நெருங்கி வந்த அவன், அவளைப் பார்த்துக் கேட்டான் :

“ஏதோ மச்சமாம்...! கறுப்பா படர்ந்திருக்காம்! உன்றை இடது... எங்கை பாப்பம்...!”

கூறியவன், அவளது சேலைத் தலைப்பைப் பற்றினான்.

மகேஸ்வரிக்கு எங்கிருந்து அப்படி ஒரு அசர பலம் வந்ததோ தெரியவில்லை, காளியின் கோலங் காட்டியவன் அவனது கைகளை, மிகுந்த பலத்துடன் தட்டி விட்டான்.

முகம் கோணி, வலிப்புக் காட்டிய அந்தச் சோதா – அவளைப் பார்த்து, கோபத்துடன் ஆபாசமாக ஏதேதோ திட்டினான். மீளவும் அவளை நெருங்கியவன், அவளது இடது கையைப் பற்றினான்.

“சிவதாஸ்...! பகிடி வதை வேணும்... ஆனால் அதுக்காக கேர்ல்லைத் தொட்டுப் பேசிறது வடிவில்லை...”

கண்ணரன்ற அந்தக் குரலுக்குக் கட்டுப்பட்ட சிவதாஸ் ஒதுங்கிக் கொண்டான்.

“மில் நீங்க போங்க... இதைப் பெரிசா எடுக்காதேங்க. பல்கலைக்கழக வாழ்க்கையில் இது ஒரு பகுதி... வழக்கமா நடக்கிற விடுமய்.

“ம்...”

“போங்க...!”

நன்றிப் பெருக்குடன் அவனை அவள் நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

அவன் ஒடிசலாக இருந்தான். சட சட என ஒரு வளர்த்தி. அவனது கண்களில் தீர்க்கமான பார்வை. அதில் சபலமோ சஞ்சலமோ இல்லை. மிகத் தெளிவாகவே சிந்திக்கக்கூடியவன் இவன் என நினைத்தவள், திரும்பத் திரும்ப அவனையே பார்த்தபடி நடந்தாள்.

‘அவன் யார்...? எந்த வருடத்தில் பயிலும் மாணவன். கலைப் பீடமா? அல்லது விஞ்ஞானமா...? எது...?’

அவளது சந்தேகத்தைத் தீர்த்து வைத்தவள், அவளது பிராண சிநேகிதியும் உடன் பயிலும் மாணவியுமான சரஸ்வதிதான்.

“நடராசா நல்ல மாதிரி. பல்கலைக்கழக மாணவமன்றத் தலைவர். புவியியலைச் சிறப்புப் பாடமாக எடுத்துப் படிக்கிறார். மூண்டாவது வருஷம்...”

“ஆள்... பழக்கமா...?”

“இல்ல... தெரியும்.”

மனசு அவனையே நாடிச் செல்வதையும்... அவனை மறக்க முயற்சித்த போதும் - நினைவுகள் அவனையே கற்றிச் கற்றி தட்டா மாலை ஆடுவதையும் அவளால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. ‘அவனை மீணவும் சந்திக்க வேணும், அவனுடன் மனசு முட்ட முட்டப் பேச வேணும்...’ என்ற ஆவலே அவளில் குதியாட்டம் போட்டது.

அவள் சரசுடன் பொருளியல் மண்டபத்தை நோக்கி நடந்தாள். பழசெல்லாம் மறந்து போக, வாழ்க்கை புத்தம் புதிதாய் ஆனது போல அவனுக்கு அப்பொழுது இருந்தது.

நடா நூலகத்தினுள் நுழைவதைக் கண்ட மகேஸ், அவனது கவனத்தைத் தன்பக்கம் திரும்பும் உத்தேசத்துடன், காற்செருப்புகளை உரசி, சலனப்படுத்தியபடி தானும் நுழைந்தாள்.

திரும்பிப் பார்த்தவன், “இதென்ன சறுக்கல்... சடுகுடு எல்லாம் நடக்குது.”

அவனது பேச்சு, அவனுக்கு வெட்கத்தைத் தந்தது நாக்கை மெதுவாகக் கடித்தபடி, ‘ஸௌரி’ சொன்னாள்.

நெருக்கமாக வந்தவன், நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

அவள் நல்ல உயரம்; கண்கள் பெரிதாகவும் குளிர்ச்சியாகவும் இருந்தன. சிறிது சிறிந்த மார்பகங்கள். உதடு திரட்சியாக பழத்துண்டுகள் மாதிரி இருந்தன. வது வது என முழங்காலைத் தொடுவது போலக் கைகள்; விரல்கள் மிக மிக நீளமாக. கூந்தல் கூட, மிக அடர்த்தியாகத் தழைந்தபடி...

நீல வண்ணப் புடவையில் அவள் அழகாக இருந்தாள்.

அவளைச் சூழ ஏதோ வாசம் கொட்டிச் சிந்தியது போல...! அந்த வாசம், வலுவாய் அவனுக்குப் பிடித்திருந்தது.

‘பெண் உடல் அதன் வாசங்களோடும் தாபங்களோடும் புலனுகர்ச்சிக்குப் பிரியமானது தான். இவனுக்கு... இவனுக்கும் இந்த உணர்ச்சிச் சுழிப்புகள் இருக்குமா...? ஆனும் பெண்ணும் ஆன்ம லயிப்புடன் கலவியில் ஒன்றுதல் கூட ஒருவகைக் கலா அனுபவம் தானோ...’

அந்த நினைவுகள் அவள் மீது ஓர் ஆர்வத்தை அவனுக்கு ஏற்படுத்தியது. லேசான சிரிப்புடன், நெருக்கமாக வந்த அவனிடம் - அவனும் மிக நெருங்கி வந்து, அவனது கைகளில் இருந்த புத்தகத்தை வாங்கிப் பார்த்தாள்:

“என்ன புத்தகம்... The tindrum... குந்தர்கிராஸ்...! இதெல்லாம் படிப்பியளா...! எனக்கு நா.பா, அகிலன், கல்கி போதும்.”

“சுந்தரராமசாமி, புதுமைப்பித்தன், ஜெயமோகன், அசோக மித்திரன், ராமகிருஷ்ணன் என்று தமிழில் படிக்கப் பலர் இருக்கினம்... உங்க வாசிப்பை கொஞ்சம் அகலப்படுத்துங்க...”

தொடர்ந்து, “எனக்குப் பத்து மணிக்கு லெக்சர் இருக்கு... வரட்டுமா.” என்று கூறியவன், lending section னுள் நுழைந்தான். இவனும், அவன் மீது விழுந்த பார்வையை அகற்றாமலே, reference பக்கமாக நடந்தாள்.

அவன் கூடவே வருவது போன்ற மாயத் தோற்றும் அவனைப் பாடாய்ப் படுத்தியது. ‘இவன் தான்... இவன்தான் என்னுடைய ஆன்...’ என்ற உணர்வு அவனுள் இளந் தீயாய்ப் படர்ந்து, ஒரு வகை வெத வெதப்பை ஊட்டியது.

‘இவனுடன் பழகிய இந்த ஆறுமாத காலத்தில் - இப்படி நெருக்கமாக, இவனது முச்சுக் காற்றுப் பட நின்றது, பேசியது எல்லாம் இன்றுதான்...! இது தொடர வேணும்...’

ஆசைகள், அடங்காத தவிப்பு அவனுள் வியாபகம் கொண்டது. அது அவனுக்கு இப்போதைக்குத் தேவையாயிருந்தது.

நாலு நாள் கழித்து, கலை அரங்கத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சியொன்றில் அவனைக் கண்டதும் - அவனது பார்வை படுமிடத்தில், சற்று அருகாகவே இவள் உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

பேச்சு இல்லாத மௌனமே அங்கு நிலவியது.

நிகழ்ச்சி முடிந்து எழுந்தபோது, இவனைக் கண்டு கொள்ளாத, இவனது இருத்தலையே பொருட்படுத்தாத, அவனது பாவனை இவனைக் காயப்படுத்தியது.

சிலநாள் செல்ல - அவளது எதிர்பார்ப்புகளைப் பொய்ப்பியாத வகையில் - அவனே வந்து பேசினான். பழகினான்.

அப்படிப் பலிதமான சந்தர்ப்பமொன்றில், அவனைப் பார்த்து இவள் கேட்டாள்:

“ஒட்டி, உரசி, சிலவேளைகளில் தூர விலகி நிக்கிற இந்த love and hate விளையாட்டெல்லாம் வேணுமா என்ன...?”

“என்ன... என்ன சொல்லுறீர்...! வெறுப்பா... எனக்கா... உம்மிலா...? இல்லவே இல்லை. எல்லாமே விருப்பந்தான்.”

அவனது பதிலின் வேகம் அவளைப் பற்றிக் கொண்டது. அவள் நன்றிப் பெருக்குடன் அவனது வலது கரத்தை எடுத்து, தனது உள்ளங்கைகளில் அழுத்தமாகப் பொதித்துக் கொண்டாள்.

அவர்கள் அப்பொழுது நின்றது, இரண்டு வகுப்பறைகளுக்கு மிடையிலான ஒதுக்கமான ஒரு நடைபாதை. அந்த ஒதுக்கத்தைப் பயன்படுத்தி, அவன் அவனது கன்னத்தில் முத்தமிட்டான்.

எதிர்பாராத அவனது முத்தம் அவளுக்கு மிகுந்த மலர்ச்சியைத் தந்தது. புத்தம் புதிதாய், கட்டுடைந்த மலர்க்கொத்தாய் அவள் குலுங்கிச் சிலிர்த்தாள்.

காதல் வசப்பட்ட அவ்விருவரும் - அதன் பின்னர், மனதளவில் சடைத்திருந்த இறுக்கங்களும் கட்டுக்களும் குலைந்து தளர்ச்சி கொள்ள, மிக நெருக்கமாகப் பழகத் தலைப்பட்டார்கள். அந்த நெருக்கமான உறவு, உடல் சார்ந்த சலனங்களை அவர்களிடையே ஏற்படுத்த வில்லை. அது அவளுக்கு ஆறுதலாக இருந்தது.

அவர்களது காதல் வீடுவரை வந்தபோது, அவனது பெற்றோர்கள் அதிகமாக அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. ஆனால், அவனது சின்னமாமா குதியோ குதியென்று குதித்தார். குரல் உயர்த்திப் பேசினார். அவரது பேச்சும் ஏச்சும் அவனது காதுவரை எட்டியிருக்க வேண்டும். அவன் பெருந்தன்மையுடன் அவளிடமிருந்து ஒதுங்கிக்கொண்டான்.

அந்த ஒதுக்கம், ஏதோ பெரும் பொக்கிஷத்தை இழந்ததான தவிப்பை, ஆழமான துயரத்தை அவளுக்குத் தந்தது.

அவனது உறவு தந்த பரிமள லகரி இத்தனை ஆண்டுகள் கழிந்த பின்னரும், அவளைச் சூழக் கவிந்திருந்தது. அவனை மனதில் இருத்தி நினைவு கூர்ந்தாள்:

‘அவன் இதுவரை சடங்கு செய்யாதிருப்பது எதனால்....?’ என்மீது கொண்ட பிரேரமையினாலா...? அல்லது அக்காதல் தந்த தோல்வி யினாலா...?’

அந்த நினைப்பே அவளுக்கு மிகுந்த சிரிப்பைத் தந்தது. சேறு கண்ட இடத்தில் பிசங்கி, தண்ணி கண்ட இடத்தில் கால் அலம்பும் பேரவழிகள் இந்த ஆண்கள் என்பதை, இப்பொழுதெல்லாம் அவள் நிரம்பத் தெரிந்து வைத்திருக்கின்றாள். காதல் தெய்வீகமானது - என்பதெல்லாம் மனோரதிய ரசம் பூசிய ஒரு வசியம் மட்டுமே எனக் காலம் அவளுக்குக் கற்றுத் தந்திருக்கிறது.

அவன், திருமணம் பற்றிப்பேசி - அது விஷயமாகவே தன்னைச் சந்திக்க வருகிறான் என்ற செய்தியைச் சரசு கூறியபோது, அவள் ஓரளவு கிளர்ச்சியடையவே செய்தாள். காதல் உணர்வகளுக்கு மேலாக ஒரு ஆணின் துணையும் உடனிருப்பும் அவளுக்கு அவசியமாகப் பட்டது. அவன் ஏற்கனவே அறிமுகமானவன் என்பதால், அதனை ஒரு கூடிய தகுதியாக அவள் கருதினாள். அது அவளுக்குச் சிறிதளவு தெம்பையும் நிம்மதியையும் தந்தது.

மௌல் உணர்வு மிக்க காதலனாகவே பார்த்துப் பழக்கப்பட்ட அவன், ஒரு சில வேளைகளில் முரண்பாடுகளின் மொத்த உருவமாக வும் - அவளது நானைச் சீண்டிய.... காரணம் ஏதுமில்லாமலே - காயப்படுத்துபவனாகவும் அவளுக்குத் தோன்றினான்.

முன்னொரு சமயம் : “காதலுக்கு அப்பால் சென்று கதைக்க உம்மிடம் என்ன இருக்கிறது...? அறிவு பூர்வமான உசாவுகை என்பது உம்மிடம் சாத்தியமானதுதானா...?” என்று கேட்டது அவளுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில்.... “இப்பொழுதும் அகிலனும், நா.பாவும், கல்கியும் தான் உமது ஆதர்சமா...? என்றை கதைகளை, கவிதைகளைப் படிப்பதுண்டா...? என்னைத் தவிரி, இன்னும் சிலர், படிக்கக்கூடிய மாதிரி எழுதுவது தெரியுமா...?” என்று அவன் கேட்டது, அவளது நினைவில் படர்ந்து, அவளை அசுவாரஸ்யப்படுத்தி யிருக்கிறது.

பலதையும் பத்தையும் சிந்தித்தபடி இருந்த அவளது பார்வையில், ஒரு பழைய ‘அல்பம்’ பட்டது. அதை அவள் புரட்டினாள். அதில் அவனும் அவளும் இனைந்தபடி நின்ற நிழல் படம் ஒன்று இருந்தது.

படத்தில் காட்சி அளித்த அவனது தோற்றும் அவளுக்கு பிடித் திருந்தது. அவனது கண்களில் தெரிந்த தீட்சண்யம் அவளது அந்தராத்மா வரை சென்று, அவளைத் தொட்டுப் பேசியது. அதிகம் உணர்ச்சிவச்ப்படாத, எதையுமே உரசி உரசிப் பார்க்கும் அவனிடம் அவளுக்குப் பிடித்ததெல்லாம் அவனது நேர்மையான பேச்சும் - சில சமயங்களில் வலிய வந்து தானாகவே கொள்ளும் உறவும் நட்பும்தான்.

இவை எல்லாமே, அவனைக் கண்டு கதைக்க, அவன் விரும்புகிற பட்சத்தில் அவனைத் தனது துணையாக வரித்துக் கொள்ளப் போனதுமானவையாக அவனுக்குப் பட்டது.

நேற்றைய தினம் இவளைச் சந்தித்த சரசு “வாற சனி காலை பத்து மணிக்கு நடா வாறார் பொம்பிளை பார்க்க, எதுக்கும் ரெடியாய் இரும்...”

சரசுவின் சற்றுக் கேலியான பேச்சைக் கேட்டதிலிருந்து, நிதான் மிழந்த அவள் - ஒரு வகைப் பத்தடத்துடன், அவனது வரவை எதிர் பார்த்தபடி இருந்தாள்.

மன்சோடு அவனிருக்க, அவனது நினைவோடு அவள் இருந்தாள்.

சரசு கூறியது போல, சனிக்கிழமை காலை பத்து மணியளவில் நடா வந்தான். உள்ளே வந்து, செற்றியில் அமர்ந்தவன், அவளை வைத்த கண் அகற்றாது பார்த்தபடி இருந்தான்.

அவனது தோற்றும் அவனது மனதுக்கு இதம் தருவதாய் இருக்கவில்லை. ஏமாற்றத்தையே தந்தது. அதனைக் காட்டிக் கொள்ளாத பாவனையில் காலம் கரைந்தது.

‘இவள் என்ன... இப்படி உலர்ந்து, உடல் மெலிந்திருக்கிறாள். இவனது அந்தப் பெரிய கண்கள் எங்கே...? அவை குளிர்ச்சியை இழந்து, குழியில் பதுங்கியபடி...! மார்பகங்கள் இருப்பதாகவே தெரியவில்லை. நெஞ்சோடு நெஞ்சாய்ப் பூசியது போல... உதடுகள் திரட்சி இழந்து, ஈரப்பசை அழிந்து, சொர் சொரப்பாக... பற்கள் பழுப்பாய்... ஈறுகள் கரைந்து, நீக்கலுடன். கரங்கள் மெலிந்து, கை விரல்கள் சூழப்பியிருப்பாய்... இதென்ன எலிவாலாய் ஒரு பின்னல்...’

“நாம சந்திச்ச நாலஞ்ச வருஷமிருக்குமா...?”

“ம்”

“சுகமில்லாமல் இருந்தனீங்களா...? இப்படி உடம்பு கொட்டின்டு கிடக்குது... அம்மா போன துக்கமெல்லாம் சேர்ந்திட்டுது போல...”

“ம்”

அவனது மன ஓட்டத்தைப் புரிந்து கொண்ட மகேஸ்: “மனசு மாறேல்லை உடம்புதான் ஓரளவு கொட்டின்டு போச்சு...” என்றாள்.

“ஒரளவா...? ரி.பி வந்தாக்கள் போல இருக்கு. எதுக்கும் நெஞ்சுச் சளி எடுத்துச் சோதனை செய்யிற்று நல்லது.”

அவன் மீதான காதலும் - மனசோடு ஆகிவிட்ட ரசனைகளும் வடிந்து போக, அவள் உலர்ந்த சிரிப்புடன்: “வயச போனால் ஆசைகளும் தீய்ந்து போக வேண்டியதுதானே...” என்றாள்.

“ஸொரி... உங்களைத் துக்கப்படுத்த வேணுமென்ட நோக்கம் எனக்கில்லை. உண்மையைத்தான் சொன்னனான். சடங்கு செய்யிற யோசனை எனக்கு இருந்தது - ஆனால், இப்ப அதுக்கென்ன அவசர மெண்டிருக்கு. புதிசா, நுகத்தடியில் சிக்கின மாடு மாதிரி, அவலப்பட வேணுமா என்ன...?”

சூறியவன், கலகல எனச் சிரிக்கவும் செய்தான். அவனது சிரிப்பு அவருக்கு மிகுந்த ஏரிச்சலைத் தந்தது. தனது விதியை நொந்து கொண்ட அவள், அவனை இன்னும் கிட்ட நெருங்கி, சாக்கடையில் நெளியும் ஒரு அற்ப புழுவைப் பார்ப்பது போலப் பார்த்தாள்.

‘ம்... அங்க மட்டும் என்ன வாழுதாம்! கண்ணாடி மாளிகையில் இருந்தபடி கல் போடேலுமா...? ஓடிசலான அந்த வதவத உடம்பு ஏன் இந்த மாதிரிப் பெருத்து, மத்தளம் மாதிரி ஆகி விட்டிருக்கிறது. கடைவாயிலும் முகத்திலும் வெள்ளை விழுந்து அசிங்கமாக... தலை முடியும் மீசையும் கூட நரை கண்டு, கறையான் அரித்துக் கொட்டியது போல... இவனது உடல் மட்டுமல்ல, உள்ளமும் தளர்ச்சியடைந்து, பேச்சிலும் செயலிலும் நிதானம் தப்பிவிட்டிருக்கிறதே...’

கீழ்க்கண் கொண்டு, ஏளனமாக அவனைப் பார்த்தாள். உதடு களிலும் கீறலான ஒரு சிரிப்பு அவனை வதைத்தது.

அவசர அவசரமாக இருக்கையை விட்டு அவன் எழுந்து கொண்டான்.

மெதுவாக, கதவுப்பக்கம் நகர்ந்த அவள் - கதவைத் திறந்தபடி, அவனை மெளனமாகப் பார்த்தாள். பின்னர், பித்தம் தலைக்கேறியவள் போலப் பேசவும் செய்தாள் :

“போறேங்களா...? போங்க... இந்தப் பந்தம், இந்த ஜென்மத்துக்கு மட்டுமல்ல, ஏழேழு ஜென்மத்துக்கும் வர வேண்டாம். அழகா, இளமையா, சண்டிப் பார்த்து - புதிசா திரட்சி கொண்ட, பெட்டை யொண்டைப் பாருங்க... தளர்ந்து போன உங்க உடம்புக்கு அது தோதாய், இதமாயிருக்கும்.”

அவனது பேச்சில் இழைந்த காரமும் இங்கிதமின்மையும் அவனைக் கலவரப்படுத்தியது!

‘அதிகமாகத்தான் பேசிப் போட்டனா...? அநுதாபப்படுவதாக நினைத்துக் கொண்டு, மனதில் பட்டதையெல்லாம் இப்படிக் கொட்டிச் சிந்தியிருக்க வேண்டாம். உள்ளோக்கம் ஏதுமில்லாத கதைப்பு, அவனை - அந்த நல்லியல்புடைய பெண்ணை நன்றாகவே காயப்படுத்திப் போட்டுது.’

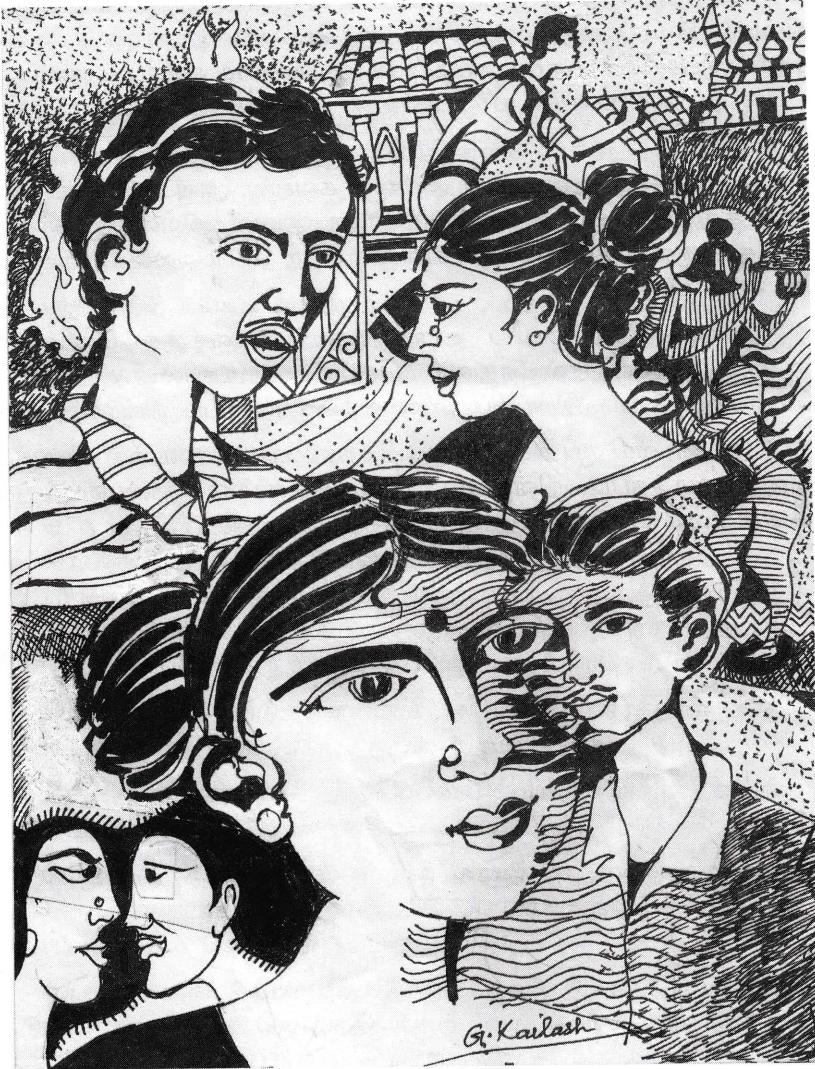
கழிவிருக்கத்துடன் கூடிய அவனது கவலை, அவனது கண்களில் தெரிந்தது. அதனை இனங்கண்டு கொண்ட அவள், அவனது முகத்தில் கசிந்த கனிவை கண்டு குலுங்கினாள். வந்த விம்மலைச் சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டாள்.

அவன் மெய்யாகவே வருந்துவது, அவளுக்குத் தெரிந்தது. ஆனாலும் அவளால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. அவன் மௌனமாகப் படி இறங்கிப் போவதைப் பார்த்தபடி நின்றாள்.

அவன் வீதி முடக்கில் திரும்பி, கண்ணில் காணாமல் போகும் வரை பார்த்தபடி நின்றவள், தனது கண்களைத் துடைத்துக் கொள்ளவும் செய்தாள்.

ஜீவந்தி - 2008

நிழல்

'5B' இருந்து இறங்கிய போது அந்தக் குரல் கேட்டது :
“ஓய்...! சிலோன்காரரே உங்களத்தான்...”

திரும்பிப் பார்த்தேன். ஆளை மட்டுக்கட்ட முடியவில்லை. ஐந்து வயது மதிக்கத்தக்க குழந்தையொன்றைக் கைப்பிடியாகப் பிடித்து இழுத்தபடி, என்னை நோக்கி அவள் ஓடி வந்தாள்.

நெருக்கத்தில் அவளது அழகு ஒரு உதைப்பைத் தந்தது. திரட்சி கொண்ட உதடுகளில் லேசான சிரிப்பு. அவளது கணகளும் சிரித்தன. பிரம்மசிருஷ்டியின் பூரணப் பொலிபுடன் அவள் இருந்தாள். தாய்மை அடைந்து, பெற்றுப் பேறுகண்ட பின்னரும் அவளது அழகு சிந்தாமல் சிதறாமல் இருப்பது எனக்கு வியப்பைத் தந்தது.

“வரதலக்கமிதானே...!”

பத்தாண்டுகளுக்கு முன்னைய நினைவுகள் அவளைத் தொட்டி ருக்க வேண்டும். அவளது கண்கள் லேசாகத் திரையிட்டன.

“ஶ்ரீதரா...! சுகமாயிருக்கேளா...?”

பேசும் போது அவளது உதடுகள் துடித்தன. பெரிய கண்களும் படபடத்தன.

எனது பெயரை அவள் ஞாபகத்தில் வைத்திருந்தாள். இளமையில் எனது மனதில் பசிய தடங்களைப் பதித்தவளென்ற அளவில், அவள் கைப்பிடியில் இருப்பதான உணர்வே எனக்கு அப்பொழுது ஏற்பட்டது. ‘தெய்வாம்சம் ஒனிரி – சிறு பிச்சியாய், பேதையாய் என்னை வளைய வந்தவள், இன்று இப்படிக் குடும்பம், குழந்தை என்ற லெளாக்கப் பிடிமானங்களுடன்...’

“என்ன வரதா இந்தப் பக்கம்... சின்னக் காஞ்சியில் இப்ப இல்லையா...?”

“நீங்க பி.ஐ.சி பாசாகி, விவேகானந்தா வந்தப்ப, நான் கண்ணால மாகி ஆம்படயானோட திருவல்லிக்கேணி வந்துட்டேன்.”

“திருமணமாகிப் பத்தாண்டுகளா... குழந்தை இவன் மட்டுமா...?”

“இன்னும் இருக்கான்... இவனுக்கு ரெண்டு வயசுக்கு முத்தவன். பேரு ஶ்ரீதரன். உங்க பேருதான்...”

“.....”

இதென்ன சினிமாத்தனம் என நினைத்த நான் - பேச்சொழிந்து, அவளையே பார்த்தபடி நின்றேன். அவள் தொடர்ந்து பேசினாள் :

“கண்ணாலம் எல்லாம் ஆச்சா...?”

“இன்னும் இல்லை... சில்ரேர்ஸ் இருக்கினை. முன்னு பேர்... அவங்களுக்கு ஆன பிறகுதான் எனக்கு எல்லாம்...”

“ஜூயே...!, என்னக் கண்ணாலம் பண்ணி இருந்தாலும் குஞ்சம் குறுமானுமா ரெண்டு முனு இப்ப இருந்திருக்கும்.”

அவள் தொடர்ந்து பேசினாள் :

“கிழக்கு மாட வீதியிலதான் இருக்கோம். சந்திதித் தெருக்கு நேரெதிர்க்க. நம்பர் பத்து. இவனுக்கு அப்பா இந்தியன் பாங்கில வேல பார்க்கிறா... அதால ஜாகைய இங்க மைலாப்பூருக்கு மாத்தின் டோம். ஆத்துக்கு வாங்க, அவங்களையும் பார்த்துப் பேசினாப்ப இருக்கும்.”

“.....”

“என்ன பேச்சையே காணோம்... பழசெல்லாம் நினைக்கிறாப் பில...”

நெருக்கமாக வந்து, எனது கைகளைப் பற்றிக் கொண்டாள். அவளது கரங்கள் குளிர்ச்சியாக இருந்தன.

திரையிட்ட கண்களில் இருந்து உதிர்ந்த நீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“ஆத்துப் பக்கம் எப்ப வாறேன்... சொல்லுங்கோ...” குரலில் கெஞ்சுதல்.

“பார்ப்பம்...”

“என்ன பார்க்கிறது... கட்டாயம் வாங்கோ. நாள சாயந்தரமா... நான் பார்த்துண்டேயிருப்பன். ஆத்துக்காரருமிருப்பார்.”

கூறியவள், விசக்கென பிரிந்து சென்றாள். குழந்தையும் அவளுடன். சற்றுத் தொலைவு சென்றதும் திரும்பி என்னை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு, கிடு கிடுவென அவள் மேலே நடந்தாள்.

எனக்கு அவளது அழைப்பை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் போலத் தோன்றவில்லை. எதனையும் என்னால் நிதானமாகச் சிந்திக்க முடியவில்லை. ‘திகைப்பூண்டில்’ அழுத்தமாகவே கால் பதித்து நிற்பது போலிருந்தது.

மாடவீதிச் சன நெரிசலில் அவள் மறைந்துவிட்ட போதும் எனது நினைவு மட்டும் அவளுடனேயே இருந்தது.

“பச்சையப்பாவா...?”

“பு உதிர்வது போல, மயில் தோகையின் வருடுகைபோல அந்தக் குரல் இருந்தது.

பக்கத்து வீட்டுத் திறந்த மாடியில் என்னைப் பார்த்தபடி அவள் நின்றாள். அவளைச் சூழ, கசிந்து சிதறும் பிரபை என்னை வியப்பிலாம்த்தியது. அம்மன் சிலையின் சாயல் அவளில்...!

எங்களது விடுதி, அவளது வீடு மாதிரித் தோற்றமும் அமைப்பும் உடையதாக இருந்தது.

வாசலுடன் கூடிய முன் திண்ணை. ஒற்றைக் கதவு. கதவைத் திறந்தால் நேர் கோட்டில் தெரியும் பின்வளவு நடுக்கூடம். கூடத்துக்கு முன்பின்னாக அறைகள். திறந்தமாடி. பின்வளவில் கிணறு. அடைப்பு மலசல கூடம். சில பண்றிகள்.

அவளது வீடும் எனது விடுதியும் தென்மாட வீதியில் இருந்தன. மாட வீதிகளில் உள்ள இத்தகைய வீடுகள் சிலதைத்தான் கல்லூரி மாணவர்கள் விடுதியாகப் பயன்படுத்தினார்கள். மாணவர்களது ‘மெஸ்’ டோல் கேற்றில் இருந்தது.

என்னை நெருங்கி வந்த அவள், மீளவும் பேசினாள்:

“ஃப்ஸ்ட் இயரா...? பி.ஏ.வா, பி.எஸ்.லியா...?”

“இல்லை பி.யூ.ஸி...”

எனது குரலின் நடுக்கம் அவளுக்கு வேடிக்கையாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

“பெட்டைப் பிள்ளை என்னும் பயமா...? பேசப்படாதா...? ம்... நான் பத்தாவது வாசிக்கிறன்... பெரிய காஞ்சி டி.ஐ.எஸ். சில்....”

“.....”

“பேச வராதா.... ஊமையா...?”

அவள் கெஞ்சும் குரலில், மிகுந்த பாந்தமுடன் என்னைப் பார்த்த படி நின்றாள்.

அவள் மனுஷியாகிக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. அவளுக்கு பதினான்கு அல்லது பதினெந்து வயதுதான் இருக்கும். அவளது கண்கள் பெரிதாக இருந்தன. கண்மையிட்டதால் இன்னும் இன்னும் பெரிதாக...! தந்த நிறம்; கொஞ்சம் மஞ்சள் கலந்து பூசியது போலவும் இருந்தது. குருத்துப் பச்சைப் பட்டுப் பாவாடை தாவணியில் அவள் பளிச்சென்றிருந்தாள். சிறிதாகச் திரட்சி கொள்ளும் மார்பகங்கள்.

சூர்யமையான நாசியையும் அடர்ந்த கண் புருவங்களையும் இன்றெல் லாம் பார்த்தபடி இருக்கலாம் போலிருந்தது. சரமான உதடுகள் பளபளக்க, அவள் மீண்டும் பேசினாள் :

“நெகு நெகு எண்ணு வளர்ந்து நெருப்பு மாதிரி இருக்கேள். முழந்தாளைத் தொடுராப்பல கைகள். விரிந்த தாமரைப்பூவாப் பாதங்கள். எல்லாமே தெய்வாம்சமா இருக்கோன்னோ...! சித்த இந்த மீசையை மட்டும் மழிச்சிடுங்கோ. பார்க்கறதுக்கு சாட்சாத் பகவான் மாதிரியே ஆயிடுவேள்... காஞ்சி வரதராஜனே எனக்குப் பக்கத்தில் வந்து நிக்கறாப்பல இருக்கு...”

நெல்லிக் காய் மூட்டையை அவிழ்த்துக் கொட்டியது போல அவளது கலகலத்த பேசுக் கீருந்தது.

‘இதெல்லாம் எதனால்...? அவளது வயதின் தயக்கமற்ற துரு துருப்பினாலா, அல்லது... அல்லது அவளின் இயல்பான தூடிப்பினாலா...?’

நான் குலுங்கிச் சிரித்தேன். சிரித்தவன் - ‘இது சரியான பைத்தியம்... சாமிப் பைத்தியம்’ என நினைத்துக் கொள்ளவும் செய்தேன்.

எனது சிரிப்பு அவளுக்கு ஏரிச்சலுாட்டி இருக்க வேண்டும். சின்னங்கியபடி விலகியவள், வேகமாகப் படிகளில் இறங்கிக் கீழே போனாள்.

இரண்டு நாள் கழித்து, அவள் மீளவும் தானாகவே, மொட்டை மாடிப் பக்கம் வந்தாள்.

ஏதுவுமே பேசாமல் கைகளில் இருந்த நோட்டுப் புத்தகத்தைப் பார்த்து, உரத்த குரலில் நெட்டுருப் போட்டாள். குரலில் ஸ்தோத்திரம் சொல்லும் பாவனையே தெரிந்தது.

“விட்டனு ஸ்தோத்திரமா...?”

“மண்டு, மண்டு... இதுகூடத் தெரியல... ஸ்கால் நோட்டு...”

உதடுகளில் கீறலாய் மலர்ந்த முறைவுலுடன் நெருங்கி வந்தவள், கையில் இருந்த நீல மலர்களை எடுத்துத் தந்தாள்.

“விட்டனுகாந்தி... பகவானுக்கு இஷ்டமான புஷ்பம், சூடிக் கொள்ளுங்கோ...”

அப்பொழுது கீழே குரல் கேட்டது. “அம்மா சூப்பிடறா... கொஞ்சம் பொறுங்கோ...” என்ற சூறியவள், படி இறங்கிப் போனாள். அவளது நடையில் அவசரம் ஏதும் இருக்கவில்ல.

மறுநாள். மாலை செக்கல் பொழுது. படி இறங்க நான் நினைத்த பொழுது, “ஞீர்தா...!” என்ற அழைப்பு. அவளது குரல்தான். எனது மாடிக்கு அருகா வந்து, “கை கொடுங்கோ நான் அத்தண்ட வரணும்.”

எனது கைகளைப் பிடித்து, அநாயாசமாகத் தாவி, எனக்கு அருகாக வந்து நின்று கொண்டாள். நெருக்கத்தில் அவளது கண் மலர்கள் படபடத்தன. உதடுகளிலும் பளபளப்பு, கொஞ்சம் ஈரமும். அவளது மூச்சுக் காற்றை எனது உடல் ஸ்பரிசித்தது. அவளது கரங்களைத் தொடர்ச்சியாக பற்றியிருப்பதை உணர்ந்து, கைகளை உதறிக் கொண்டேன்.

“கூச்சமா...?” என்று குழைந்தவள், எனது கரங்களை எடுத்துத் தனது உள்ளங்கைகளுள் பொதித்துக் கொண்டாள். அவளது கைகளில் இருந்த இளைஞ்சுடு என்னைக் கிறங்க வைத்தது.

அவளது கரங்கள் ஏனோ மேலும் பரபரப்படைந்தன.

எனது சட்டைப் பொத்தான்களை கழற்றினாள். மிகுந்த பரவச முற்றவளாய், எனது மார்பில் இளசாக அரும்பி மலர்ந்திருந்த மயிர்க் கற்றைகளில் தனது விரல்களை நுழைத்து, ஒருவித மயக்கத்துடன் தழாவினாள். திடீரென அவளது கண்கள் ஜோதி ரூபமாய் ஒளிர்ந்தன. கலவிக் களிப்பில் படபடக்கும் பெண்புறாப்போல, அவளது குரல் மிகுந்த கிளர்ச்சியுடன் ஓலித்தது.

“இதோ... இதோ மாரில ஞீவச்சம் கூட இருக்கே...!” என்று மார்பில் இருந்த மச்சத்தில் - பிறவி மறுவில் - அவள், தனது விரல்களை அழுத்தமாகப் பதித்து ஸ்பரிசித்தாள்.

“என்ன இது... விசராட்டம் கையை எடம்மா....!”

“பைத்தியமா...? இல்ல. பகவான்ர ஜாடை உடையவர்... அவரோட ஞீவச்ச மச்சமுடையவர்... ஆம்படையான அடயறது தெய்வனுக்கிரகமோன்னோ...”

“பகவானா...! நானா...?”

மீளவும் சிரித்தேன்.

அவள் பிச்சியாய் பிதற்றுவது மட்டுமல்ல, நடத்தையிலும் அப்படியே இருப்பது போல் எனக்குத் தோன்றியது.

அவளது படபடப்பு இன்னும் ஓய்ந்த பாடில்லை. எனது கழுத்தைத் தனது இரு கைகளாலும் வளைத்து, தனது உயரத்துக்கு வாகாக வைத்தபடி, எனது கண்களில் முத்தமிட்டாள்.

எனது ஸ்பரிசம் தெய்வத்தைத் தீண்டியதான் இன்பத்தை அவளுக்குத் தந்திருக்க வேண்டும். அவள் உதடுகளசைய ஏதோ முன்னுறுத்துக்கொண்டாள்.

“விஷ்ணு சகஸ்ரநாமமா....!”

கண்கள் ஒளிர், எனது கரங்களில் இருந்து விடுபட்டவள், எனது உதவியில்லாமலே தனது மாடியில் இறங்கிக் கொண்டாள். திரும்பிப் பார்க்காமல் நடக்கவும் செய்தாள்.

‘ஆராவது இதைப் பார்த்திருந்தால்....’ பயம் அழுத்தமாக என்னைக் கொல்லி கொண்டது. அதே சமயம் ஆணுக்கே உரிய சபல புத்தியும் தூர்க்குணமும் என்னுள் தழைந்தது. ‘இவளை... இந்தப் பெட்டையை...பட்டும் படாமலும் பயன்படுத்திக் கொண்டால் என்ன...’ என்று மனசில் லேசான கீறல் விழவும் செய்தது. அடுத்த கணம் ‘அது பாவமோ’ என்ற பயமும் சேர்ந்து கொண்டது.

தொடர்ந்து ஐந்தாறு நாள் அவளை நான் பார்க்கவில்லை. ‘வீட்டுத் தூரமாக இருக்கலாம்’ என நினைத்துக் கொண்டேன். அவளை மீளவும் நான் பார்த்தபோது, அவள் தனது தாயாருடன் வாசல் பக்கமாக நின்றாள். என்னைக் கண்டு கொள்ளவில்லை. அவளது அந்த அலட்சியம் எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

தூரத்தில், மாடவீதியில் வந்த கீரைக்காரியைக் கண்ட அவளது தாயார், குரல் கொடுத்தாள். கீரைக்காரி, தலையில் சுமந்து வந்த கீரைப்பிடிகளாடங்கிய வட்டச் சளகை, சற்று முன்னாக வந்து, அவர்களது வீட்டு அரை மதிற்கவரில் வைத்துவிட்டுத் தூர விலகி நின்று கொண்டாள். வரதாவின் அம்மா சளகில் சில்லறைகள் சில வற்றைப் போட்டுவிட்டு, இரு கீரைப் பிடிகளை எடுத்துக் கொண்டாள்.

இக்காட்சி எனக்கு உவப்பானதாக இருக்கவில்லை. பிராமணியத் தின் விகாரமுகம் எனது சுயத்தை அசர வைத்தது. ‘ஜயரோ, ஜயங்காரோ - இவர்கள்... இந்தப் பிராமணர்கள்... அதீத ஜாதி உணர்வுடன் இருக்கிறார்களோ... இது அவர்களது தன்னகங்காரமா... அல்லது அறியாமையா...? சக மனிதனைப் புழுவெனப் பார்க்கும் இவர்களுடன் இனியும் என்ன உறவு வேண்டிக் கிடக்கிறது...’

எனது உடல் குறுகி, மனது உள்ளொடுங்கியது.

நானாக ஒதுங்கினாலும் வரதா என்னை விடுவதாயில்லை.

அன்று மாலையே அவள் மாடிக்கு வந்தாள். அவளது வாய் எதையோ முன்னுறுத்தது:

“குத்து விளக்கெரிய கோட்டுக் கால் கட்டில் மேல் மெத்தென்ற பஞ்ச சயனத்தின் மேலேறி....”

“என்ன பாசுரம் இது...”

“அசடு மாதிரி உள்ளாதேன்... இதுகூடத் தெரியாம்...! திருப் பாவை, நாச்சியார் திருமொழியெல்லாம் படியுங்கோ... படிச்சா... என்னோட மனசு பளிச்சென்னு உங்களுக்குப் புரியும்...”

இளக்காரம் அவளது குரலில் இழைந்தது.

அவள் இடது பக்கமாக முன் கொண்டை போட்டு, அதைச் சுற்றி, மல்லிகை மொட்டுக்களாலான மாலை அணிந்திருந்தாள்.

தெய்வாம்சம் மிளிர, அவள் தெய்வமாகி நின்றாள்.

அவளைப் பார்த்துக் கேட்டேன்:

“இதென்ன புதுக்கோலம்...”

“ஸ்ரீ ஆண்டாளைத் தெரியாதோன்னோ உங்களுக்கு. பகவான் மீது பிச்சியாகிப் போன சாட்சாத் அந்த ஆண்டாள் தான் இவ...”

அவள் தன்னைப் பற்றிக் கூறிக்கொண்டாள்.

அவளது பேச்சும் தோற்றமும் நடன மாதின் அபிநயம் போலிருந்தது.

‘ம... ஆண்டாளா....? இவனுக்குச் சரியான கீலாதான்’ என நினைத்துக் கொண்டேன்.

“பைத்தியம் எண்ணு நினைக்கேளா...? அப்படி ஒண்ணும் கிடையாது... உங்க மேல எனக்கு காதல் எல்லாம் இல்ல. ஒரு பிரியம். அபிமானம்... இது ஒரு வகையில் பகவத் பக்தி யோன்னோ...”

எனக்கு அடி முடி விளங்கவில்லை. ‘பகவத் பக்தியா...?’ குழம்பியவன், ‘தமிழாசிரியர் ம.கி.த.வைக் கேட்டால் தெரிகிறது.’ என நினைத்துக் கொண்டேன்.

ஏதோ காட்சி கொடுக்க வந்தது போல வந்தவள், வந்த கையுடனேயே அன்று திரும்பி விட்டாள்.

நாலு நாள் கழித்து என்னை நெருங்கி வந்த அவள் - ஏதோ முறைப்பாடொன்றுடன் வந்தாள்.

“ஆரவன்! நெட்டையா, கரு கரு எண்டு வளர்ந்திருக்கான். மர அட்டை மாதிரித் தழித்த உதடுகளோடு... சின்னக் கண்களோடு.. என்ன விழுங்கிற மாதிரிப் பார்க்கான். உங்க ஏழ மேட்டா...? அவன் தூர்த்தனா

யிருப்பான்போல... துஷ்ட அசரன் ஹிரண்யாட்சன் மாதிரி அப்சாரமாய் பேசின்டு..."

"ஞ்சுரனோட முடியுமென்னா என்னோடயும் வா... வாயேண்டு..." என்னும் மிரட்டிறான். நம்ம விஷயம்... நாம் பேசிறத... பழகிறத எல்லாம் கொட்டிச் சிந்தியாச்சோன்னோ..."

"....."

"எதுக்கும் மெளனந்தானா...? அந்த அசரப் பிறவியை ஹதம் பண்ண வேண்டாமோ...? நரசிம்மமாய் பகவான் அவதாரம் எடுத்த கதையெல்லாம் உங்களுக்குத் தெரியாதோன்னோ..."

எனது மெளனம் அவளுக்கு மிகுந்த ஏரிச்சலைத் தந்திருக்க வேண்டும்.

அவள் உதடுகள் துடிக்க, கண்கள் சிவப்பேறி - இமைகள் படபடக்க நின்றாள். அந்த அழகு கூட எனக்குப் பிடித்திருந்தது.

எனது இதழ்களில் அரும்பிய புன்னகையைப் பார்த்த அவள் :

"சிரியுங்கோ... நன்னாச் சிரியுங்கோ, சிரிச்சுச் சிரிசுச் என்ன மயக்கிப் போடுங்கோ... எனது வேதன எங்கே உங்களுக்குப் புரியறது..."

பொரிந்து கொட்டியவள், எங்களுர் உளவாரக் குருவியின் லாவகத்துடன் ஒரு வெட்டு வெட்டித் திரும்பி நடந்தாள்.

இப்பொழுதெல்லாம் வரதா மாடிப்பக்கம் வருவதை அனேகமாக நிறுத்தியிருந்தாள். எல்லாம் எனது அறை நண்பன், அந்த கே.ஜி. எ.ப். வேலப்பனின் வாய் வல்லபத்தால் என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன்.

'உண்மையில் வரதா சொல்வது போல அவன் ஹிரண்யியன்தான்!'

அப்பொழுதெல்லாம் அவளைச் சந்திக்க வேண்டும் - அவளுடன் பேச வேண்டும் என்ற ஆர்வம் கூடியதே ஒழியக் குறையவில்லை. அவளை சந்திப்பதற்கான வழியும் அடைப்பட்டு விட்டதாகவே எனக்குத் தோன்றியது.

மாலை 'மெஸ்' வரை சென்று - திரும்பி வந்த என்னை, மாமியின் குரல் தடுத்தது. அவள் சுலபமாகக் கதைத்தாள். அவளிடம் சிநோகம் கொள்வதற்குச் சிரமம் ஏதுமிருக்கவில்லை.

"பச்சையப்பாவா? பி.யு.சியா வாசிக்கிறேன்! நீங்க சிலோன் காரராமே... அங்கிட்ட :.போறின் குட்ஸெல்லாம் சிப்பா கிடைக்கு

மெண்டு சொல்லறா... லீவில் போனேளே... ஏதாச்சும் கொண்டு வந்தேளா...?”

‘மாமி எல்லாமே தெரிஞ்சு வைத்திருக்கிறாள். கொஞ்சம் கொஞ்சம் வரதாவின் ஒத்தூதலாயும் இருக்கும்...’ என நினைத்துக் கொண்டேன்.

சந்தர்ப்பம் பார்த்திருந்த எனக்கு, மாமியின் உரையாடல் மிகுந்த நம்பிக்கை தருவதாய் இருந்தது. வரதாவைச் சந்திப்பதற்கும் அது ஒரு வகையில் உதவியது.

ஊருக்குப் போன பொழுது – கொண்டு வந்த, ஓவல் ரின்களில் இரண்டு பயன்படுத்தப்படாமல் இருந்தன. அது ஞாபகம் வரவே, அவற்றைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு, வரதா வீட்டு வாசலில் கால் வைத்தேன்.

கூடத்தில் வரதா. மஞ்சள் பட்டுப்புடவையில், மடிசார் உடன் நின்றாள். மிதிலையில் ராமனுக்காகக் காத்திருந்த சீதையை அன்று அவள் எனக்கு ஞாபகப்படுத்தினாள்.

அவள் என்னைப் பார்த்ததும் உள்ளே குரல் கொடுத்தாள்:

“அம்மா!... யாரு வந்திருக்கா... வந்து பாருங்கோ...”

சற்றைக்கெல்லாம் மாமி வெளியே வந்தாள்.

வந்ததும் வராததுமாய், ‘இதென்ன அம்பி... ஓவல்டன்னா...?’ என்று கூவியபடி, எனது கைகளிலிருந்த ரின்களைப் பறித்தெடுத்துக் கொண்டாள்.

ஆலாய்ப் பறக்கும் அம்மாவை மகளால் கட்டுப்படுத்த முடிய வில்லை.

எந்த விஷயத்திலுமே உம்மணா மூஞ்சியாய் இருக்கும் அம்மா, என்னை விழுந்து விழுந்து உபசரித்தது, வரதாவுக்கு நம்ப முடியாத அதிசயமாக இருந்தது.

‘அம்மா காரியக் கெட்டி, ஓவல் டின்களைக் கண்டதும் பஸ்லினித்து விட்டாள்.’ என நினைத்த வரதா உள்ளே சென்று, ட்ரேயில் கோப்பியுடன் வந்தாள். என்னை பிரியமாக உபசரித்தாள்.

திடீரென மாமிக்கு முகம் கறுத்து விடுகிறது. அவள் என்னைப் பார்த்துக் கூறினாள்:

“அம்பி காப்பியைத் தூக்கிச் சாப்பிடு, எச்சில் பண்ணாத...”

எவ்வளவுதான் பரபரப்படைந்தாலும் ஆசாரம் அது இதென்று வந்து விட்டால், அம்மா உசாராகி விடுவது வரதாவுக்குத் தெரியும்.

நான் மிகுந்த தயக்கத்துடன் கோப்பியை எடுத்து எனக்கு அருகாக வைத்துக் கொண்டேன்.

“சாப்பிடுங்கோ...! அம்மா அசட்டுத்தனமாக ஏதாவது பேத்துவா... உங்க செளகரியம் போல சாப்பிடுங்கோ...”

மாமியின் அசட்டுத்தனம் தொடரவே செய்தது.

“அம்பி என்ன ஜாதிடா...? ஜயரா... ஜயங்காரா...”

“சைவ வேளாளர் மாமி...” பலஹ்னமான எனது முனகல்.

“வேளாள முதலியா...? என்ன ஆனாலும் குத்திரான்தான்...” மாமி உதடுகள் நெழித்து, நொடித்தாள்.

“அவா ஒண்டும் கீழ்சாதி இல்ல... எல்லாம் மேல்ஜாதிதான்.”

வரதாவின் கண்களில் ஒளிர்ந்த தீட்சணியம் மாமியைச் சுட்டதாகத் தெரியவில்லை.

“எம்மட்டுச் சொல்லு... ஜாதி கெட்டவா, கெட்டவாதான்.”

மாமியின் முகத்தில் குதிர்ந்த அகுசை என்னை விரட்டவே, நான் எழுந்து கொண்டேன்.

“காப்பி சாப்பிடாமலா?”

வரதாவுக்குக் குரல் கமறியது. கண்களில் நீர் திரண்டது. முகமும் முக்கும் சிவப்புக் கண்டது.

நான் மாமியைப் பார்க்காமல், வரதாவிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டேன்.

அன்று மாலை, வரதா மாடிக்கு வந்தாள். தூரத் தூர விலகி நிற்பது போல வேடிக்கை காட்டுபவள் - அன்று வந்தவுடனேயே, எனது கரங்களைப் பற்றி, ஆசவாசப்படுத்தும் குரவில் சொன்னாள் :

“அம்மா பழங்காலத்துப் பொம்மனாட்டி... பழசெல்லாத்தையும் அவளால் விட முடியல்... அவா பேசினத் பெரிசு படுத்தாதேன். இந்தப் பூவைப் பூ வண்ணன்தான் எனக்கு எல்லாம்...” என முனு முனுத்தவள் என்னை இறுக அணைத்துக் கொண்டாள். எனது உயரத் துக்கு கால் பெருவிரல்களில் நின்றபடி, உதடுகளில் முத்தமிட்டாள்.

அவளது வசதி கருதி, அவளைச் சிறிது கைகளில் ஏந்திக் கொண்டேன். அவள் மீண்டும் மீண்டும் என்னை முத்தமிட்டாள்.

‘அவள் தந்த அவ்வினைய அதிர்ச்சியும் சூழிப்பும் என்னைக் கிழித்துக் கொண்டு உள்ளே உள்ளே போவது போலிருந்தது. நான் தேவனா

கவோ அவள் தேவதையாகவோ அப்பொழுது இருக்கவில்லை. சமநிலைப்பட்டு, பூமியில் கால் பாவி நிற்கும் சாமானியர்களாகவே ஆகியிருந்தோம்.’

எனது நினைவுகளுக்கு மாறாக அவளது செயல்கள் இருந்தன. அவளது உதடுகள் சுதா எதையோ முனுமுனுத்தபடி. அந்த முனுமுனுப்பு எனக்கு ஏரிச்சலுருட்டியது.

அவள் மீளாவும் ஆண்டாளாகி உருகினாள். சாமி ஆடனாள். ஏதேதோ பிதற்றினாள் :

“கருப்பூரம் நாறுமோ? கமலப்பூ நாறுமோ? திருப்பவளச் செவ்வாய் தான் தித்தித்திருக்குமோ...”

மயங்கி நின்ற அவளை, இரு கரங்களாலும் அவளது தோள் களைப் பற்றி உலுக்கினேன்.

விழிப்புற்ற அவளது கண்களில், மிகுந்த பிரியமும் வியப்பும் தேங்கி, உறைந்து போயிருந்தது.

அதுதான் எங்களது இறுதிச் சந்திப்பு என்பது எனக்கு ஏனோ அப்பொழுது தெரியாமல் போய்விட்டது.

“அவள் சின்னக்காஞ்சியில் இல்ல. மாமாவையோ... மாமா பையனையோ கட்டிக்கப் போறாள்... அவள் படிப்பக் கூட நிறுத்திப் பிட்டாள். திருவல்லிக்கேணியில் இப்ப இருக்காளாம்...”

அவளது ஹிரண்யியன் வேலப்பன்தான் இதை எனக்குக் கூறினான்.

நான் அதிர்ந்து போனேன். அதே சமயம் ‘எங்கோ பிறந்து எங்கோ வளர்ந்து, அதிக ஜாதிய உணர்வுடைய ஜயங்காரர்கள் மத்தியில் பெண் கொள்ள முடியுமா...?’ எனது மனதில் பல கேள்விகள் கிளர்ந்தெழவே செய்தன.

‘ஏதோ நடப்பது போல நடக்கட்டும்.’ என் மனதைத் தேற்றிக் கொண்டேன். காலம் - துயரை ஆற்றும் நன்பன் எனும் நம்பிக்கை எனக்கு இருந்தது. ‘அவளை மறப்பதற்கான ஒரே வழி படிப்பு... படிப்பு மட்டுமே...’ என நினைத்துக் கொண்டேன்.

அதுவே எனக்கு அப்போதைய தாரக மந்திரமாகவும் இருந்தது.

வெறுதலக்குமியின் அழைப்பை ஏற்று, கிழக்கு மாடவீதியில் உள்ள, அவளது வீடுவரை சென்று வருவதில் எனக்கு ஆர்வம் இருந்த போதும் - கூடவே தயக்கமும் இருந்தது.

‘அவளைப் பிரிந்து, அவளது தொடர்புகளை விட்டு, எத்தனை வருடங்கள்...! அந்தக் கனவை... நெகிழ்ச்சியை எல்லாம் அவள் புதுப்பித்துக் கொள்ள விரும்புகிறாளா...? அது சாத்தியமான ஒன்று தானா...? இன்னும் ஒரு வார காலத்தில் ஊர் திரும்ப இருக்கும் எனக்குப் புதிய அநுபவங்களும் சிக்கல்களும் வேண்டுமா...’

மனப்பாரத்துடன், கிழக்கு மாடவீதியில் கால் பதித்த நான் - சந்நிதித் தெருவுக்கு எதிராக இருந்த, பத்தாம் இலக்க வீட்டு வாசலை அணுகி, அழைப்பு மணியை அழுத்தாமல் நின்றேன்.

உள்ளே ஒரு துவந்த யுத்தமே நடந்திருக்க வேண்டும். பேசவது காதில் விழுந்தது. ஒதுங்கி நின்றபடி, அங்கு அதிரும் சொல் வெடிகளை செவி மடுத்தேன்.

“ஸ்ரீதரனா....? ஆரவன்... சிலோனா...? ஏன் வாறான்...?”

“பாலிய சிநேகம்... காஞ்சி பச்சையப்பாவில் படிச்சவா... அப்ப எங்க ஆத்துக்குப் பக்கத்தில் இருந்தாரண்னா...”

“ஜூயங்காரா...?”

“ஜூயங்காரா இருக்க எல்லாத் தகுதியும் அவாளுக்கு இருக்கு.”

“ஜாதி கெட்ட குத்திரனா...?”

“அப்படிப் பேசாதேங்கோ, நீங்க பழைய காலத்து ஆளா...? அவா ஒண்டும் ஜாதி கெட்டாவா இல்ல... வேளாள முதலி... ஹோத்திரம் கூட சிவஹோத்திரம்.”

“என்ன ஹோத்திரமா இருந்தா என்னடி... சூத்திராள் என்னா சூத்திராள்தான்... நமக்கு விருந்தாளியா அவன் இங்க வர வேணாம்.”

மெலிதாக ஒரு விம்மல் ஒலி கேட்ட மாதிரி இருந்தது.

‘வரதா அழுகிறாளா...?’

“பேசாதேள்... அவா வந்து போகட்டும்.”

“அவன் வந்து, என்ன பொன்னா பொருளா கொட்டித் தரப் போறான். அசடு மாதிரி அழைச்சின்டு... இப்ப விழிச்சின்டா ஆச்சா... அவா எல்லாம் இஞ்ச வர வேணாம்...”

ஜூஸ்கிரீம் வண்டி ஒன்று அப்பொழுது மாடவீதியால், மணியடித்த படி, நகர்ந்து வந்தது. என்னை அடையாளங் கண்டு கொண்டு “வாங்கோ மாமா” என்றது.

அந்த ஒசையைக் கேட்டு வரதாவின் கடைக்குட்டி வாசல்வரை வந்தது. என்னை அடையாளங் கண்டு கொண்டு “வாங்கோ மாமா” என்றது.

“யாரது...” கேட்டபடி வரதாவும் வந்தாள். தொடர்ந்து அவளது முத்த பிள்ளையும் வந்தான்.

திடீரெனத் திரும்பி நடந்த நான், சிறிது ஒடவும் செய்தேன்.

“ஸ்ரீதரா சித்தே நில்லுங்கோ...!” வரதாவின் குரல் எனக்குப் பின்னால் கேட்டது.

திரும்பிப் பார்ப்பதற்குத் துணிவேதும் இல்லாதவனாக, கபாலீஸ்வரர் கோயில் கோபுர வாசல் வழியாகக் கோயிலினுள் நுழைந்தேன்.

திரும்பிப் பார்த்தபொழுது, வரதா அவளது வீட்டு வாசலில் பிள்ளைகளுடன் நிற்பது தெரிந்தது.

எனது மனம் ஒரு கணம் கரைந்து கலங்கியது. ‘கடவுளே...!’ என முனகினேன்.

‘கோயிலுக்கு வரதா வருவாளா...? வந்து...?’ குழப்பத்துடன் ஈஸ்வரனது சந்திதியின் முன்பாக, சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து வணங்கினேன்.

வணங்கி எழுத்த பொழுது, வரதா எனக்குப் பக்கத்தில் தனது இரு குழந்தைகளுடன் - என்னையே பார்த்தபடி நின்றாள்.

அவளைப் பார்த்ததும் எனது கண்கள் பணித்தன.

“அபிஷ்டு... அபிஷ்டு... இப்படி ஒடி ஒழிஞ்சா எல்லாமே ஆயிடுமா...!”

வரதாதான் பேசினாள். அவளது குரலில் பதட்டம் ஏதுமில்லாத நிதானம்.

அவள் அப்பொழுது - பெரிய நாயகியாகவோ, பத்மாவதி யாகவே, ஸ்ரீ ஆண்டாளாகவோ எனக்குத் தரிசனம் தரவில்லை. வேட்கை யும் ஆசாபாசங்களும் நிரம்பி வழிய - மனித உறவு என்னும் வலுவான இழையைத் தளர்ச்சியில்லாது பற்றி நிற்க விரும்பும் வரதலக்கமி யாகவே தோன்றினாள்.

அவளைப் பார்ப்பதற்கே எனக்குப் பயமாக இருந்தது.

முக்கூடல்

எட்வேர்ட்ஸ் லேனில் திரும்பியவள், தனது மாருதி சலிக்கியை வசதியான இடம் பார்த்து நிறுத்தினாள். கைப்பையைத் திறந்து, சரும வண்ண லிப்ஸ்ரிக்கை எடுத்து லேசாகத் தீற்றிக் கொண்டாள். காரை விட்டு இறங்கினாள்.

வடக்குச் சாய்வில் அந்த வீடு இருந்தது. முரளியினுடையது. கேற்றைத் திறந்தவள், காலிங் பெல்லை அமுத்தினாள். கதவு திறந்து கொண்டது.

முன்னே வந்த சியாமளன் :

“முரளி...? எயர்போட்டுக்குப் போயிருக்கிறான். வசியை வண்டனுக்கு அனுப்ப...”

“ஷ்டிர்.”

“இப்படித்தான் அவன். பொறுப்பென்பதே இல்லை. பெரிய தேசிய தினசரியின் நியூஸ் எட்டர். கொலமிஸ்ட். கொம்பு முளைச்ச படைப்பிலக்கிய ஆஞ்சை என்ற பாவனை வேறு...!”

‘இவன்... இவன் ஏன் இப்படி முரளியுடன் முட்டி மோதுகிறான். உருப்படியான வேலை எதுவுமில்லாமல், அவனது நிழலில் ஒருவகை ஒட்டுண்ணி வாழ்க்கை நடத்தும் இவன் - முரளியின் விருப்பத்துக்கு இசைவாக, அவனை அநுசரித்து ஒரு கணமேனும் வாழாத இவன் - சுய திருப்தியில் திழைத்து மகிழும் சுயகாமியான இவன் - முரளியின் நண்பனாக இருப்பதற்கு என்ன தகுதிகளை, தார்மீகப் பண்புகளைக் கொண்டிருக்கிறான்?’

அவனுக்கு முகம் சிவந்து விடுகிறது.

சியாமளனிடம் அவள் சிறிது கோபமடைந்த போதும் அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல், சிறித்துபடி கூறினாள் :

“என்னிலை தான் பிழை. நான் வாற்றை அவனுக்குச் சௌல்லிலை தெரிவிச்சிருக்கலாம்.”

“அவன் இல்லை எண்டா என்ன லதா..!”

‘முரளிதான் வேணுமா... நானில்லையா...? என்னோட பேசுங்களன்...!’ என்ற தோரணை அவனது பேச்சில் இருந்தது.

‘என்ன இவன் இப்படி...! முரளிக்கும் எனக்கும் இடையிலான நேசிப்பை, தோழுமை உணர்வை, இவ்வளவு மலினமாக, கொச்சைத் தனமாகப் பார்க்கிறானே. இதெல்லாம் எதனால்...? இவனுக்கு என்மீது ஒரு லிப்பும் பிரேமையும் உண்டோ...?’

அதை உறுதி செய்து கொள்வது போல, அவனை அவள் ஏற்றுத்துப் பார்த்தாள்.

எது வித எதிர்வினையும் இல்லாமல், கொதித்துக் கொண்டிருந்த மின்சாரக் கேத்திலை அவன் நிறுத்தினான். பால் கோப்பி போட்டு, அவனுக்குத் தந்து, தானும் எடுத்துக் கொண்டான்.

கணம் தோறும் மாறும் அவனது குண விசேஷங்களை நினைத்த படி அவள் கோப்பியை அருந்தினாள்.

கோப்பியின் சுவையும் மனமும் அவளுக்குப் பிடித்திருந்தது. அவனைப் பார்த்து, கனிவாகச் சிரித்தபடி “தாங்க்ள்” என்றாள்.

“எதுக்கு....?”

“கோப்பிக்கு...!”

சற்று மலர்ந்தவன், தொடர்ந்து சலசலத்தான்:

“மூல்லையில் வந்த, முரளியின்றை கதை எப்பிடி...” படிச்சனிங் களா...?”

“எந்தக் கதை...?”

“அவன் கதையா எழுதுகிறான்...? கதையின்றை வள்ளலிலை தலைப்பே மறந்து போச்சு...”

“வேளை”

“யேஸ். அதுதான். சிறுவர்களைப் பற்றிய சின்னத்தனமான பிதற்றல். அப்பா...! அதில் வழியிற் செக்ஸ். குழந்தை உளவியல் கூடத் தெரியாத உளறல். படிக்கக் கூடிய மாதிரியில்லை. ஒரே ஆபாசம்.”

“செக்ஸ்...!” அவள் அவனை ஆச்சரியமாகப் பார்த்தாள்.

“.....”

அவனது மெளனத்தைக் கலைத்தபடி அவள் தொடர்ந்தாள்:

“என்ன செக்ஸ் அந்தக் கதையில் இருக்கு...? வளரிளாம் பருவ உணர்வுகளை ரதி வெளிப்படுத்த... அதில் வாற ரகு - அதை எதிர்ப்புடன் பார்ப்பதும் கதையின் இறுதியில் அவனது அந்த நிலைக்கு அவன் பரிதவித்துப் பரிவு கொள்வதும் - அந்தக் கிராமத்து மண்ணோடும் வாசனையோடும் ருசியோடும் எவ்வளவு இயல்பாக வருகுது. கூடவே அந்த உயிர்த்துடிப்புடன் கூடிய மதியென்ற அழகு!”

“நொன்சென்ஸ்...”

சற்று உணர்ச்சிவசப்பட்டுக் கூவியவன், தொடர்ந்து கதைத்தான்.

“நல்ல எழுத்துக்கு நீங்க முகங் கொடுக்கிறேல்லப்போல... இப்ப யும் ரூபி எம் அயர்ஸ், ஹரால்ட் ரொபின்ஸ் ரேன்ஜ் தானா? மெளனி, ச.ரா, பஸ்ரீ, செக்காவ், தல்ஸ்தோய், க.ப்கா, மாப்பசான் என்று ஏதாவது படியுங்களன்.”

“.....”

“என்ன பேச்சைக் காணேல்ல... ஆம் ஜ ரு கிரேஸி....? ஏரிச்சல் தாற் மாதிரிக் கதைக்கிறனா...?”

“நோ... நல்ல இலக்கியம் பற்றி, எதிராளியின்றை டெப்தைப் பற்றியெல்லாம் தெரிஞ்சு கொள்ளாமலே போதனை செய்யிறதில் நீங்க வலுவின்னன்...”

“ஸௌரி லதா! மனதில் படிறதையெல்லாம் பட்டென்று கொட்டிற பழக்கம் எனக்கு....”

“தெரியும். அது சரி அவன்றை பொலிரிக்கல் கொலம்ஸ்...?”

“பரவாயில்லை. அவன்றை துடை நடுங்கித் தனத்தை அதிலையும் பார்க்கலாம். இந்தியாவைப் பற்றிய, எங்கட ஐனாதிபதியைப் பற்றிய அவனுது கருத்துக்கள் அப்படிப்பட்டவைதான். இலங்கையின்றை எத்னிக் கொண்:ப்ளிக்ட் பற்றி, பட்டும் படாமலும்தான் அவனால் எழுத முடியும். ஈராக் பிரச்சனையை நல்ல மாதிரித் தொடுறைான்...”

“முன்முடிவுக்கோடை பேசிற் உங்களைத் திருப்திப்படுத்திற்கு கண்டம்தான். இந்தளவு முரண்பாடுகோட நட்பு, உறவு எண்டு அவனோட எப்படி அநுசரிச்சுப் போக முடியுது...!”

“நட்பா...? என்ன அது...! என்றை யோசனைகளும் உடனிருப்பும் அவனுக்குத் தேவையா இருக்கு... அதுதான் என்னோட ஒட்டிக் கொள்ளிறான்...!”

“ஸோ ஜ திங்க... உங்க இருவருக்குமிடையில் அந்தச் சமாச்சாரமா...? ஹோமோ... அது தான் Gay...!”

“அப்சேர்ட். உங்கட கோணல் புத்திதான் இதிலையும் தெரியுது...!”

“ஆம் ஜ அப்சேர்ட்...?” சிரித்தபடி அவனைப் பார்த்தவள், “எல்லாமே சும்மா... பகிடிதான்...” என்றாள்.

“ஸௌரி... ஸௌரி லதா...! இப்படி அசட்டுப் பிசட்டெண்டு ஏதாவது பேசி விடுகிறன்.”

“எங்கையோ வெளிக்கிட்ட மாதிரித் தெரியுது. ணக்கா ட்ரெஸ் பண்ணியிருக்கிறங்க. யூ லுக் ஸோ கியூட் கைக் ஏ ஸ்வீற் டொலி கேர்ஸ்.”

“என்ன... என்ன...? என்னைப் பெட்டைச்சி என்கிறயளா...?”

“பெட்டைச்சியா...? இது அதிகம்...! இவ்வளவு பேசிற உங்களிட்டை இந்த ஆண்தனம் என்ன மாதிரி அசிங்கமா தலை தூக்குது...!”

“ஸொரி லதா...! உங்க மனச காயப்படிற மாதிரி....?”

“நோ...நோ...”

“அது சரி, உதென்ன லிப்ஸ்ரிக் போட்ட மரிரித் தெரியேல்ல... ஆனால் போட்ட மாதிரியும் இருக்கு...”

“ஸ்கிள் கலர். அதுதான்... யூ லைக் இற்.”

“அப்பா..! என்ன பெர்:ப்யூம் போட்டிருக்கிறியள். இன்றிமேற்றா..? ஆளையே இழுத்து முந்தானையில முடிச்சுப் போடிற மாதிரி...”

‘முரளியில எனக்குப் பைத்தியம்... உங்களுக்கு என்னிலையா...? நாம எல்லாருமே சுற்றியும் தழுவியும் வலம் வரும் கிரகங்களா...?’

கழுத்தை ஒசித்து, பளிச்சிடும் கண்களால் அவனை ஊடுருவினான்.

“சியாம் நீங்க இலக்கியம் பேசிறதிலும் பார்க்க இப்படி... இப்படி மன்மதனாய் மோகவசப்படுறது அழகா இருக்கு.”

சுற்றியவள், எழுந்து கொண்டாள். ஆச்சரியத்தால் பேச்சிழந்த சியாமளன், கேற் வரை வந்து, அவனுக்கு விடை தந்தான்.

இப்பொழுதெல்லாம் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளிலும் லீவு நாட்களிலும் முரளி, லதாவுடனேயே தனது பொழுதைக் கழிக்கிறான். இரவு சாப்பாடு ஆனதும் அவளது அனைக்கில் தங்கவும் செய்கிறான்.

வாரம் முழுவதுமான அவனது வேலைப் பழுவை ஆறுதல் படுத்துவது அவள்தான். ‘Za’ விளம்பர நிறுவனத்தின் உயர் நிலை அதிகாரியான அவனுக்கு, அவனைப் போல அழுத்தங்கள் அதிகம் இல்லை. அதனால், அவனை அநுசரித்துப் போக அவளால் முடிகிறது.

அவளது அன்பும் வெதுவெதுப்பான உடனிருப்பும் எப்பொழுதும் அவனுக்குத் தேவையாக இருக்கிறது. ஆனால், எப்பொழுதும் என்பது அவனைப் பொறுத்தவரை சாத்தியமாகாமலே ஆகி விடுகிறது.

இரவுச் சாப்பாட்டுக்குப் பின்னர். கட்டிலில் கிடந்தபடி ஏதோ புத்தகத்தைப் புரட்டியபடி இருந்த முரளியிடம் :

“உன்றை நண்பர் சியாமிடம் இருந்து உன்னைத் தப்ப வைப்பது நான்தான்! உச்சக் குரலில் - உன்னை, உன்றை படைப்புகளை, பத்திரிகைத்துறை வல்லபத்தை திட்டித் தீர்க்கும் போதெல்லாம் - எனது பார்வையும் பேச்சும் உடல் மொழியும்தான் அவரைச் சாந்தப் படுத்துகிறது. இவ்வளவு வெறியுடன் இருக்கும் அவர், ஏன் தனது புனைவுகளை பரவலாக்க விரும்புவதில்லை. உங்கட வார மஞ்சரியில் சில கவிதைகளும், கதைகளும் வந்திருக்கின்றன. தனிமனித உணர்வு சார்ந்த சிக்கல்களை மையப்படுத்திய பதிவுகளாக அவை இருக்கின்றன. அதற்கு அப்பால்...!”

“ஏதுமில்லையா...? தனது படைப்புகள் மீது அவனுக்கு மிகையான மதிப்பு இருக்கத்தான் செய்கிறது. ஆனாலும், அவனது எழுத்தில், மனிதர்களுக்கு இடையிலான தூரப்பட்ட உறவை... ஓர் அந்நியனை, நீ இனங் காணேல்லையா...? அந்த உணர்வு நிலைப்பட்ட மனிதர்களை, அவர்களது சிக்கல்களை, சிக்கன மான சொற்களில் அவனால் வெளிப்படுத்த முடிகிறது. அதுதான் அவனது பலம். என்றை தூண்டுதலால் தான் அவன்றை சில கவிதை களும் கதைகளும் பிரசரமாகி இருக்கு; அதுவும் எங்கட வார மஞ்சரியில் மட்டும் தான்.”

“இப்பையும் ஏதோ எழுதுறான். பார்க்கத் தாறான். பிரசரிப்பமா எண்டு கேட்டால் அதைப் பறிச்சு, என் முன்னாலேயே கிழிச்சுப் போட்டு விடுகிறான். அவன்றை எழுத்தில் அவனுக்கே திருப்தியில்லை. அந்த அதிருப்திதான் - இஞ்சு வெளி வாற எந்த நல்ல படைப்பையும் - அவனைக் கோணலாகப் பார்க்க வைக்குது. திருப்தி தராத எதையும் நஷ்செண்டு ஒதுக்கி விடுகிறான். அவனுக்கு எதுவுமே முக்கியமான தில்ல. நன்பர்களான என்னையும்... ஏன் உன்னையும் சூட - அவகாசம் ஏதும் தராமலே அவனால் ஒதுக்கி விட முடியும். அப்படி அவன் நடந்து கொண்டால் நான் ஆச்சரியப்பட மாட்டன். அவன் மீது மதிப்பும் மரியாதையும் வைத்திருந்தவர்கள் பலர் அவனோட இப்ப நெருக்கமாக இல்லை...”

“உன்னை விட்டு ஒதுங்கக்கூடும்... ஆனால் என்னை அவரால் ஒதுக்க முடியாது.

“ஏன்...? ஏன் அப்படிச் சொல்லிற்...!”

“பைத்தியம் மாதிரி அவர் என் பின்னாலை அலையிறார். பொழுது போகாமல் நான் கிறுக்கிய சில கவிதைகளை, ஆஹா ஒஹோ என்று தலையில் வைத்துக் கூத்தாடுகிறார். எல்லாமே ஒரு உள் நோக்கத்துடன் தான். ஜ திங் ஹீ இஸ் இன் லவ்... தன்றை

காதலைப் பற்றி... ஒரு தலைப்பட்சமான ஓப்புதல் தர அவர் படாத பாடு படுகிறார். என்னில் கிறங்கி என்னை முழுசா ஆக்கிரமிச்சு அடைய விரும்பிறார்.”

“என் அவனை முட்டாளாக்கிற... எங்கட விஷயத்தை உடைச்சுச் சொல்லிப் போடன்...”

“நோ... நொட் இமீடியற்றிலி... கொஞ்சம் பொறுத்து... அவற்றை இந்தக் கூத்தையெல்லாம் ரசிச்சுப் பாத்திட்டுச் சொல்லலாம்.”

“இது ஒரு வகை வக்கிரமாத்தான் எனக்குப் படுகுது...”

“நோ... இது வக்கிரமல்ல... அந்த ஆள் முக்குடைப்பட்டுக் கொஞ்சம் தெளிய வேணும். அதுக்குத்தான்...!”

“திஸ் இஸ் ரூ மச். இந்த விளையாட்டெல்லாம் வேண்டாம். இதையெல்லாம் அவனாலை தாங் கேலாது... இதைப்பற்றி அவனிட்டை நான் கதைக்கிறன்.”

“இல்லை முரளி... குழம்பிப் போடாத... காலம் வரும்போது நானே சொல்லிறன்.”

கூறியவள், அவனை நெருங்கி, அவனது பிடரி முடிகளை விரல் களால் அளைந்தபடி - அவனை இழுத்து முத்தமிட்டாள்.

அவனது அந்த அழுத்தமான முத்தம் லேசான முச்சுத் திணறலை அவனுக்கு ஏற்படுத்தியது.

“போதும்... போதும் லதா...” என்று கூறி, அவனை விலக்கியவன், வெளியில் வந்தான்.

அவன் காரை ஸ்ராட் செய்த போது, கேற்றைத் திறந்து உதவியவள், கையசைத்து விடைத்தந்தாள்.

அவனும் தலையசைப்பில் விடை பெற்றுக் கொண்டான்.

அன்று, அரச விடுமுறை நாள். முரளியிடம் அவனது வீடுவரை வருவதாக லதா கூறியிருந்தாள்.

அவன் அங்கு வந்த போது முரளி இருக்கவில்லை. சியாமளன் தான் இருந்தான். அவளைக் கண்டதும் - வெளியே வந்து, ஹோல் வரை அழைத்துச் சென்ற சியாமளன் அவளைப் பார்த்துக் கேட்டான்:

“முரளி ஏதாவது கதைச்சவனா...?”

“இல்லை.”

“அவனிட்டை எல்லாமே சொன்னனான். கதைப்பான்.”

“எதைப்பற்றி...?”

“கதைச்சால் தெரியும்.”

பிடி கொடாமல், பூடகமாக அவன் கதைத்தபோதும் - அவன் எதைப்பற்றிப் பேசுவதற்கு விரும்புகிறான் என்பது அவளுக்குத் தெளிவாகத் தெரிந்தது.

‘தனது காதலைப் பற்றிக் கூறி, முரளியை ப்ராக்சியாகச் செயல் படத் தூண்டுகிறானா இவன்..? என்னை முழுமையாக நேசிக்கும் முரளி இவனது தூதுவனாக ஆக முடியுமா..? இந்த அபத்த நாடகம் இனியும் தொடர வேணுமா..? கூடாது. இதற்கு ஒரு முடிவு இன்றே, இந்த நிமிஷமே தெரிய வேணும்...’

மனதில் திரஞ்சும் நினைவுகளுடன் லதா.

அவளை நெருங்கி வந்த சியாமளன், அவளது கரங்களை மிகுந்த கிளர்ச்சியுடன் ஸ்பரிசித்தாள். நெருக்கத்தில், அவனது சுவாசக் காற்றுக் கூட அடர்த்தியாக அவளில் பட்டுப் படர்ந்தது.

தீட்டரென அவளது இயல்புக்கு மாறாக ஒருவகைக் கூச்ச உணர்வு தொற்றிக் கொள்ள, அவள் எழுந்து கொண்டாள். எழுந்தவள், அவனிட மிருந்து விலகி, சற்றுந் தூரமாக நின்று கொண்டாள். அவளது அந்தக் கூச்சம் அவளுக்கே புதுமையாக இருந்தது.

அவள் தனது ஏதிர்ப்பைக் கண்ணியமாக உணர்த்தியபோதும் - அவன் அதைப் புரிந்து கொள்ளாமல், தொடர்ந்தும் மிகுந்த காதல் செப்பட்டவனாக ஏதேதோ பிதற்றினான்:

“லதா உங்களில் எனக்குச் சரியான விருப்பம். யூ ஆர் ஸோ விவெய்செஸ்... உங்களைச் சூழ விரவிப் படரும் அழகு... கசிந்து வரும் கனிவு... ஒ! அது... அது சொல்லி மாளாது. நீங்க என் மீது - என்ற முசுட்டுத் தனங்களை எல்லாம் ஒதுக்கி - காட்டிற ஆர்வம், அன்பு என்று எல்லாமே எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு. பிடிக்காததெல்லாம் நீங்க தலையைப் ‘பொப்’ செய்திருப்பது தான். கரு கரு என இருக்கும் உங்க தலைமுடி, தழையத் தழைய நீண்டிருந்தால் எவ்வளவு வடிவா இருக்கும். சின்னதா ஒரு பொட்டுக்கூட நீங்க வைக்கலாம்.”

‘இயல்பா இருந்த ஆளைக் கொஞ்சம் உச்பிபிப் போட்டன் போலக் கிடக்கு. நோ... இற் இஸ் நொட் இன்ரென்ஸனல்... சேட்டையாய்ச் சீண்டினது இப்படி விபர்த்தமாய்...?’

சோர்வுடன் சிந்தித்தவள், அவனைப் பார்த்துக் கூறினாள்:

“எதுக்குமே அசையாத உங்களைக் கொஞ்சம் உணர்ச்சி வசப்படுத்திப் போட்டன் போல... இது விஷயத்தில் ஊக்கப்படுத்தினது என்றை பிழைத்தான். இருந்தாலும் இயல்பு தப்பின இந்த மனோரதியக் கசிவை நான் உங்களிட்ட ஏதிர்பார்க்கேல்லை. ஐ ஆம் ஸோ ஸோரி... என்னை மன்னிச்சிடுங்க சியாம்.”

“நோ... அப்படியெல்லாம் இல்லை... மனசில இருக்கிறது தானே வெளியில் வரும்... யூ ஆர் ரியலி இன் லவ்... என்னை நல்லா விரும்பிறேங்க... உங்க காதல் சிந்தாமல் சிதறாமல் எனக்கு... எனக்கு மட்டும்தான் வேணும். நாங்க இரண்டு பேரும் திருமணம் செய்து கொண்டு... இல்ல சேர்ந்து வாழ மாதிரி ஒரு ஏற்பாடெண்டாலும் எனக்கு விருப்பம்தான். நான் எதுக்கும் ரெடி.”

அவனது அந்தப் பேச்சு அவனுக்கு மிகுந்த அயர்ச்சியை அளித்தது. அவள் அலுப்புடன் அவனைப் பார்த்துச் சொன்னாள் :

“சியாம் மனசை அலைய விடாதேங்க... முரளிதான் எனக்கு இப்ப எல்லாம்... யேஸ் வீ ஸ்லெப்ற் ருகெதர் செவரல் ரைம்ஸ். நாங்க சேர்ந்து பல தடவை இருந்திருக்கிறம். ஐ ஆம் காரியிங். மூண்டு மாசம். முரளி தான்!”

“ஸ்ருப்பிட்ட, இதெல்லாம் ஆன பிறகும் என் காதலை ஏற்றுக் கொண்டது போல முரளி ஆதரவாய் பேசி ஏன் நடிச்சான்.”

“நடிச்சானா...? இருக்காது. சந்தர்ப்பம் பார்த்துச் சொல்லலாமென இருந்திருப்பான்.”

“நோ... ஹி இஸ் ஏ லையர்... ஹிப்பொக்கிரட்ட்...”

“வார்த்தைகளைக் கொட்டாதேங்க சியாம்...! பேசப் பேச மனஸ்தாபந்தான் கூடும்... நட்புக்கு இந்த விரிசல் கூடாது.”

“நட்பா.. இவனிடமா? இவனிடம் என்ன நட்பு வேண்டிக் கிடக்கு. நீ மட்டும் என்ன...! அவனோட ரகசியமாப் படுத்திட்டு... என்னோட உனக்கென்ன தளைக்கலும் குலுக்கலும். வெட்கம் கெட்ட தனமாக நடப்பது, பின்னர் அசிங்கமான சமாளிப்பா....”

‘உடல் பதற, கண்கள் கசிந்த நிலையில், குளிந்தவாகில் நின்று, உரத்த குரலில் பேசும் இவனிடம் எதைச் சொல்வது... எதை விடுவது...?’

குழம்பிய நிலையில், வெளியே காலடி எடுத்து வைத்தவளைப் பார்த்துச் சியாமளன் மீண்டும் சீரினான்:

“இந்தப் பெட்டை நாய்ப் புத்தியை முரளியோட மட்டும் வைச்சிரு... இன்னும் நாலு பேரைத் தேடி அவங்களையும் கெடுத்துப் போடாத...”

அவனது குரலில் இருந்த இளக்காரமும் ஒருமை விழிப்பும் அவளை வேதனைப் படுத்தியது.

“ஆம் ஜி ஏ பிச்...?”

“யேஸ்...”

அவள் திரும்பி அவனை மிகுந்த குரோதத்துடன் பார்த்தாள்.

“ஏ புழுவே...! உன்னை ஒரு மனிசனா மதிச்ச முரளியையும் ஏன், என்னையும் செருப்பாலதான் அடிக்க வேணும்...”

அவனது வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் நனைந்த கோழி மாதிரி, சியாமளன் ஓரம் தேடிப் பதுங்கிக் கொண்டான். வதா அவனை ஏற்றுத்துப் பார்ப்பதற்கே விருப்பமற்றவளாய், நிலம் அதிரும் வகை யில் நடந்து அவனைக் கடந்து சென்றாள்.

அவனது லேசான விம்மலும் கேவலும் தூர விலகிச் செல்லும் அவளது காதில் விழுந்தது.

‘அவன் அழுகிறானா...?’ ஒரு ஆண் குரலெலுத்து அழுவது அவனுக்கு இயல்பற்றதாகவும் அதே சமயம் வேடிக்கையாகவும் இருந்தது. அவனைத் திரும்பிப் பார்க்க விரும்பாதவளாக அவள் வெளியேறினாள்.

முரளியைச் சந்திப்பதற்கு வந்த இடத்தில், இப்படி ஒரு நாடகம் நடந்தது அவனுக்குக் கவலை அளித்தது.

காரை ஸ்ராட் செய்தபோது தூரத்தில் முரளி வருவது தெரிந்தது.

காரை அவனுக்கு அருகாக நிறுத்தினாள். முரளி காரில் ஏறிக் கொண்டான். வசதியாக இருந்து கொண்டவன், அவளை ஓரக் கண்ணால் பார்த்தான்.

அவள், “சியாம்...” என விம்மினாள்.

“சியாமளன் பாவம். உணர்ச்சிவசப்படுறதும் பிறகு ஒட்டிக் கொள் ஸிறதும் அவன்ரை இயல்பு... எங்களை விட்டால் அவனை அணைத்துக் கொள்ள ஆர் இருக்கின்ற...? இருந்தாலும் இந்த அபத்த நாடகம் நடந்தே தீருமென்னுடைய எனக்குத் தெரியும்.”

“தெரிந்துமா...?”

அவளது துயரம் தோய்ந்த கண்களைப் பார்த்தபடி நெருக்கமாக உட்கார்ந்து கொண்ட முரளி, ஸ்ரேயரிங்கில் இல்லாத அவளது இடது கரத்தை, தனது கைகளில் பொதித்துக் கொண்டான்.

அவனது கரங்களின் வெதுவெதப்பு அவளுக்கு அப்பொழுது ஆறுதல் தருவதாயிருந்தது.

நாலிமே உறவுகள்

மெதுவாகத்தான் அந்த ஆள் வந்தான். கிட்ட வந்ததும் செல்வராசா... என்று தெரிந்தது. என்னைப் பார்த்ததும் அவன் சொன்னான் :

“பஞ்ச, மோசம் போயிட்டுது...”

அவனது குரலில் எதுவிதமான உணர்ச்சியும் இல்லை.

செய்தி சொன்னவன், திரும்பி நடந்தான். அவனது இடது கால் வலது காலை விடக் கட்டையாக இருந்தது. அதனால் அவன், வித்தியாசமாக விந்தி விந்தி நடந்தான்.

அவனது ஸ்பரிசம் பட்டதும் திரும்பினேன்.

“ஆரது...?”

“செல்வராசா வந்திட்டுப் போகுது... பஞ்ச மோசம் போயிட்டு தாம்...”

“ஆஸ்பத்திரியில்யா...? நேற்றுப் பார்க்கேக்க நல்லாத்தானே இருந்தது.”

‘பஞ்ச என்ற பஞ்சவிங்கம் எனது இவளின் - மனைவியின் ஒன்று விட்ட சகோதரம்’

அவனது நினைவுகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக எனது மனதில் நிழலாடின.

பஞ்சவுக்கு என்னுடைய வயது இருக்குமா? முன்பின்னாக இருக்கும். சின்னப் பொடியனாக, மாமி வீட்டுக்கு வரும்போதெல்லாம் பார்த்த ஞாபகம். அரைக்கால் சட்டையும் சேர்ட்டும் போட்டுக் கொண்டு வரும் போது ஒரு சகடை உருண்டு வருவது போலிருக்கும். சற்று உடல் குறுக்காகப் பெருத்திருந்தாலும் - ஆள் நல்ல வடிவு. செப்பு வாய், கூரிய மூக்கு, ஒளிரும் பெரிய கண்கள்! சிரிக்கும் போது, வெண்பனி உதிர்வது போலிருக்கும். அவன் கிட்டவாக வரும் போது ஒரு வெதவெதப்பும் குளிர்ச்சியும் சேர்ந்தாற் போலிருக்கும். எப்பொழுதுமே செந்தளிப்பாக இருக்கும் அவனது முகத்தில் சின்னத் துக்கம் கூடத் தெரிவதில்லை. அவனது தொடுகை பட்ட இடமெல்லாம் சந்தோஷம் பரவி நிறையும். எனக்கு நல்லதையும் அல்லாததையும் கற்றுத் தந்தவர்களில் முதன்மையானவன் அவன். ஒதுங்கிப் போனாலும் விட மாட்டான். முதல் கெட்ட பழக்கம் அவனோடு இருந்த போதுதான் எனக்கு வாலாயமாகியது.

மாமி வீட்டுக்குப் பின்னால் - பின்வளவில், செம்பாடு, கறுத்தக் கொழும்பான், தேன் பலா, தென்னை எனப் பெரிய மரங்களும்; முசுட்டை, காட்டு மூல்லை, காரை, பாவெட்டை, வட்டத்துத்தி, நாகதாளி, தகரை எனச் செடி கொடிகளும் பரவிக் கிடக்கும். நல்ல மறைப்பு. களிசானைக் கழட்டி வைத்துவிட்டு, அவ்விடத்தில் அம்மா

அப்பா விளையாட்டு விளையாடுவோம். அவன் அப்பாவாம். நான் அம்மாவாம். ஆளரவம் கேட்டால், உடம்பில் ஒட்டிக் கிடக்கும் செம் மண்ணைத் தட்டிக் கொண்டு, களிசானை போட்டுக்கொண்டு முன்பக்கமாக ஓடுவோம். இந்த விளையாட்டுக்கு ‘மசின்டி மசின்டி’ முதலில் ஆசை காட்டி, தூபமிட்டதெல்லாம் பஞ்சதான்.

ஒரு சமயம், பின் வளவில் இருந்தபோது, பஞ்ச தனது சேர்ட்டுப் பொக்கற்றில் இருந்து, சிகரெட் பெட்டி ஒன்றை எடுத்தான். பெட்டியில் இரண்டு சிகரெட்டுகள் மட்டுமே இருந்தன.

சிகரெட்டைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டவன்: “தம் அடிப்பமா...” என்றான்.

“தம்மா...? என்ன புதிசு புதிசா சொல்லிறை...!”

“தம்” அடிக்கிற எண்டால் சிகரெட் குடிக்கிறதுதான்...” என்று கூறியவன் - ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்து, ஒரு இழுவை இழுத்து விட்டு என்னிடம் தந்தான்.

அவனது மூக்குத் துவாரங்கள் வழியாக, புகை வருவதைப் பாரத்தபடி, நானும் ஒரு இழுவை இழுத்தேன்.

புகை சிரசிலேறி எனக்குப் புரைக்கேறியது, வரட்டு இருமல் வர, கண்களிலிருந்து குபுக்கென நீர் கொட்டியது.

“மச்சான் கண்ணாலையா புகை விடுகிறை...!”

ஆரவாரமாகச் சிரித்தான். அவனது பகடி எனக்கு ஏரிச்சலாக இருந்தது.

“பீக்கொக், அதுதான் காரமாய் இருக்குது. த்திரீ ரோஸஸ் பற்றித் தரட்டா...?” கூறியவன், பெட்டியிலிருந்த மற்றுச் சிகரெட்டை எடுத்துப் பற்றித் தந்தான். பீக்கொக்கைத் தான் வாங்கிக் கொண்டான்.

த்திரீ ரோஸஸ் சற்று இதமாக இருந்தது. புகையை மெதுவாக இழுத்து, சிரசவரை ஏற்றாமல், வாய்க்குள் வைத்துப் புகையைப் ‘பொக் பொக்’ என்று வெளியேற்றினேன்.

“அப்பா இதென்னடா...! மச்சான் நீ சப்பிறது சுருட்டா... இல்லைச் சிகரெட்டா...?”

கேவியில் திழைத்தவன் - தனது கையிலிருந்த சிகரெட்டை அடிவரை இழுத்து, மூக்காலும் வாயாலும் புகையைச் சுலபமாக வெளியேற்றினான்.

“நானும் உன்னைப் போலப் பிடிச்சுப் பழகுவன்...”

“பழுகுவ... நல்லாப் பழுகுவ... என்னவோ குப்புத் தழியைச் சப்பிச் சப்பிச் சாப்பிடிற மாதிரித்தான் உனக்குக் குடிக்கத் தெரியது...”

அவனது பரிகசிப்பு என்னை உசப்பியது. சிறிது சீண்டியது. சிக்கரெட்டைத் தூரவீசினேன்.

வீசிய சிக்கரெட்டை ஓடிச் சென்றெடுத்தவன் பீக்கொக்கையும் த்திற் ரோஸலஸ்ஸையும் மாறி மாறி, அடித் துண்டு வரை இழுத்து புகைத்துத் தள்ளினான்.

“நல்ல தறுதலைப் பழக்கம்... உன்னோட இனிச் சேர மாட்டன்” என்று முன்னுமுனுத்தேன்.

“என்ன... என்ன?” என்று கேட்டவன், விழுந்து விழுந்து சிரித்தான்.

அவனது இளமைக்காலம் கலகலப்பும் சிரிப்புமாயிருந்தது தான் எனக்குத் தெரியும். அவனது முகத்தில் பரவி வழியும் பரவசமும் பாந்தமும் என்னைப் பல சமயங்களில் சண்டி இழுத்ததுண்டு.

நான் அப்பொழுது இந்துவில் ஏழாம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். அவன் வைத்தீஸ்வராவில் எட்டாம் வகுப்பு. ஒரு சமயம் - மதிய இடைவேளையின் போது, வீடு போய், சாப்பாடு முடித்து வந்த என்னைக் கல்லூரி வாசலில் மறித்த பஞ்ச, பொங்கிப் பொங்கிச் சிரித்தபடி நின்றான்.

“என்ன மச்சான்...?”

“வகுப்பைக் ‘கட்’ அடிச்சிற்று வாடா... உனக்கொரு புதினம் காட்டிறன்...”

பஞ்ச எங்கு கூப்பிட்டாலும் மந்திரவசப்பட்டது போல, அவன் பின்னால் இழுபடுவது எனது வழக்கமாகி விட்டது.

“இப்ப நாங்க ரவுணுக்குப் போறம்.”

“நடந்தா?”

“நடந்துதான்!”

மிட்டாய்க் கடைச் சந்தியால் திரும்பி, விண்ஸர் தியேட்டரடிக்கு வந்ததும் - அவன் கலரிக் க்யூவில் நின்றான். அவனை அடுத்து நான்.

“மதுரை வீரனா... நல்ல படமா...?”

“ம..... ம.....”

முதல்முதலாகப் படம் பார்த்த அனுபவம் அவன் மூலம் தான் எனக்குக் கிட்டியது. பின்னர், களவாகப் படம் பார்க்கத் தொடங்கிய தெல்லாம் வேறு கதை.

மீசை அரும்பிய அந்த விடலை வயதில் ‘அடல்டஸ் ஓன்லி’ படம் பார்க்க வைத்தவனும் அவன்தான். அவனுடன் முதலில் நான் பார்த்த படம் ‘ஸம்திங் ஐ லைக் இற் ஹோட்’ மயிர்க் கால்களிலும் தகைத் திணிவுகளிலும் பெளருடி புளகத்தைப் பீறிட வைத்த படம் அது! தொடர்ந்து நல்ல படங்கள்; கலைப்படங்கள் என்று நான் பார்த்தபோது அவன் அப்படங்களில் அதிக நாட்டம் கொள்ளவில்லை.

இன்னொரு விஷயத்திலும் நான் சாபல்யம் பெற்றது அவனால் தான். சங்கீத மென்றால் சுட்டுப் போட்டாலும் எனக்கு வராது. அந்த விஷயத்தில் அவனும் அப்படியொன்றும் ஞானவான் இல்லை. ஆனாலும், நாதஸ்வர இசையென்றால் நாக சர்ப்பம் மாதிரி அவன் ஈர்க்கப்பட்டான். அவன் பின்னால் நானும் இழபடுவேன்.

முதிரா இளவயதில், திருவாவடுதுறை இராசரத்தினம்பிள்ளை; காரைக்குறிச்சி அருணாசலம் ஆகிய மேதைகளை அறிமுகம் செய்து வைத்தவன் பஞ்சதான். வாய்ப்பாட்டு வித்துவான்களில் அவனுக்கு ஈடுபாடு அதிகம் கிடையாது. ஒரு சமயம் சுட்டிபுரம் அம்மன் கோயிலுக்கு வந்த, மதுரை சோமுவை அவன் சிலாகித்ததோடு, ரசிக்கவும் செய்தான், ஈழத்துச் சிதம்பரத்தில் சீர்காழியையும் போய்ப் பார்த்தோம். சீர்காழியின் ஜனரஞ்சகத் தன்மையும் சரள பாவமும் அவனுக்குப் பிடித்திருந்தன.

“என்ன சொல்லு... நாதஸ்வரம் ராஜ வாத்தியம்...! அதில் மினிரும் கம்பீரம்... அதனோடு இசைந்து வரும் நளினம் வாய்ப் பாட்டில் வாய்ப்பதில்லை...” எனக் கணிந்து கரைவான்.

ஆஸ்பத்திரியில், பத்தாம் நம்பர் வார்ட்டில் - இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னதாக - பஞ்ச இருக்கும் செய்தி எங்களுக்குத் தெரிய வந்தது. செய்தி கேட்டதும் நானும் சுகிர்தாவும் அவனைப் பார்க்கப் போனோம்.

படுக்கையில் அவனைக் காணவில்லை. வார்ட்டின் அலுவலக அறையை எட்டிப் பார்த்த நான், அங்கிருந்த தாதியிடம் “பஞ்ச லிங்கம்...?” என்று வாயுனனிய போது :

“சொந்தமா...? கைதடி முதியோர் இல்லத்திலிருந்து வந்தவர் தானே...” என்று கொதித்த பார்வையோடு என்னை நெருங்கினாள்.

நான் விக்கித்து நின்றபோது, சுகி – அந்தத் தாதியிடம் தொடர்ந்து வசவுகளை வாங்குவதா என்ற பயத்துடன் - சமயோசிதமாக சூறினாள்:

“இல்ல... பக்கத்து வீட்டில இருந்தவர்...”

“பக்கத்து வீடா...!” எனது மனைவியின் சூற்றை அந்தத் தாதி நம்பின மாதிரித் தெரியவில்லை.

‘சில சமயங்களில் நெருங்கிய உறவுகூட வேண்டாத... அந்நிய மான ஒன்றாகிவிடுகிறதே...?’

எனக்கு உள்ளில் ஏதோ வலித்தது.

நெருங்கி வந்த தாதி, “இவருக்கு உறவெண்டு சொல்லிக் கொள்ள ஆருமே இல்லையா...?” என்று கேட்டாள்.

“இல்லாமலா... தம்பி இருக்கிறார். தங்கச்சி கூட இருக்கிறா. வந்து பார்க்கேல்லையா...?”

“ஆராரோ வந்து பார்க்கினம் - ஆனா, உறவெண்டு சொல்லத் தான் ஒருவருமில்லை. ஆள் உசாராயிருந்தாலும் நாளென்னுறவு கஷ்டம். விவரில் பிழை.”

“ம...” என முனகுவதைத் தவிர எம்மால் எதுவும் செய்ய முடிய வில்ல. ஆனாலும், பஞ்சவின் உடல் நிலை எங்களைக் கலவரப் படுத்தியது. சுகிர்தாவுக்கு லேசாகக் கண்கள் கலங்கி விடுகின்றன.

முகத்தைச் சற்றுத் திருப்பியவள், கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

இதைக் கவனித்த தாதி, மீளவும் எங்களை தாக்குவதற்கு, நுனி நாக்கில் விஷம் தடவித் தயாராவது போலத் தோன்றியது.

மனக்கிலேசமடைந்த நாங்கள் ஒதுக்கம் கொண்ட போது - பஞ்சவின் பக்கத்து படுக்கையில் இருந்தவர்: “எக்ஸ்ரே அறைப் பக்கம் போனவர்... வந்திடுவார் இருங்க...” என்றார்.

அவருக்குத் தலையைசைப்பில் நன்றி சூறிய நாங்கள், வார்ட்டின் விறாந்தைப் பக்கமாக நகர்ந்தோம்.

பஞ்ச எக்ஸ்ரே அறையிலிருந்து வந்த போது அவனது கட்டிலின் அருகாகச் சென்றோம்.

எனது வலது கையைப் பற்றி அழுத்திய பஞ்ச, “நடா, எப்பிடி இருக்கிறை...?” என்றவன் திரும்பி, சுகியையும் பார்த்துச் சிரித்தான்.

பலவீணமான சிரிப்பு - அவனது பழுப்பேறிய பற்கள் அருவருப்பு ஊட்டின. கண்கள் குழியுள் விழுந்து ஒளியிழுந்து கிடந்தன. உதடுகள் பொருக்குத் தட்டி, வெடித்து, ஊறலான புண்களுடன் இருந்தன. சற்றுக் குறுக்காகப் பெருத்த அந்த அழகிய உடல், திரைந்து போய், கோலங் கெட்டுக் கிடந்தது. அத்துடன், வேண்டாத ஒரு கருமை உடல் முழுவதும் பூத்துக் கிடந்தது.

அவனையே பார்த்தபடி நின்ற எங்களை ஒதுக்கித் தள்ளியபடி வந்த தாதி - எங்களை நார் நாராக கிழித்து உலர்த்திய அவளே தான் - பஞ்சவின் வலது கையில் சில மாத்திரைகளைத் தந்து, தண்ணீரும் தந்தாள்.

பஞ்ச மருந்து வில்லைகளைப் போட்டு, நீர் அருந்தினான். நீர் முகந்து வந்த குவளையைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொண்ட தாதி, பஞ்சவைப் பார்த்துக் கேட்டாள்:

“இவையள் உங்களுக்கு உறவா...?”

“ஓம்... ஓம்... இவ தங்கச்சி. இவர் மச்சான்.”

தாதியை நிமிர்ந்து பார்ப்பதற்கே எங்களுக்குக் கூச்சமாயிருந்தது. நான் அசடு வழிய முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டேன். சுகி தரையில் தன் கண்களைப் பரவ விட்டாள்.

என் கடைக்கண் வழி தெரிந்த, தாதியின் உதடுகளில் சுழியிட்ட ஏனைப் புன்னகை என்னைக் கூனிக் குறுக வைத்தது.

“சீமாட்டி இத்தோட விட்டாளே...!” என்று சுகி முன்குவது எனக்குக் கேட்டது.

என்ன என்பது போல, பஞ்ச எங்களையே வைத்த கண் வாங்காது பார்த்தபடி இருந்தான்.

பஞ்சவின் கைகளில் பச்சை மயில் தாளொன்றை பொதித்த சுகி, அவனிம் விடை பெற்றுக் கொண்டாள். நானும், “எல்லாம் சரி வரும். சுகமானதும் வீட்டுப் பக்கம் வாடா...!” என்று கூறியபடி, பஞ்சவை விட்டு விலகி நடந்த போது, அழகிய பெண் ஒருத்தி என்னை இடித்துத் தள்ளுவது போல, என் அருகாக வந்தாள்.

பார்த்ததும் அவளை அடையாளம் கண்டு கொண்டேன். வரத லக்ஷ்மி. முன்னைக்கு அவள் இப்பொழுது உடலளவில் பெருத்திருந்தாள். அவனது ஸ்ரக்கும் புன்னகையும் சல்லாபிக்கும் கண்களும் எங்கோ ஓடி ஒளித்துக் கொண்டு விட்டன. ‘பஞ்சவுக்கு தீராத காதலையும் சரச்த்தையும் வாரி வாரி வழங்கிய அந்தப் பெண் ஏன் பஞ்சவை விட்டு விலகினாளா...? இல்லை இவனாகவே...’

என்னோடு நெருங்கி நின்ற சுகி இன்னும் கிட்டவாக வந்து... எனக்கு மட்டுமே கேட்கும் சூரலில் சொன்னாள் :

“அப்பா... என்ன இது...! இள நரை கண்ட வயதிலும் தீ படர்ந்து சுடுவது போல ஒரு அழகு...!”

“இளமையில் இன்னும் வடிவ...”

என் முன்னால் அரங்கேறிய காட்சி எனது பேச்சைத் தடைப் படுத்தியது.

பஞ்சவின் கைகளை ஏந்திய வரதா, அவனை ஏதோ கேட்டிருக்க வேண்டும்.

அவனையே பார்த்தபடி இருந்த அவனது கண்கள் பனித்து விடுகின்றன.

‘எல்லாத்துக்கும் நீதானே காரணம் என்று சொல்லியிருப்பானோ?’

எதேச்சையாகத் திரும்பிய அவனது கண்களிலும் கண்ணீர்.

“ஆர் இவ...” என்று கேட்ட சுகியிடம் - “பஞ்சவுக்குத் தெரின்சவ... தாழி புலப்பக்கம்... உமக்குத் தெரியாது.” என்றேன்.

பஞ்சவிடம் கண்களால் விடை பெற்ற நாம், வார்ட்டை விட்டு வெளியேறினோம். ஆனால், நெஞ்சில் புதையுண்டு மொனித்துக் கிடந்த வரதாவின் நினைவுகள் மட்டும் என்னோடு கூடவே வந்தன. அதை என்னால் தடை போட முடியவில்லை.

●

“வெள்ளக் கடற்கரைப் பக்கம் போவமா...? நல்ல மீன் வாங்கலாம்...!”

பஞ்சதான் வீடு வரை வந்து கேட்டான்.

கடற்கரைக்குக் காலையிலேயே புறப்பட்டோம். சைக்கிளை அவன் தான் மிதித்தான். நான் பாரில் இருந்தேன். பனி படர்ந்த காற்று, தொட்டுப் பேசியபடி எங்களோடு வந்தது. வீதியோர் மரங்களின் இலைகளில், சூரிய ஒளி பட்டுச் சிரிப்பாய் உதிர்ந்தது. சிகரெட் டொன்றைப் பற்ற வைத்து இழுத்த பஞ்ச, இடையிடையே எனக்கும் அதைப் புகைக்கத் தந்தான். தாளிபுலத்தடியில் வந்ததும் அவன் என்னைப் பார்த்துக் கேட்டான்:

“என்ற ஆளைப் பார்க்கப் போறயா...?”

“உன்றையானோ... ஆரடா அது...? அதுவும் இங்கின்...”

சாட்டி வீதியில், தெற்காகக் கிளை பிரிந்த கை ஒழுங்கையில் இறங்கினோம்.

கேற்றைத் திறந்ததும் - பதினேழு பதினெட்டு வயது மதிக்கத்தக்க இளம் பெண்ணொருத்தி எங்களை நோக்கி ஓடி வந்தாள். ஓடி வந்தவள் பஞ்சவின் கைகளை மிகுந்த பரிவுடன் பற்றிக் கொண்டாள். படபடத்த அவளது கண்களில் உலகத்து ரகசியங்களைல்லாம் புதைந்து கிடந்தன.

உடன் தின்னக்கூடிய பிஞ்சு வெள்ளரிக்காய் மாதிரி அவள் தளதள என்றிருந்தாள்.

அவளில் விழுந்த கண்ணை என்னால் எடுக்க முடியவில்லை.

‘இந்த முத்தலுக்கு இந்தப் பிஞ்சா...!’

இருபத்தேழு இருபத்தெட்டு வயதைத் தொட்டுவிட்ட பஞ்சவை மனதில் வைத்துக் கொண்டு, மெதுவாகக் கேட்டேன்.

“என்னடா பிஞ்சாய்க் கிடக்குது!”

“அப்படி ஒண்டும் பிஞ்சில்ல... தொட்டுப் பார்க்கக் கூடியதுதான்.”

“அப்ப தொட்டாச்சா...?”

“வடுவா... வழியாத... பட்டும் படாமலும்தான் பழகிறன்... கையுக்கை கிடக்கிற பொருளுக்கு ஏன் அவலாதிப்பட வேணும்...”

பூடகமாய்த்தான் எங்கள் பேச்சிருந்தது. அதை அவள் புரிந்து கொண்ட மாதிரிக் காட்டிக் கொள்ளாமல் எங்களிருவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

அந்தச் சிரிப்பில் மெல்லிய நாணம் இருந்தது. ஒரு நறுமணமும் இருந்தது.

“பழக்கம் எப்பயில் இருந்து...?”

“பழக்கமா...? சொந்த மச்சாள்...!”

முந்திக்கொண்டு பதில் தந்தது அவள்தான்.

“ஜயான்றை வழியில்...” - இது பஞ்ச.

பஞ்சவின் ஜயா, தாளிபுலப்பக்கம் என்பது எனக்கு அப்பொழுது ஞாபகம் வந்தது.

தன்னை மறந்த பரவசத்துடன் பஞ்சவை அணைத்துக் கொண்ட வள், அவனை இழுத்துக் கொண்டு, வீட்டுப் பக்கமாக ஓடினாள். அப்பொழுது அவளது உடல் மொழியும், விகசித்து வழிந்த மெய்ப்பாடு

களும் பஞ்ச மீதான அவளது தீராத காதலை, பிரசித்தம் செய்வதாகவே இருந்தன.

தென்னோலையால் வேய்ந்த சிறிய வீடு. வீட்டு விறாந்தையில் அவர்கள் ஏறினார்கள். அவர்களைத் தொடர்ந்து நானும்...

ஆளரவும் கேட்டதும் வரதாவின் அம்மா, வீட்டினுள் இருந்து வெளியே வந்தாள்.

உலர்ந்த தோற்றும் உடல் தளர்ந்த நிலையில், பார்ப்பதற்குப் பரிதாபமாக இருந்தாள்.

எங்களுக்கு அருகாக வந்தவள்:

“ஆரது..? தம்பி புதிசாயிருக்கிறான்...” என்றாள்.

“இரத்தினத்தாற்றை மகன்...!”

பஞ்சவின் பதில்.

“புலவற்றை பேரனே! அவற்றை நேர்த்தி நல்லாத் தெரியுது...” கூறியவள், குசினிப் பக்கமாகப் போனாள்.

பால் கோப்பி, ஆவி பறக்கப் பறக்க வந்தது. அந்தக் காலை நேரப் பனிக் குளிருக்கு, இதமாகவும் ருசியாகவும் அந்தக் கோப்பி இருந்தது.

அம்மாவிடமும் வரதாவிடமும் விடை பெற்ற பஞ்ச, அம்மாவின் கைகளில் எதையோ பொதித்தான். நன்றி உணர்வு மேலிட அவளது கண்கள் பனித்து விடுகின்றன. பட்சமுடன், பஞ்சவின் கரங்களை எடுத்துக் கண்களில் ஓற்றிக் கொண்டாள். எனது உடனிருப்பு அவளுக்கு ஒரு வகைக் கூச்சத்தை தந்திருக்க வேண்டும். அவள் என்னைப் பார்ப்பதைத் தவிர்த்துக் கொண்டாள். இரந்து வாழ்தல் இளக்காரமான விஷயம் என அவள் நினைத்தாள் போலும்.

கேற்வரை வந்து, அம்மாவும் பெண்ணும் எங்களை வழியனுப்பி நார்கள்.

சைக்கிளில் ஏறியதும் பஞ்ச என்னைப் பார்த்துச் சொன்னான் :

“மச்சான் என்றை செலவு போக மிஞ்சிற்றை – என்றை தங்கச்சி தர்மினிக்கும் இவையனுக்கும் தான் தாறனான்.”

“எக்கக்சக்கமாய் உழைப்பு வருகுது போல...”

“சன் ரெக்ளை விட்டிட்டு, இப்ப சிற்றி ரெக்ளிலை வேலை மச்சான். நல்ல சம்பளம்.”

“நீ கொடுக்கிறது இவையளுக்குப் போதுமா...?”

“தோட்டக்காணிக் குத்தகைக் காச் கிடைக்கும். நெல்வயலும் பத்துப்பரப்பு இருக்கு... அதை விட்டா இவையளுக்கு ஒன்றுமில்லைத் தான் மச்சான்.”

“ஏழூப்பெட்டை மாதிரி வரதா இல்லை... மொழு மொழு என்று இருக்கிறா...!”

“தன்றை ஊனை உருக்கி, பெட்டையை மனிசி வளர்க்குது.”

கடற்கரையில் நல்ல விளைமீன் கிடைத்தது. ஆனாலும் கொர்வை வாங்கிக் கொண்டோம்.

வரும் வழியில், இடதுபக்கமிருந்த கை ஒழுங்கையில் பஞ்ச இறங்கினான்:

“எங்கையடா?”

“கொட்டிலுக்குத்தான்...! இஞ்சு அசல் கள் இருக்கு மச்சான்! அடிப்பம் வா...! இந்த மீனுக்குக் கள்ளாடிக்காமல் இருக்கேலுமா...?”

கொட்டிலில் சனம் அதிகமில்லை. உள்ளே போனதும் பஞ்ச பிளாவைக் கையில் எடுத்தான். எனக்கும்தான்.

பிளாவை நான் மிகுந்த அருவருப்புடன் பார்த்தேன். என்னைக் கவனித்த பஞ்ச, புதிய பிளா ஒன்றை எனக்கு எடுத்துத் தந்தான்.

பஞ்ச இரண்டு போத்தல் குடித்தான். நான் ஒரு போத்தல் அடிப்பதற்கே சிரமப்படுவதைப் பார்த்துச் சிரித்தவன், மிச்சத்தைத் தனது பிளாவில் ஊற்றிக் கொண்டான்.

வெளியே வந்து, சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டேன். நான் மிதிக்க, பஞ்ச பாரில் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டான்.

“கிக்” போதாது மச்சான்; அதுக்கு வெள்ளைப் போத்தில் வேணும். தங்கச்சி வீட்டில் கிடக்கு, அத்தான் வாங்கினது. நானும் அவரும் அடிப்பம்.”

அவனது தங்கை தர்மினி வீட்டில் தான் இன்று அவனுக்குச் சாப்பாடு என்பது எனக்குத் தெரியும்.

என்னைத் தாவடிவரை கொண்டு வந்து விட்டவன், நொச்சிக் காட்டுப் பக்கமாகப் போனான்.

சைக்கிளில் ஏறியதும் அவன் சற்றுத் தளம்பியது போல எனக்குத் தோன்றியது.

“விழுந்திடாத மச்சான்...! கவனம்” என்றேன்.

சிரித்தபடி அவன் சைக்கிளை மிதித்தான்.

இப்பொழுதெல்லாம் பஞ்சவை அடிக்கடி என்னால் பார்க்க முடிவதில்லை. சோலிகள் அதிகமாகிவிட்டமை ஒருவகையில் காரண மாயிருக்கலாம். பட்டதாரிப் பயிற்சி நெறிக்குத் தேர்வு செய்யப்பட்டு, வவுனியாவிலுள்ள சாஸ்திரி சூழாங்குளத்தில் நியமனம் கிடைத்தது. அதனால், ஐந்தாறு வருடங்கள், பஞ்சவின் தொடர்புகள் எனக்கு இல்லாமலே போய்விட்டது. இடமாற்றம் பெற்று வந்த நான் கோப்பாயில் கற்பித்த போதுதான், சுகிர்தாவை மண்றது கொண்டேன். புதுமணி வாழ்வு தந்த புளகத்தில் பஞ்சவையா என்னால் நினைக்க முடியும்! சர்ர சுகத்தின் தட்ப வெப்பத்தில் மூழ்கித் திழைத்த எமக்குச் சூழ இருந்தவை, நடந்தவை எல்லாமே திரையிடப்பட்டு, மறைக்கப் பட்டவையாகவே ஆகிவிட்டன.

ஒரு சமயம், ரவுண் பக்கம் போனபோது பஞ்சவைப் பார்த்தேன். கூட வரதா, அடங்காத தலைமுடியை மடித்துக் கட்டியிருந்தாள். கண்ணங்கள் உருண்டு திரண்டு உதயலகரியைச் சிந்தின. முன்னைக்கு இப்பொழுது அவள் சடசட என வளர்ந்து, குலை தள்ளத் துடிக்கும் செவ்வாழை போல இருந்தாள். கைகள் பாதங்களைத் தொடத் துடிப்பது போல் தளர்ந்து கிடந்தன. ஒரு கணம் விழி அகற்றாமல் அவளையே பார்த்தபடி நின்றேன்.

“என்ன மச்சான்.... எப்படி இருக்கிறை....! லிங்கத்தாற்றை மகள் சுகிர்தாவை முடிச்சதாக கேள்விப்பட்டன்....”

தடுமாற்றத்துடன் பார்வையைத் திருப்பிய நான் : “அது சரி மச்சான் உன்றை கலியானம் எப்பயடா?” என்று கேட்டேன்.

“உடம்பே கெட்டுப் போச்சடா... இமுத்துப் பறிக்க முடியாம விருக்கு. கையள் நடுங்குது... ஏதாவது சூடாய் உள்ள போனால்தான் கை நடுக்கம் நிக்குது...”

“ம்... நல்ல பழக்கம்.”

சிற்றி ரெக்ளிலை இப்ப இல்ல. கையில் மடியில் இல்லாத தாலை மாமிக்கோ இவஞ்சுக்கோ என்னால் எதுவும் உதவ

முடியேல்லை. தர்மினியும் பாவம். போன வருஷம் அத்தான் தவறிப் போனதால், சரியாச் சிரமப் படுகிறாள். நான் என்ன செய்யேலும் - என்றை பிழைப்புச் சரியாப் படுத்திட்டுது மச்சான்.

விரக்தியாகப் பேசிய அவனை ஆறுதல் படுத்த, அவனது கரங் களை ஸ்பரிசித் தேன்; எனது தொடுகை அவனது மனசைத் தொட்டிருக்க வேணும். கலங்கிய கண்களுடன் என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“வரதாவை சடங்கு முடியடா... முடிச்சால் எல்லாம் சரி வரும்...”

“சொல்லுங்க நடா...! இவருக்கு உறைக்கிற மாதிரிச் சொல் லுங்க... நான் எது கதைச்சாலும் இந்தச் சென்மம் அசைந்து கொடுக்கிற மாதிரி இல்ல...”

“குடிச்சக் குடிச்ச என்றை உடம்பு கோதாய்ப்போச்சு... மரணம் என்னை நிழல் போலத் துரத்துது. இவளை, இந்த அழகுப் பெட்டகத்தை, இந்தக் குடிகாரனா முடிக்கிறது... வேண்டாம் மச்சான்.”

“இவளுக்கு ஆரன் மாப்பிளை அம்பிட்டால் பார். நல்ல வடிவான பெட்டையெண்டு சொல்லு. சீதன பாதனமெண்டு வீடு வளவு, தோட்டம், நெல்லுவயலெல்லாம் இருக்கு.”

அவனது அந்தப் பேச்சு வரதாவுக்குப் பிடிக்கவில்லை. வலிப்புக் கண்ட மாதிரி அவளது முகம் கோணியது.

உடலளவில் மட்டுமல்ல மனதளவிலும் அவனது உடைவுகள் என்னைத் தொட்டு வருந்தின. வரதாவுக்கு மாப்பிளை பார்க்கும் அவனது பரிதாபநிலை எனக்கு மிகுந்த கவலை தருவதாயிருந்தது.

‘முன்னர் பார்த்துப் பழகிய, அந்தத் துருதுரு வென்ற பஞ்சன் எங்கே ஒடி ஒளித்துக் கொண்டுவிட்டான். அவனை மீளவும் அந்தக் கோலங்களுடன் பார்க்க வேணும் போலிருந்தது.’

துயரம் தரும் நினைவுகளுடன் அவர்கள் போவதையே பார்த்தபடி நிற்பதைத்தவிர அப்பொழுது வேறு எதுவும் எனக்குத் தோண்றவில்லை.

காலம் கரைந்து போனது. போன வருஷம் பெருங்குளத்து முத்துமாரியம்மனின் தேர்த் திருவிழாவுக்குப் போன பொழுது, கோயிலில் வரதாவைக் கண்டேன்.

முதிர்வின் ரேகைகள் அவளில் படியத் தொடங்கி இருந்தன.

கண்டதும் அவள்தான் முதலில் பேசினாள்:

“என்ன தலையெல்லாம் நரை விழுந்து கிழவனாட்டம் இருக்கி றயள்...!”

“வயது எங்களிட்டச் சொல்லிக் கொண்டா போகுது...! சருகு மாதிரி அது பறந்து எங்களுக்குத் தெரியாமலே போய் விடுகுது. அது சரி, பஞ்ச எப்படி இருக்கிறான்?”

“அவர் என்னிடமிருந்து தூரா விலகி விலகிப் போறதுதான் இப்ப நடக்குது. அம்மா செத்த வருஷம்.. சாலீட்டில ஓடி ஓடி வேலை செய்தார். அப்பிடி ஒரு உதவி. காடாத்து, செலவு, அந்திரட்டி என்னு எல்லாத்திலையும் கலந்து கொண்டார். அதுக்குப் பிறகும் வந்து போனார். இராத் தங்கலும் இருந்தது. அவருக்கு என்னைத் தனியாப் பாக்கிறதுக்கு பயமா...? இல்லைத் துக்கமா...? எனக்குத் தெரி யேல்லை. ஒரு சமயம் முன்னிரவு... எனக்குத் துணையா வந்து படுக்கிற செல்லாச்சிக் கிழவி வரேல்லை... நிலவு சோ என்னு ஏறிச்சுக் கிடந்தது. கொஞ்சம் உனர்ச்சி வசப்பட்டு, நெகிழ்ந்து போன இந்தப் பெட்டச்சி அவரை நெருங்கி, பட்டும் படாமலும் நடந்திட்டன. நான் செய்த குற்றம் அதுதான். தீயை மிதித்த பதைபதைப்படிடன் என்னிடமிருந்து விலகினவர், இதென்ன வரதா என்னு கலங்கினார். எழுத்த மனிசன் வேட்டியை மடிச்சுக் கட்டிக் கொண்டு, சேர்ட்டையும் போட்டுக் கொண்டு போனவர்தான்! பின்னால, ஏன் நாயே என்னு கூட என்னை எட்டிப் பார்க்கேல்லை. இது நடந்து ஜந்தாறு வருஷ மிருக்கும்...”

‘ஜனம் ஜன்மாந்திர கால வாழ்வின் தொடர்ச்சியைத் தொலைத்து விட்டுக் கலங்கி நிற்கும் அவளை என்னால் தேற்ற முடியுமா....?’

கலங்கி நின்ற அவளைப் பார்த்துக் கேட்டேன்:

“அது சரி வரதா...! அவன் இப்ப எங்கை இருக்கிறானென்னு தெரியுமா?”

“தெரியும்... அவற்றை தம்பி, தங்கச்சி, நான் என்னு எல்லாரும் இருந்தும் கைதடி வயோதிபர் மடத்தில போயிருக்கிறார். போய் அவரைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்து என்னோட வைச்சிருக்க வேணு மெண்ட யோசனை எனக்கு இருக்கு. ஊர் உலகத்துக்கு நான் பயப் பிடேல்ல. மனசளவில் என்னோட வாழ்ந்து கெட்ட சீவனது... அது தவிக்கக் கூடாது பாருங்க நடா...?”

“ம...” என நெடுமுச்செறிவதைத் தவிர என்னால் அப்பெழுது வேறு எதுவும் செய்ய முடியவில்லை.

மூலவிக்கிரகத்தை வணங்கி நிமிரந்த போது, பழக்கப்பட்ட அந்தக் குரல் என்னை ஈர்த்தது. அது வரதாவின் குரல். அவள் பூசை செய்யும் அர்சசுகரிடம்: “பஞ்சவிங்கம்... மூலநடசத்திரம்...” என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். ‘பஞ்சனை நினைத்து அம்மனுக்கு அர்சசுனை செய்கிறாளா இவள்?’ என் கரங்கள் என்னை அறியாமல் குவிந்து விடுகின்றன - அம்மனைப் பார்த்தல்ல - அவளை, அந்த அருமந்த பெண் வரதாவைப் பார்த்து. என்னை அறியாமல் என் கண்கள் பனித்துவிடுகின்றன.

‘இந்தப் பெட்டையை... இவளை... பஞ்சன் முடித்திருக்கலாம். ஏன்... ஏன் அவனால் இது முடியாமல் போனது. தான் போக வழி தெரியாத முஞ்குறு, இன்னொன்றையும் இழுத்து அவஸ்தைப்பட்டது போல, தானும் அவஸ்தைப்பட வேண்டாம் என அவன் நினைத் திருப்பானே? மனித மனதின் புதிர்களை யார்தான் அவிழ்த்து விட முடியும்...!’

‘பஞ்சன் வரதா காதல் படுமுடிசுப்பட்டுவிட்ட ஒன்று...’ என நினைத்தபடி, வெளிப்பிரகாரத்துக்கு வந்தேன்.

அப்பொழுது வெளிச்சம் அழிந்து, இருட்டில் நிற்பது போல எனக்கு இருந்தது.

•

“அண்ணர் மோசம் போயிட்டார் நடா...!”

“தொலை பேசியில் தொடர்பு கொண்ட தருமுதான் சொன்னான்.”

“தெரியும். செல்வராசா விடிய வந்து சொன்னது. நானும் சுகியும் ஆஸ்பத்திரிக்குத்தான் வெளிக்கிடுறும்... பத்தாம் நம்பர் வார்ட்டுக்கு வந்தால் போதுமா...?”

“ஓ.... போதும்...”

நானும் சுகியும் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போன பொழுது, வார்ட்டில் உறவினர்கள் ஒருவரது சிலமனும் இல்லை. பஞ்சவின் கட்டிலில் வேறொருவர் படுத்திருந்தார்.

பஞ்சவின் பக்கத்து நோயாளியைப் பார்த்தேன். அவர் மெளன் மாக இருந்தார். அவரது மெளனத்தைக் கலைத்து, “பெரியவர்...!” என வாயுனிய போது அவர் சொன்னார்.

“உங்கடை ஆள் மோசம் போயிட்டார். காலையில தான் நடந்தது. உயிர் பிரியேக்கை... அவர் தட்டந்தனியாய்த் தானிருந்தவர். அவருக்குத் துணையாக ஒருவருமில்லை.”

அந்தப் பேச்சைக் கேட்ட எனக்கு உயிர்ப்பசை அழிந்து நாலூர்ந்தது. சுகி பிரக்ஞை பிசக லேசாக விம்மினாள். எனது வலது கையை அழுத்தமாகப் பற்றிக் கொண்டவள்; உடல் சோர்ந்து என்னில் சாய்ந்து கொண்டாள்.

‘ஏன் இப்படி...?’ என்ற கேள்வி உத்டளவில் பிரசவித்து, சலனமிழந்தது.

‘பின் அறையில் போய்ப் பாருங்க...!’

அந்த முதியவர்தான் வழி சொன்னார்.

வார்ட்டை விட்டு விறாந்தைப் பக்கம் வந்தோம். விறாந்தையின் மேற்குத் தொங்கலில் பஞ்சவின் தம்பி தருமுவும் சகோதரியும் நின்றார்கள். அவசரமாக அங்கு அப்பு வந்தான். அவனுடன் வரதாவும் வந்து கொண்டிருந்தாள். அவளது கண்கள் அழுது சிவந்திருந்தன. கண்கை கதுப்புகளும் வீங்கிக் கிடந்தன. எங்களைப் பார்த்ததும் லேசாக அவள் குலுங்கி அழுதாள்.

“செய்தி தெரியுமா...?” வரதாதான் கேட்டாள்.

“இப்பதான் தெரியும்.” - நான்.

சுகி வரதாவை ஆதரவாக அணைத்துக் கொண்டாள்.

“பொடி எங்க... மோச்சரியிலையா...?”

முகத்தை லேசாகச் சுழித்துக் கொண்ட தருமு :

“இல்லை... இஞ்சைதான் இருக்குது...!” என்றான்.

நாங்கள் நின்ற இடத்துக்குச் சற்றுத் தொலைவில், ஒரு ஸ்ரெச்சரில் - புதிய காரிக்கன் துணியால் மூடிக்கட்டிய நிலையில் - பஞ்சவின் உயிரற்ற உடல் கிடந்தது.

“நடா! டொக்டர் தயாளன்றை உதவி. மோச்சரிக்குக் கொண்டு போனால் அதை இதைக் கிண்டிக் கிளறிக் காலதாமதமாயிருக்கும்.” - தருமு.

“ஒரு மணித்தியாலத்தில் பொடியை வெளியில் எடுக்கலாம்.” விசாகன் சொன்னான். அவன் தான் அந்த ஏற்பாடுகளைக் கவனித்துக் கொண்டது போலத் தெரிந்தது.

“வீட்டதான் கொண்டு போற...?”

“இல்லை நடா...! பெரிய அளவில் செத்த வீடெல்லாம் செய்யேலாது. என்றை மனிசி தேவிக்குப் பிடிக்காது. அவனையும் சமாளிக்க வேண்டியிருக்கு.”

தருமுவின் குரல் பலவீணமாக ஓலித்தது.

அவ்விடத்தில் தேவி இல்லை என்பது எனக்கு அப்பொழுதுதான் உறைத்தது. பஞ்சவின்றை உழைப்புப் பிழைப்பில் தங்களுக்கு எதுவுமே சுவரேல்லை என்ற கடுப்பு அவளுக்கு. அதற்கு இந்த நேரத்திலா சள்ளள செய்வது.

“உடலை நேர சுடலைக்குத்தான் கொண்டு போறம்... அங்க அடக்கம் செய்ய ஒழுங்குகள் செய்திருக்கு. இதுக்கே ஒரு ஏழைட்டு வேணும்.”

தருமுவின் அடங்கிய குரல்.

நான் தருமுவின் கையில் இரண்டாயிரம் தந்தேன். வரதாவும் ஏதோ கொடுத்தாள். ‘அப்புவும் விசாகனும் ஏதென் கொடுப்பார்கள். தருமு கையில் மடியில் உள்ளதைப் போட்டு ஒப்பேத்துவான்...’ என நினைத்துக் கொண்டேன்.

பஞ்சவின் சுடலத்தை நெருங்கிப் பார்க்க விரும்பிய நான், அதை நோக்கி நகர்ந்த போது, சுகியும் கூட வந்தாள். மூடிக் கட்டியிருந்தாலும் அவனது முகம் மட்டும் லேசாய்த் தெரிந்தது.

பஞ்ச சலனமேதுமற்று உறங்குவது போல எனக்குத் தோன்றி னான். எதுவித பரபரப்போ, ஆசைகளோ அவனது முகத்தில் தெரிய வில்லை. ‘மனித செழுமை பற்றிய சித்தம் ஊறலாய் ஊசலாடும் போதே மனிதன் மரித்து விடுகிறான்; ஆனாலும் அவனுக்கு மன அமைதியும் சாந்தியும் கிடைத்து விடுவதாகவே தெரிகிறது. தவிப்புகள் ஏதுமில்லாத இந்த நிலை சுகமானதுதான்.!’

“ஓ.பி.டிக்கு முன்னால் போவம் அப்பா... அந்தப் பக்கமாய்தான் பொடியை எடுத்துவருவின்மாம்...”

மரணம் பற்றிய எனது விசாரம் சடுதியில் குலைந்துவிட, சுகி என் கரங்களைப் பற்றி இழுத்தாள்.

ஓ.பி.டிக்கு முன் ஒரு மணித்தியாலத்துக்கு மேலாக நாம் காத்திருந் தோம். பஞ்சவின் உடல் வரும் சிலமனில்லை.

சற்று அலுப்புடன், “கோம்பயன் மணல் வரை போவம். அவயள் பொடியுடன் அங்க வருவினம் தான்...” என்றாள் சுகி.

“சரி போவம்...” என்று நான் மோட்டார் சைக்கிளை ஸ்ராட் செய்தேன். சுகி சைக்கிளில் தொற்றிக் கொண்டாள்.

சுடலையில் செல்வரத்தின் மாஸ்டர் நின்றார். கூட செல்வராசனும் நின்றான். அங்கு ஆக வேண்டியதை அவர்கள்தான் பார்த்திருக்க வேண்டும்.

பஞ்சவின் இறுதிச் சயனத்துக்குத் தோதாக சிதை அடுக்கப் பட்டிருந்தது.

நானும் சுகியும் சுடலையை அடைந்த, அரைமணி நேரத்திற் குள்ளாகவே – பஞ்சனது உடல், ஒரு ராக்ஷியில் கொண்டு வரப்பட்டது.

பஞ்சனின் சுடலம் சிதையில் உடனடியாகவே வைக்கப்பட்டது. இறந்த சீவனை சிவனாகப் பாவனை செய்து ஆகவேண்டிய கிரியை கள் எதுவும் அங்கு நடைபெறவில்லை. செல்வரத்தின் மாஸ்டர்தான் பசுப் பாலுக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தார். நவதானியமோ, நெற் பொரியோ, இளானியோ இல்லாத நிலையில் பாலை வாங்கிய சுடலைச் சாம்பான் தானே அதை, சிதையில் ஊற்றுப் போனான். அதனை எதிர்பார்க்காத தருமு அதைத் தானே வாங்கிப் பஞ்சனது உடலில் அபிஷேகித்தான். மெல்லிய மிதப்பில், லேசான கீற்ளோடு நின்ற சாம்பான் கொள்ளியை எடுத்து தருமுவின் கையில் தந்தான்.

வாய்க்கரிசி போடுவதற்கான ஆயத்தம் ஏதும் அங்கு இல்லை.

“சற்றி வந்து கொள்ளியைப் போடும்...!” சாம்பனோடு சேர்ந்து நானும் குரல் கொடுத்தேன்.

“சற்றுப் பொறு தருமு.” என்று சூறிய செல்வரத்தின் மாஸ்டர் - இரண்டு திருவாசகப் பாடலைப் பாடனார். பின்னர், பட்டினத்தார் பாடல்கள்... அப்பர் தேவாரம், திருப்புராணம் என்று பாடி முடித்தார்.

சிதையை மூன்றுதரம் சுற்றி வந்த தருமு கொள்ளியைச் சுடலத்தின் கால் மாட்டுப் பக்கமாக வைத்து, நிலத்தில் விழுந்து வணங்கினான்.

அரை லிற்றர் மண்ணெண்ணெய் வரையில் சிதையில் ஊற்றிய வெட்டியானைப் பார்த்து: “ஏன்பா மண்ணெண்ணெய் ஊத்தினனி...” என்று மாஸ்டர் கேட்டார்.

“என்ன நெய்யா கொண்டந்தனி... விறகும் போதாது... சவம் ஏரிய வேண்டாமா?”

சவம் என்று அவன் சொன்னது எனது ஈரல்வரை சென்று அதிர்ந்தது.

தீ பற்றி, சடைத்துச் சுடர் விட்ட போது - அந்தத் தீண்மான விம்மல் ஒலி கேட்டது.

திரும்பிப் பார்த்தேன். வரதா, தன்றிலை இழந்து நின்றாள். ‘சுடலை வரை இவளும் வந்திருக்கிறாளா...?’

‘சம்பிரதாயங்களை மீறிய மரணம்...! மரணச் சடங்குகள்!’

காலம் தயங்கி மெளனித்து கணங்கள் அவை. துயரத்துடன், சுடலையை விட்டு நான் வெளியே வந்தேன். கூடவே சுகியும்.

“காடாத்து, செலவு, அந்திரட்டி எண்டு எல்லாத்தையும் தருமு செய்வானா...?” சுகிதான் கேட்டாள்.

‘மனித உறவுகள் இவ்வளவு மலினப்பட்டு, நொய்மையடைந்து விடவேண்டுமா...?’

எனது மெளன தியானம்.

எனது நிஷ்டை சுகிக்கு உறுத்தலாய் இருந்திருக்க வேண்டும்.

“என்ற துரையருக்கு வாயில் பூட்டா தொங்குது...? பேச மாட்டாரோ...?”

எனது துணையின் இடக்குப் பேச்சு.

எங்களைத் தொடர்ந்து, சுடலைக்கு வந்தவர்கள் ஒவ்வொருவராக வெளியேறினார்கள். அவர்களைப் பார்த்தபடி நான் மோட்டார் சைக்கிளை ஸ்ராட் செய்தேன். சைக்கிள் நிதானமாக மிதந்தது.

மனமழப்புகளில் ...

முன்று பெண் குழந்தைகளுக்குப் பின்னால் பிறந்தவன் அவன். துளசி இலையும் நீரும் உட்கொண்டு – நல்லூர்க் கந்தனை நினைத்து – சஷ்டி விரதமிருந்து பெற்ற பிள்ளை. ஒரு தூரால் எடுத்து அவனது

செம்பொன் மேனியில் அடித்திருக்க மாட்டாள் அவள். கண்ணை இமை காப்பது போல ஒரு கவனம் அவனில் அவளுக்கு எப்பொழுதும் இருந்தது. அவன் உதிர்க்கும் சொற்கள் எல்லாமே அவளுக்கு மோகன முத்துக்கள். நாலு வயதாகியும் மழலை மாறாத குரலில் அவன் கொஞ்சவது; மயிர்க்கால் குத்திட, அவளைப் புளகமுற வைக்கும்.

காலையில் இருந்து, அவளைச் சுற்றிச் சுற்றி அவன் வந்து கொண்டிருந்தான். ஓடி வந்து, மடியில் படுப்பதும் - சட்டை முடிச்சை நெகிழ்த்தி, பால் வற்றிய முலையைக் கடிப்பதுமாக இருந்தான். மடியிலிருந்து எழுந்து முற்றம் வரை ஒடியவன், திரும்பவும் வந்து, பின்புறமாக அவளது முதுகில் சாய்ந்தபடி, அவளது கழுத்தைத் திருப்பி, “குட்டி... குஞ்சு... கற்கண்டு... செல்லம்...” என்று அவள் அவனுக்குச் சொல்வதையெல்லாம் திரும்பவும் அவளுக்கு ஒப்பு வித்துக் கொண்டிருந்தான். அவளது கண்ணத்தில் ஏசில்பட முத்துமிடவும் செய்தான். பூந்தனிரின் தீண்டலாக அந்த முத்தம் அவளுக்கு இருந்தது.

அவனை இழுத்து வைத்து, கசக்கிப் பிடித்தபடி, அவனது கண்ணங்களில் இவளும் முத்தமிட்டாள்.

அவள் அழுத்திப் பிடித்தது தாளாமல் அவன் “ஆ... ஊ... ஊ... நோகுதம்மா புண்... இஞ்ச.... இஞ்ச இருக்கு...”

பதகளிப்புடன் அவன் காட்டிய இடத்தைப் பார்த்தாள்.

அவனது இடது கைத் தோள்பட்டையில், சிவப்பாய் முகையரும்பிய கட்டு.

“அப்பு இதுக்கு அச்சா மருந்திருக்கு... பொறு ராசா...!” என்று கூறிய அம்மா அவனைப் பார்த்து:

“அதோ... அங்க, நித்திய கல்யாணிச் செடிக்குப் பக்கத் தில...சதுரமா, பச்சையாக் கிடக்கே... அதை உடைச்செடுத்துக் கொண்டாடி...” என்றாள்.

அவளையே பார்த்தபடியிருந்த அவன் “சதுரக்கள்ளியா... எதுக்கம்மா?” என்று கேட்டான்.

அம்மாவின் முகம் திடீரென மாறி, உக்கிரம் கொண்டது. அவளது முச்சுக்காற்றில் லேசான அனலின் தகிப்பு.

“ராசா...! இங்சை வா... அந்த அரிசி அளக்கிற பேணியை ஒருக்கால் எடுத்துத் தாடா...!” அம்மா கண்களை இயல்பாக வைத்திருக்க முயற்சித்தாள். ஆனால், அவளாலது முடியவில்லை.

அம்மாவின் அழைப்பில் ஏதோ கள்ளத்தனம் இருப்பதை உணர்ந்து கொண்ட அந்தப் பாலகள்:

“ம... மாட்டன் போ...” என்றான்.

“இஞ்சை வா... வா ராசா...!”

அம்மாவின் முகத்தில் கரவு கலந்த செயற்கையான முறையில் எல்லாமே அவனுக்கு விளங்கியது. அவன் விலகி ஒடினான்.

எழுந்து, தாவிச் சென்ற அம்மா, அவனை இழுத்து வைத்து முதுகில், சற்றுப் பலமாகவே இரண்டு தட்டுத் தட்டினாள்.

‘முன்பின் எப்பொழுதுமே அடிக்காத அம்மா... இன்று இப்படி...?’ பிள்ளைக்கு வெப்பியாரம் தாளவில்லை.

பெருங்குரலெலுத்துக் கதறி அழுதான். வீட்டின் உட்பக்கமாகச் சென்றவன் - படுக்கை அறையில் - கட்டிலில் ஏறிப் படுத்துக் கொண்டான்.

விசும்பல் ஓயவில்லை; இடைக்கிடை சற்றுப் பெரிதாகவும் ஒலித்தது.

‘பாதகத்தி, பச்சை மண்ணெண்டும் பாராமல் இப்படி அடிச்சுப் போட்டனே... கட்டு வைச்ச அப்பத்தைக் கூட பிள்ளை தின் னேல்லை...’ மருந்து, நாணம் எண்டெல்லாம் பிள்ளைக்குத் தெரியுமா...? ‘பெரிச்’ எண்டு சொல்லியா கொடுத்தனான்... அந்தப் பிஞ்சு தனக்குத் தெரிஞ்சதைத் தானே சொல்லும்...’

ஈரல் கருகிய வேதனையுடன் அம்மா அறையை எட்டிப் பார்த்தாள்.

பிள்ளை சற்று அயர்ந்து தூங்கியபோதும் - உடல் அதிர்வில் விசும்பல் தெரிந்தது.

மெதுவாகச் சென்றவன், அவனது கையில் திரண்டிருந்த கட்டில் லேசாகக் கள்ளிப் பாலைத் தடவினாள்.

ஏதோ உள்ளுணர்வின் உந்தலால், அவன் கையை வேகமாக உதறினான். அம்மாவுக்குக் கை சுழுக்கிக் கொண்டது.

‘இந்தப் பலம் எங்கிருந்து வந்தது...!’ அம்மாவுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

கிணற்றியில் வாளிச் சத்தம் கேட்டது. தோட்டத்திலிருந்து வந்த ஜயா, கைகால் அலம்பிவிட்டு, முகத்தைத் துவட்டியபடி, தலை

வாசலுக்கு வந்தார். கட்டிலில் கிடந்தவன் எழுந்து கொண்டான். திகிரெனப் பாய்ந்து வந்து, ஜயாவின் கால்களைக் கட்டிப் பிடித்தபடி விம்மினான்.

“என்ன ராசன்...” என்று ஜயா கேட்க, அவனது விம்மல் அழகையாக மாறியது.

“அம்மா.... அம்மா அடிச்சவ...”

“என்ன தேவி... குழந்தை அழுகிறான்.”

அம்மா குழந்தைக்கு அருகாக வந்தாள். அவன் ஜயாவின் கரங்களில் தொற்றி, அவரது மார்பில் தாவினான். பத்டப்பட்ட அவனை, ஜயா அணைத்துக் கொண்டார்.

உள்ளே இருந்து ஓடி வந்த சின்னக்கா அவனது கையில் இருக்கும் கட்டைப் பற்றியும் அம்மாவின் கள்ளிப்பால் வைத்தியம் பற்றியும் ஜயாவிடம் கூறினாள்.

தம்பியை ஜயாவிடமிருந்து வாங்கிக் கொண்டவள், அவனது கண்களைத் துடைத்தபடி கேட்டாள் :

“ராசன் நீ ஜயான்றை பின்னையா அம்மான்றை பின்னையா...?”

ஜயாவையும் அம்மாவையும் மாறி மாறிப் பாரத்த குழந்தை விழிகளில் நீர் திரள், “ஜயான்றை பின்னை,” என்றான். பின்னர் அம்மாவைக் கீழ்க் கண்ணால் பார்த்து லேசாகச் சிரித்தான்.

பாய்ந்து சென்ற அம்மா, அவனை வாரி எடுத்து அணைத்துக் கொண்டாள்.

“ராஸ்கல்... ராஸ்கல்...” என்று முன்முனுத்த அம்மா, அவனை ஆசைத்ரீ மிகுந்த பொச்சடிப்புடன் முத்தமிட்டாள்.

“சரி அவனைக் கசக்காதோ... பின்னைக்கு நோகுப் போகுது...”

ஜயாவை அம்மா நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவரது கண்களிலும் கண்ணீர்.

அவனது பழைய றலி சைக்கிளில், அரசடி வீதியில் மிதந்த போது, அவர் அவனுடன் இணைந்து கொண்டார்.

அவனைக் கண்டதும் அவர் பேசினார்:

“நல்ல கதை எழுதி, மோசமான தலைப்புப் போடேலுமா...?”

“நல்ல கதையா..?”

“இப்படியும் காதல் வரும்...!”

“அந்தக் கதையா; பிடித்திருக்கிறதா? இந்தக் கதையை செல்வா கனகநாயகம் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். தலைப்பு விமலா. அந்தப் பெயரும் அப்படி இப்படித் தான்.”

அவர் எதுவும் பேசாமல் மௌனியாக உடன்வர, அவன்தான் அதிகம் சளசளத்தான்:

“இலங்கை ஆசிரியர் சங்க நிர்வாகக் குழுக் கூட்டத்திலை சந்திச்ச பிறகு உங்களை நான் காணேல்ல...”

“இலங்கை ஆசிரியர் சங்கமா...? குழுக்கூட்டமா...?”

“இப்பவும் பரியோவானிலை தானே... இரசாயனவியல் ஆசிரியர்...”

எனது கேள்வியும் பதிலும் அவருக்கு அசட்டுத்தனமாக இருந்திருக்க வேண்டும். பேதி மருந்தாகக் கடுக்காய்க் குழிசையை விழுங்கியவர் போல உதடுகளைச் சுழித்துக் கொண்டார்.

ஏன் அப்படி நடந்து கொண்டார் என்பது மட்டும் அவனுக்கு விளங்கவில்லை.

கந்தர் மடச்சந்தியில் அவர் வடக்குப் பார்த்துத் திரும்பினார். அப்பொழுது அவன்: “பல்கலைக்கழகப் பக்கமா...?” என்று மட்டும் கேட்டுவைத்தான்.

உதடு பிரியாத சிரிப்புடன் அவர் விடைபெற்றுக் கொண்டார்.

யூனிவேர்சல் கல்வி நிறுவனத்திலிருந்து - வகுப்புகள் முடிந்து - வீடு வந்தபோது இரவு எட்டு மணிக்கு மேலாகி விட்டது. ஷவரில் தலையைக் கொடுத்தான். குளிர்நீர் சிரசில் பட்டதும் அலுப்பு நீங்கியதான் உணர்வு.

தலையைத் துவட்டியபடி வந்து, செற்றியில் உட்கார்ந்து கொண்டான். மனைவி சுடச்சுடப் பால் கோப்பி தந்தாள்.

மணமும் சுவையும் நிரம்பிய கோப்பியைக் குடித்து நிமிர்ந்த போது, பட்டென மனதில் ஒரு வெளிப்பு ஏற்பட்டது.

‘மாலை, அரசடி வீதியில் உடன் வந்தவர், நாடக நெறியாளரும் கலைஞருமான சிதம்பரநாதனா? இல்லை. அவர் கவிஞர் சேரன். சிதம்பரநாதன் என நினைத்துக் கதைத்ததால் தான் அவர் அப்படி குழப்பங்களுடன் விழித்தார் போலும்.’

தன் அளவில் கழிவிரக்கம் மேலிடத் தவித்தான்.

‘எண்பது ஜாலை வேலை நிறுத்தம். வேலை இழப்பு. அதனாலான அழுத்தங்கள். காலை, பகல், மாலை எனத் தொடரும் ரியூட்டரி நிர்வாகம். வேலைப் பழு – என எல்லாமே உயிரப்பு ஏதுமில்லாத யந்திரமாக... நினைவுகள் அழிந்த ஜடமாக... என்னை ஆக்கி விட்டனவா...?’

அவனுக்கு இந்தச் சமைகளிலிருந்து விடுபட வேண்டும் போலிருந்தது.

‘எழுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் இருந்தது போல எல்லாமே மீள வரவேணும்...’

ஒரு வகை ஆதங்க உணர்வு அவனுள் விரவியது.

யாழ் திரைப்பட வட்டப் படங்கள். இன்னும் பிரேரஞ்சு நட்புறவுக் கழகப் படங்கள். றீகல் தியேட்டருக்கு முன்பாக உள்ள தேந்தீர்க்கடை... ஏ.ஜே. போன்ற நண்பர்களுடனான இதமான நட்பு. இலக்கிய உசாவல். முற்றுவெளிப் புற்தரை. பண்ணை வீதி – சோழகக் காற்று உரசலுடனான – உலா.

ஓ! அந்த நாட்களும் பொழுதுகளும் எவ்வளவு இனிமையானவை!

“என்னப்பா... விழிப்பு நிலையிலும் கனவா காணுறியள்...?”

மனைவி கேட்டாள்.

மௌனமாக அவளைத் பார்த்தான். பார்த்ததும் அவனது உதடுகளில் லோன் புன்னகை அரும்பியது. அவனது அந்தப் புன்னகையால் ஸர்க்கப்பட்டவள், நெருக்கமாக வந்து, அவனை அணைத்தபடி உச்சி முகர்ந்து, நெற்றியில் முத்தமிட்டாள்.

அது அவனுக்கு சுகமாயிருந்தது.

அவர் அருகாக வந்து நின்றதைக் கூடக் கவனம் கொள்ளாது, அந்த ஆங்கிலக் கட்டுரை நூலில், தனது புலன் முழுவதையும் அவன் குவித்திருந்தான்.

“என்ன... ‘வேர்ஜீனியா ஷூல்’ வா படிக்கிறயள்..?”

அவரது கேள்வி அவனை நிமிர்ந்து பார்க்க வைத்தது. வதவத வென்ற வளர்த்தி; ஒரு நெடுவல் தனம். அவரில் இழைந்தது. அவரது

பட்சமான குரலும் இனிமையான பார்வையும் அவனைக் கவர்ந்தன. முன் பின் அறிமுகமில்லாத போதும் நூறு வருஷம் பழகியவர் போல அவர் நடந்து கொண்டார். அவனை அறியாமலே ஒரு பிரியம் அவரில் விழுந்தது.

“நான் திருமலை. பலத்தார்தான். உங்க விலாசம் தந்தவர். சென்னைப் பக்கம் போனால், மைலாப்பூரிலை, தெற்கு மாட வீதியில இருக்கினம்... போய்ப் பாருங்க என்றவர்...”

பேரம்பலத்தார் அம்மாவின் ஒன்றுவிட்ட தம்பி; அவனிடமும் அவனது சகோதரிகளிடமும் அதீத பரிவு கொண்டவர். பலத்தாரின் பெயரைக் கேட்டதும் - வந்தவர் அவருக்கு நெருக்கமானவராக இருக்கக் கூடுமென அவன் நினைத்துக் கொண்டான்.

“அம்மா வழியில எனது பூர்வீகம் வேலனைதான். நான் பலத்தாருடைய மச்சாளின் மகன். சிவராம்” எனத் தன்னை அறிமுகம் செய்து கொண்டார்.

‘முன்பின் பார்த்திராத, பழகியிராத ரத்தபந்தம்.’

ஆச்சரியத்துடன் அவரைப் பார்த்தான்.

‘உலகத்தில் ஏதாவதொரு மூலையில் உறவு சொல்ல ஆராவது ஒருவர் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள்!’

நினைவில் ஆழந்த அவனை அவர் குழப்பினார்:

“நீங்கள் விவேகானந்தா. பி.எஸ்.லி - முதலாம் ஆண்டு. திரு, தவம் பிரசிடெண்டி. பி.எஸ்.லி - இரண்டாம் ஆண்டு.”

எல்லாமே தெரிந்து வைத்திருக்கும் அவரைப் பார்த்துச் சிரித்தவன், “உங்களுக்கு எத்தனை வயசு” என்று கேட்டான்.

“இருபத்தியொன்று!”

“இல்ல... என்றை சிஸ்ரேர்ஸ் உங்களைவிட வயசில் கூடியவர் கள்... தலை தெறிக்கிற மாதிரி அவையளின்றை பேரைச் சொல்லிற யள்...”

ஸௌரி, சொன்னவர் - உள் ஹோலுக்கு அவனுடன் இணைந்து வந்தார்.

‘எங்களைப் பற்றி இவ்வளவு தெரிந்திருக்கும் இவரை நல்லா உபசரிக்க வேணும்...’ மனதளவிலான அவனது ஆசை அவனை மாடவீதியில் இறக்கியது. ‘ஒரு நிமிஷம் இருங்கள்’ என்று கூறியவன்,

எதிரே இருந்த கூல் பாரில் ஸ்பென்ஸர் சோடா வாங்கி வந்து, அவருக்குப் பரிமாறினான்.

உதடுகளில் ஒரு சழிப்புடன், விருப்பமேதுமில்லாமலே சோடாவை அவர் அருந்தினார்.

‘ஏன் என...’ ஒரு கலக்கத்துடன் அவரைப் பார்த்த இவனை நோக்கி:

“உங்க சிஸ்ரேர்ஸ் இப்ப வரமாட்டின போல... அது சரி, என்னைப் பற்றி எதையுமே கேக்கேல்லையே...”

குறைபட்டுக் கொண்டார்.

நான் மெளனமாக இருந்தேன்.

எனது மெளனத்தைக் கலைத்தபடி அவர்தான் தொடர்ந்து கதைத்தார்:

“I am a freelance writer... பொதுவாக கலை, கலாசாரம் பற்றி யதே எனது எழுத்துக்கள்... கவிதைகளும் கட்டுரைகளும் சில கதை களும் எழுதியிருக்கிறன். ஓவியமும் போடுவன். என்றை கேவிச் சித்திரங்களை இலங்கையில், தினகரனில் பார்த்திருப்பியள்...”

இலக்கியம் பற்றி நிறையவே பேசினார். சினிமா, ஓவியம் என்று அவரது பேச்சு விரிவு கொண்டது. திடீரெனத் தனது தோளில் தொங்கிய ஜோல்னாப் பையில் இருந்து ஒரு நூலை எடுத்து - ‘தமிழிலை, புதுமைப்பித்தனைப்போல, இவரும் முக்கியமானவர்...’ எனக்கூறி - அவனது கையில் தந்தார்.

‘அழியாக்சுடர்’ - ஸ்டார் பிரசரம். தொகுதியைப் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்தவன் “சிறுகதைகளா...?” என்ற கேட்டு வைத்தான். ஓரளவு க.நா.கவையும் ஜெயகாந்தனையும் ஜானகிராமனையும் தெரிந்திருந்த அவனுக்கு மெளனி புதியவர்.

படிக்க வேண்டியவர்களென ஒரு நீண்ட பட்டியலையே அவர் ஆலாபனை செய்தார். புதியவர்களாக, அவன் பரிச்சயம் கொள்ளா தவர்களாக அவர்கள் இருந்தார்கள். ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் “டி.எச் லொறன்ஸா?” என் இவன் விழிப்பதைப் பார்த்து.

“டி.எச்.எல் லைப் படிக்கவே இல்லையா...?” என்று ஆச்சரியப் பட்டுக் கொண்டார்.

திடீரென எழுந்து கொண்டவர், “எழுத்து” ஆசிரியர் சி.க செல்லப்பாவைப் பார்க்கப் போறன் வாருங்களன்” என்றார்.

அவனுக்குச் செல்லப்பாவும் புதியவர், சஞ்சிகையும் புதியது; முன்பின் கேள்விப்படாதது.

அன்று சி.க. செயை மட்டுமல்ல, க.நா.சு வையும் சந்திக்கும் வாய்ப்பினை அவனுக்கு ஏற்படுத்திக் கொடுத்தவர் சிவராம் தான்.

அவருடன் அலைந்து திரிந்துவிட்டு, அன்று மதியம் திரும்பிய பின்னர், வீடு வந்த என்னைத் திருவக்கா வரவேற்றாள்.

“ஆர் வந்தது? உபசரிப்பெல்லாம் தடல்புடலாய் நடந்திருக்கு...”

“சொந்தக்காரர் தான். பலத்தார் கூறி, திருகோணமலையிலை இருந்து வந்தவர்.”

“அது சரியா... போயும் போயும் ஸ்பென்ஸர் சோடாவா கொடுப்பார்கள் வந்த விருந்தாளிக்கு...?”

“என்... கூடாதா...?”

“விசரா... ஸ்பென்ஸர் எண்டாலும் எதெண்டாலும் Soda Water தானே...!”

“அட நம்ம ஊர் உப்புச் சோடாவா...?”

கேட்டு நின்ற அவனைப் பார்த்து அக்கா விழுந்து விழுந்து சிரித்தாள். சின்னக்காவும் அவனுடன் சேர்ந்து கொண்டாள். அது அவனுக்குச் சீலை நழுவின வெக்கமாக இருந்தது.

சிவராமை நினைத்தபோது அவனுக்குத் துக்கமாக இருந்தது. காலையிலேயே அவரை இவ்வளவு தொந்தரவு செய்திருக்க வேண்டாமே என்று இருந்தது.

உப்புச் சோடா கொடுத்து, உபசரித்தவரைப் பற்றிய ஞாபகம் அவனுக்குத் தொட்டாம் தொட்டாமாக இப்பொழுதும் இருந்து வருகிறது.

‘செல்லப்பாவின் சஞ்சிகையில் அறுபதுகளில், மிக இளமையில் எழுதிய ஆளுமை அவர். தமிழில் கவிதை, புனைவிலக்கியம், நவீன விமர்சனம் என் என்னமாய்த் தடம் பதித்தார். தமிழ் நாட்டில், தீவிர எழுத்தாளர் நடுவே பெயர் சொல்ல வாழ்ந்த ஒரு கிறக்கன் அவர். கலைகள் என்று வரும் போது ஒரு ‘Bohimian. இன்னும் - சிவராம், தர்மசிவராம் பிரமிள், தர்மோ ஜீவராம் பிரமிள்... என்று விசித்திரமான பல்வேறு பெயர்களுள் அவரால் நுழைந்து வர முடிந்திருக்கிறது...’

இந்த மனிதர் அவனுடன் உறவு கொண்டது மட்டுமல்ல; திருமலையில் இருந்து அவனது ஊர் வந்து, அவனது உறவினர்களுடன் உசாவியதும் அவனது நினைவில் படர்ந்தது.

சென்ற நூற்றாண்டின் பிற்கூற்றில், தனது ஐம்பத்தெட்டாவது வயதில் - தனித்து விடப்பட்ட நிலையில், ஒரு சில நண்பர்கள் உடனிருக்க, கரடிக்குடி என்ற கிராமத்தில் அவரது உயிர் பிரிந்தது. செய்தி கேட்டு இவன் துயருற்றான். ஆனாலும் தமிழ் உள்ளவரை அவருக்குச் சாவில்லை எனவும் நினைத்துக் கொண்டான்.

இந்த உறவு பற்றி இளமையில் - அவன் அவருடன் கொண்டிருந்த நெருக்கம் பற்றி BMICH ல் நடந்த கருத்தரங்கொண்டில் சந்தித்த இலக்கிய விமர்சகர் ஒருவருடன் கதைத்த பொழுது, அவர் ஒரு வித நூதனத் தன்மையோடு அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தார். அவர் எதுவும் கதைக்கவில்லை. தருமு பற்றிய நினைவு வரும் போதெல்லாம் - அந்த விமர்சகரது, அந்தச் சிரிப்பும் கூடவே வந்து அவனை இப்பொழுதும் அலைக்கழிக்கிறது.

மல்லிகை - 2008

விடலை

அதே சைக்கிள். றலி. எழுபதில், நூற்றி நாற்பது ரூபாவுக்கு வாங்கியது. அவரைப்போல அதுவும் மிகவும் பழையது. அதில்தான் அவர் இப்பொழுதும் வந்து கொண்டிருந்தார். அரசடி வீதியிலிருந்து,

கோயில் வீதியால், வடக்குப் பார்த்துத் திரும்பினார். வீதியின் இடது கைப்பக்கமாக அந்தப் பிள்ளையார் கோவில் இருந்தது. முத்து விநாயகர். கோவிலின் முன்பாக, இரு பக்கமும் - திண்ணெண் போல சிமெந்துத் தரைகள் கட்டப் பட்டிருந்தன.

அந்த சிமெந்துத் தரையின் வலது சாய்வில் அவர்கள் இருந்தார்கள்; சிலர் முன்னால் நிற்கவும் செய்தார்கள். எல்லாருமே ஒடிசலாய், வதவதவென்று வளர்ந்து, கழக மரம்போல இருந்தார்கள். ஈரவிப்பும் செழுமையும் மிகுந்த மண்ணில் பதியம் கொண்ட கழக மரங்கள்; பாளை வெடிக்கும் பருவம்.

அவர்களிடம் ஒரு தினுசான பார்வையிருந்தது. எள்ளாலுடன் கூடிய சிரிப்பு, ஓரிடத்தில் கால் பாவி நிற்காத பரபரப்பு, நிதானம் தப்பிய சொல், செயலென்று எல்லாமிருந்தன. முரட்டுத்தனம் மிகுந்த முசுகளாகவும் அவர்கள் இருந்தார்கள்.

அந்தத் தறி கெட்ட பயல்களைக் காணும் போதெல்லாம் - கொழுத்துப் பருத்த, கரிய கம்பளி மயிர் கொட்டிகள்தான் அவருக்கு ஞாபகம் வரும். அவை, தமது நஞ்சேந்திய மயிர்களை, தோல் புரையில் உரசி உரசிக் கொட்டுவதாகவே அவருக்குத் தோன்றும்.

இந்தப் பிரமை அவருக்குச் சில காலமாக இருந்து வருகிறது.

இளம்பிள்ளைகளை - அதுவும் இளைஞர்களைக் காணும் போதெல்லாம் ஒருவகை ஈர்ப்பும் லயிப்பும்தான் அவரில் திகையும். ஆனால் இப்பொழுதெல்லாம் அவர்களது பிரசன்னம் அவருக்கு ஒருவகை எதிர்ப்புணர்வையும் ஏரிச்சலையும் தான் தருகிறது.

கோயிலின் முன்பாக வந்தவர், சைக்கிளை நிறுத்தி விட்டு, பிரகாரத்துள் நுழைந்தார். மூலவரை சில நிமிடங்கள் மனமொப்பி வணங்கினார்.

கோயிலை விட்டு வெளியே வந்தவருக்குத் திகைப்பாக இருந்தது. அவரது சைக்கிள் சரிந்து, பாட்டில் கிடந்தது. அதன் மீது பாறாங் கல்லொன்று ஏறி இருந்தது. சைக்கிளின் மேலிருந்த கல்லை அவர் தூக்க முயற்சித்தார். முடியவில்லை.

“முதல் மரியாதை சிவாஜியா....! ம்... பெரிச தம்பிடிச்சுத் தூக்கும்...”

ஒரு இளசின் குரல்.

“ராதா சுகமாயிருக்கிறாளா...?”

இன்னொரு இளக்காரமான எள்ளல்.

தொடர்ந்து, கிண்டலும் கேவியுமான சிரிப்பொலிகள்.

அரல் கருக நின்றவர்:

‘இங்கு வரிசையாக, முன்பின்னாக, குறுக்காக நிக்கிற, காற்றில் மிதக்கிற, இந்த - பல்ஸர், பாஸன், சுப்பர் ஸ்பிளெண்டர், விக்ரர், டோன் - மோட்டார் சைக்கிள்களைச் சரித்து விழுத்தி, இரும்புச் சலாகைகளால் அடித்து நொறுக்கினால் என்ன...?’

அவர் மனதளவில் கறுவிக் கொண்டார்.

அவரது உணர்வுகளைப் புரிந்து கொண்டு, அவரை நெருங்கி வந்த இளைஞரை நொருவன், சைக்கிள் மேலிருந்த கல்லை அநாயா சமாகத் தூக்கி, வீதியின் ஓரமாகப் போட்டான்.

இவர் சைக்கிளைத் தூக்கி நிறுத்தி, பெடலை அழுத்திப் பார்த்தார். சைக்கிள் கொறகொற்றத்து.

“அங்கிள் செயின் கழண்டிட்டுது போல...”

அந்த இளைஞனே அதனையும் சரி செய்தான்.

சைக்கிளில் ஏறி உட்கார்ந்த இவர், நன்றி உணர்வுடன் அவனைப் பார்த்தார். அவனும் அவரை ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

‘இவனது ஆளை விழுங்கும் கண்களை, எங்கோ... எப்பொழுதோ பார்த்தது போலிருக்கிறதே... ஊருக்கு வந்த பின்னர்... இந்த ஒரு மாத காலமாக - வீதியால் போகும் போதும் வரும் போதும் - இந்தக் கண்கள் மனதளவில் நிறைந்து நின்று எவ்வளவு தொந்தரவு செய்கின்றன... பிஞ்சிலே பழுத்த விடலைகள் மத்தியில் இவன் தனியன். அதே சமயம் அவர்களிடமிருந்து ஒதுங்கியும் ஒட்டிக் கொள்ளாமலும் இவனால் எப்படி இருக்க முடிகிறது!’

மனதில் கிளரும் வியப்பும் கேள்விகளும்.

அவர் சைக்கிளை அழுத்தி மிதித்தார். அது நகரச் சிரமப் பட்டது. கடக்கு முடக்கென்று சத்தம் வேறு எழுப்பியது.

அவர் பின்னால், கேவியும் கெக்கலியும் அலை அலையாகத் தொடர்ந்து வந்து அவரைத் துரத்தியது. எதையுமே பொருட்படுத்தாது, ஒற்றையாய்த் தனக்கு உதவ வந்த அந்த இளைஞனை மட்டும் நினைத்தபடி அவரது பயணம் தொடர்ந்தது.

(குடாநாட்டுக் கெடுபிடி யுத்தத்தால் - தொண்ணுறைகளின் நடுக்கங்களில் - இடம் பெயர்ந்து; தென்மராட்சி, பின்னர் வெள்ளவத்தை என - வேறுறுந்த நிலையில் - அலைந்து திரிந்த சிவத்தார், போன தை மாதம் தான், பொங்கலோடு ஊர் திரும்பினார்.

அவரது வீடு, மேல் வீடு, கடுமையான யுத்த வடுக்களை அது தாங்கியிருந்தது. பக்கத்து வீட்டில் இருந்த பாஸ்கரன் அவரது வீட்டைப் பார்த்து, பராமரித்ததால் தான் ஊர் வந்த அவர் - மனைவி லலிதா வடனும் மகள் சுபேதாவடனும் சிரமம் ஏதுமில்லாமல் வீட்டில் ஒண்டிக் கொள்ள முடிந்தது.

இய்வு பெற்ற ஆசிரியரான அவருக்கு ஏனோ தானோ என்று வாழ்ந்து பழக்கமில்லை. கோடு கிழித்ததுபோல் நேர் கோட்டு வாழ்க்கை அவருடையது. அப்படிப்பட்ட அந்த மனிதருக்கு, ஊரின் - சமூக ஊடாட்டங்களின், விழுமியங்களின் - தகர்வு மிகுந்த துயரத்தைத் தந்தது.

அவர் அப்படியொன்றும் புனிதரல்ல. வாழ்க்கையை லட்சிய மயமாகப் பார்ப்பவருமல்ல. அதனை, அதன் போக்கிலேயே பார்த்து, முகம் தொய்யாமல் ரசிப்பவர். அவரது இளமையில், ஏன் வாலிபத்தில் கூட, எல்லாமே அதன் அதன் இடத்தில், தளம்பல் ஏதுமில்லாது இருந்தன. அது அவருக்குத் தெரியும். அந்த வாழ்க்கைக்கு - சமூக மனிதன் என்ற அளவில் - அவரது அங்கீகாரம் எப்பொழுதுமிருந்தது.

'ஊர்ப்பயம், பெற்றோர் மீதான பிரியம், சக மனித நேசம், குரு பக்தி, தெய்வநும்பிக்கை என எத்தனை ஆதர்சங்கள் எங்களைச் சீர் செய்தன. ஆனால் இவர்களுக்கு... இந்த இளம் பெடியளுக்கு... இப்பொழுது என்ன இருக்கிறது...? பிர்சில் பழுத்து, தலை தடுமாறி, அலைவதுதான் இவர்களுக்கு விதிச்ச விதியா...?'

மனதில் சடையும் எண்ணங்களை அவரால் கட்டுப்படுத்த முடிவதில்லை.

ஊர் வந்து ஒரு மாதகாலந்தான் ஆகிறது. அதற்குள் கசப்பான சில அனுபவங்கள். அதுவும் இந்த மூர்க்கமான பெடியங்களால்.

போன புதன், கச்சேரி வரை சென்று, வரதனைப் பார்த்து விட்டுச் செட்டித் தெருப் பக்கமாக வந்தார். அவர் முன்னால் இளைஞர் கும்பலொன்று மிகுந்த வீரியத்துடன் பாய்ந்து வந்தது. அவர்களது கைகளில் - கொட்டன் பொலலுகள், கத்தி, கோடரி, வெட்டுவாள் என்று... 'சிறு கைத்துப்பாக்கிகூட இவர்களிடம் இருக்குமோ...?' எனப் பதைப்பதைப்புடன் நினைத்துக் கொள்ளவும் செய்தார்.

கும்பலின் வேகத்தைக் கண்ட அவர் சைக்கிளில் இருந்து இறங்கி, வீதி ஒரமாய் ஒதுங்கிக் கொண்டார்.

அகப்படும் எதையும் எவரையும் துவம்சம் செய்யும் உக்கிரத்துடன் வந்த அந்தக் கூட்டத்தில், தனியாகப் பிரிந்து வந்த ஒருவன், தனது கைகளில் இருந்த கொட்டனால் அவரது தோள்பட்டையில் ஒரு போடு போட்டான். அவரது கண்கள் மின்னின. முச்சடைப்பது போல வழிருந்தது. அவர் கீழே சரிந்து விட்டார்.

‘அருந்தப்பு... மண்டையில் பொல்லு விழுந்திருந்தால். மண்டை பிளந்திருக்கும். உயிராபத்தாயும் முடிந்திருக்கும்...’

“முருகா!” என முனகியவர், இடது தோள்பட்டையைத் தடவிப் பார்த்துக் கொண்டார்; தோள்பட்டை வீக்கம் கண்டிருந்தது.

“ரக்கா ரோட்டுப் பெடியனுக்கும் செட்டித் தெருப் பெடியனுக்கும் இடையில் ஏதோ பிரச்சினை... அதுதான்...”

அவரைத் தாண்டி, சைக்கிளில் சென்ற விடலையொன்று விளக்கம் தந்தது.

‘அதுக்காக என்னை... என்னை ஏன்...?’

அந்த இக்கட்டிலும் கீறலாய் ஒரு சந்தோஷம் அவர் மனதில் சிலிருத்துப் பரவியது :

‘ஆரந்தப் பொடியன்... முழந்தாள் வரை தழையும் கைகளும் நீண்ட பூவிரல்களுமாய்... அட அதே ஆளை விழுங்கும் கண்களோடு!’

அவன் அருகாக வந்து அவரை அனுதாபத்துடன் பார்த்துவிட்டுப் போனான். ஏதோ பூர்வ ஜன்மத் தொடர்பின் தொடர்ச்சி போல அது அவருக்குத் தோன்றியது.

அன்று முழுவதும் அவனது நினைவாகவே அவர் இருந்தார்.

செட்டித் தெருச் சம்பவத்தின் பின்னர் இன்று இதோ – முத்து விநாயகர் ஆலயத்தின் முன்பாக அவர் அவமானப்பட்டுள்ளார். அவரை ரட்சிப்பதற்கு அந்த இளைஞர் தான் இங்கும் வர வேண்டுமா?

மனதில் குதிரும் வியப்புடன் கிளி கடையைத் தாண்டி, சிவ கொம்மியுனிக்கேஷனை அடைந்தபோது, சைக்கிள் முழுமையாக ஓடாது மக்கர் செய்தது. சீற்றை இடது கையால் தூக்கிப் பிடித்தபடி – முன் சில்லின் அசைவுடன் - சைக்கிளை உருட்டியவாறு, வீடு வந்து சேர்ந்தார்.

பதைப்பதைப்படன் ஓடி வந்த லலிதா “என்னப்பா... ஏதாவது விபத்தா...?” என்று கேட்டாள்.

“ம்... எல்லாம்தான்...”

முனகியபடி உள்ளே வந்தவரை, லலிதா இடை மறித்துக் கூறினாள்:

“உங்க கூட்டாளி பரமேஸ்வரன் வந்தவர். காத்திருந்திட்டு இப்பதான் போறார்... நாளைக்கு நாலு மணிக்கு வருவாராம்... உங்களை வீட்டில இருக்கச் சொன்னவர்...”

“அவன்றை வீட்டை நான் இரண்டு தடவை போனன்... ஆனால் அவனைத்தான் காண முடியேல்லை...”

கூறிய சிவத்தார், லலிதா தந்த துவாயுடன் குளியலறைப் பக்கம் போனார்.

நல்லூர் கந்தசாமி கோயில் சாயரட்சை மணியடித்தபோது, கேற் சத்தம் கேட்டது.

“மிஸ்டர் பரமேஸ்வரன் போல...”

லலிதா கூறினாள்.

வெளியே வந்த சிவத்தார், “Here comes our man of punctuality”, என்று மிகுந்த பூரிப்புடன் அவரை வரவேற்றார்.

மல்லிகைப் பந்தலின் கீழ் சைக்கிளை வைத்தவரை, கரம் பற்றி இவர் அழைத்து வந்தார்.

அரைக் கால்சட்டை, ரிசேட், குறுந்தாடி - இவற்றுடன் காட்சி தந்த அந்த ஆஜானுபாகுவான உருவம் சற்றுத் தளர்ந்து போயிருந்தது.

“என்ன... என்ன பயில்வான் கொட்டின்ட மாதிரிக் கிடக்கு!”

“எல்லாம் என்றை சற்புத்திரன்றை கவலையாலதான்ராப்பா...!”

பரமேஸ்வரனின் கண்கள் லேசாகப் பணித்து விடுகின்றன. அதைக் கண்ட சிவத்தார்:

“என்ன... என்னடா...?” என்றார் மிகுந்த பதட்டத்துடன்.

“ஓண்டுமில்லை...” என்றவர், கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு கேட்டார்:

“வந்து ஒரு மாதமாகுது... உனக்குத்தான் வீட்டுப் பக்கம் வரத் தோன்றேல்லை...”

“நோ... நோ... அப்படியெல்லாம் இல்லை. இரண்டு தடவை வீட்டு வந்தன், நீதான் இல்லை...”

“So... How was life in Colombo.”

“Terrible... எங்க ரெண்டு பேற்றை பென்சனும் போதேல்லை. ஏதோ கடனை உடனைப் பட்டுத்தான் காலம் கழிஞ்சது. அதோட், சுபேதான்றை படிப்பு அது இதென்டும் செலவு வேறு... என்ன சொல்லு... ஊருக்கு வந்தது நிம்மதியாயிருக்கு மச்சான். எங்கட புழுதி பட்ட காத்து, புதிசு புதிசாய்க் கிடைக்கிற காய்கறி, சில்லெண்ட கிணத்துத் தண்ணி, நல்லூர்க் கந்தன்றை மணி ஒசை எண்டு எல்லாமே மனசு நிறையிற மாதிரி இருக்கு...”

“சரி, மனசு நிறையும்... ஆனால் நீ சொல்லிற நிம்மதி...?”

“இல்லைத்தான்றாப்பா... நான் இஞ்ச வந்த பிறகு படிறபாடு... பிச்சை வேண்டாம் நாயைப் பிடி எண்ட கதையாத் தான் இருக்குது.”

ஒரு பக்கத்தாலை கள்ளர் பயம். அவங்கள் வீடு பூந்தா, கோவணத் துணியையும் விடாமல் சுறுட்டிக் கொண்டு போறாங்களாம். இன்னொரு பக்கத்தாலை ஆமியின்றை கெடுபிடி. போராளியளின்றை அசுமாத்தம் கண்டாப் போதும் - வெறி கொண்டு, போறவாற சனத்தைச் சுட்டுத் தள்ளிறாங்கள்.

“இந்த நிறுதாளிக்கு மேலாலை எங்கடை ஊர்வலச்கள் படுத்திற பாடு... வீதியில நிம்மதியாக கால் வைக்க ஏலுமா என்ன...?”

சிவத்தார் அலுத்துக் கொண்டார்.

அலுத்துக் கொண்டவர்; செட்டித்தெருவில், முத்து விநாயகர் கோயிலடியில் தனக்கு நடந்த சிட்சைகளை நண்பனுக்குச் சொல்லவும் செய்தார்.

அதைக் கேட்ட பரமேஸ்வரன். உறைந்து போனவராய் : “Yes it is a great menace..., இப்ப நாங்கள் மூண்டு பக்கத்தாலையும் அடிறம்...”

உனர்ச்சிவசப்பட்ட அவரது குரல் கரகரத்தது.

“என்ன... என்னடா...?”

அவரது குரலும் கனிவுடன் கரைந்தது.

“உன்னோடை முக்கியமான ஒரு விஷயம் கதைக்க வேணும்... அதுதான் வந்தனான். ஒதுக்கமா இருந்து பேசிறது நல்லம்.”

இருவரும் படி ஏறி மேலே போனார்கள். மேல் வீட்டில் சிவத்தாரின் படிப்பறையில், இருவரும் வசதியாக உட்கார்ந்து கொண்டார்கள்.

பரமேஸ்வரன் பெருமுச்ச இழைய, ஆழந்த தொனியில் ஆறுதலாகக் கதைக்க ஆரம்பித்தார்:

“சிவா என்றை கவலை எல்லாம் என்றை பெடியனைப் பற்றித் தான்.”

“என்ன... சுரேநுக்கு என்ன நடந்தது...?”

“நடக்க என்ன இருக்குது! செட்டித் தெருவில், முத்துவிநாயகர் கோயிலடியில் உனக்கு நடந்த சேட்டையனிலை, என்ற தறுதலையின்றை பங்கும் இருந்திருக்கும். தாயில்லாப் பிள்ளை எண்டு சரியாச் செல்லங் குடுத்திட்டன். வளப்புப் பிழையாலை, பட்டியிலை சாயாத குழுவன் மாடு மாதிரி அவன் திரியிறான்.”

“ம்...”

“படிப்புக் கிடையாது. அதிலை அக்கறையில்லை. என்னைத் தலை நியிர்ந்து பார்த்து மாதக் கணக்கடா... ஏதாவது கேட்டால், ரெண்டொரு சொல்லிலைதான் பதில் வருகுது... கொஞ்சம் உறுக்கினால், குரோதமா ஒரு பார்வை பார்த்திட்டு வெளியில் போறான்... வெளியில் போனா, இரவு பத்துப் பதினொரு மணிக்குத்தான் வீட்டுப் பக்கம் ஐயா தலை காட்டிறார்.”

“ராவில் ஆமீன்றை கெடுபிடியிருக்கே...”

“இப்ப கொஞ்சம் திருத்தம்... ஒம்பது மணிக்கெல்லாம் திரும்பி வாறான்... சில வேளை இராத் தங்கலும் உண்டு, அவன்றை சிநேகிதப் பொடியன் கல்வனோடை.”

“கல்வன் வடமராட்சிப் பொடியன். இஞ்சை ரும் எடுத்துப் படிக்கிறான். இந்துவில். இவன்றை கிளாஸ்மேற். இரண்டு பேருக்கும் நல்ல ஒட்டு... இந்த ரோட்டுச் சுத்திற் புத்தியும் ரெளாடித் தனமும் இவங்களிட்டை என்னெண்டு வந்து ஒட்டிக் கொண்டுதோ தெரியேல்லை.”

“இளமை காட்டுத் தீ மாதிரி... ஒரு பொறி போதும்... காடு முழுவதையும் பஸ்மம் பண்ண. எந்தக் குரங்கு இவங்களை இந்த விஷீச் சுழலிலை இழுத்து விட்டதோ தெரியேல்லை. இல்ல கேக்கிறன்... இவங்கட குறுப்பில் எல்லாருமே படிக்கிற பொடியளா...?”

“தெறாப் அவுட்ஸ்கம் இருக்கு. முன்ன பின்ன இவங்களோட படிச்சவங்களும் இருக்கிறாங்கள்...”

“ம்...”

“தகப்பனாய் நான் தோத்துப்போய் நிக்கிறன்... நிக்கிறனப்பு...”

அவரது குரல் தழுதழுதது.

“பரமேஸ், கவனம் - மனசை விட்டிடாதை...”

“நான் சொல்ல வந்ததை விட்டிட்டு, எங்க எங்கையோ சுத்தியலையிறன்...”

“சரி சொல்லு.”

“இவன்ரை தத்தாரித் தனங்களில், மகுடம் வச்ச மாதிரி நடந்த விஷயம் இரண்டு மாசத்துக்கு முந்தித்தான் நடந்தது. உரும்பிராயில் நடந்தது. கொழும்புப் பேப்பரிலை வந்த சிலமனில்லை. ஆனால் இஞ்சு எல்லாப் பேப்பரிலையும் வந்தது. அண்டைக்கே நான் நாக்கைப் பிடிங்கிச் செத்திருக்க வேணும்...”

“சரி... சரி சொல்லு...”

“இவன் சுரேநும் - சஜீவன், சதீஸ், குமார், ரமணன் எனச் சில கழிவுகள், உரும்பிராயில், கேணியடி ஒழுங்கையில் குல்லிரி குத்தி யிருக்குதுகள். இவர் என்ரை தவப்புதல்வன் நீர்வாணமாய் ஓயியிருக்கிறார். மற்றச் செருப்புகள் மோட்டார் சைக்கிளில் ஓடி - ஒளி பாய்ச்சி - இவற்றை அம்மனைக் குண்டியை பிரசித்திப் படுத்தியிருக்கினம்.”

“சி... என்ன சீரழிவு...”

“சனப் புழக்கம் இல்லாத இடம். இரவெண்ட ஆறுதல், ஆணாலும், கேள்விப்பட்டு இவையளைச் சனம் அடிச்சத் தூரத்தியிருக்குது.”

“என்னோட கோப்பாயில் படிப்பிச் மாஸ்டர் குரியகுமார் வீடு தேடி வந்து இதைச் சொன்னபோது எனக்கு இடுப்பில் சீலை இல்லை...”

“Boys, என்டு ஒரு அழுகல் படம் வந்தது. அதைப் பார்த்த வெப்பியாரம் போல இவையளுக்கு...”

“போய்ஸோ கீய்ஸோ... நாலடி உறைப்பா அவருக்குக் கொடுத்தன்... பேசாமல் வீட்டை விட்டுப் போனவர் இப்ப வீட்டுப் பக்கம் வாறேல்லை. அவன், அந்தப் பொடியன் சஜீவனோடதான் நிக்கிறான். தாயில்லாப் பிள்ளை என்டு பொத்திப் பொத்தி வளர்த்தன், ஆனா எல்லாமே வீணாப் போச்சடா...”

பரமேஸ்வரனால் மனதில் கிளர்ந்த துயரத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. அவரது பாரிய தேகம் குலுங்கியது. மடை திறந்தது போல, அழகை கட்டுப்படுத்த முடியாதளவிருந்தது.

இவர், அவரது கரங்களை ஆதரவாகப் பற்றியபடி கூறினார்:

“அவனைப் போய்ப் பார். புத்தி சொல்லி, வீட்டுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு வா. நானும் அவனைக் கண்டு கதைக்க விரும்பிறன். அவனை ஒருக்கா இந்தப் பக்கம் வரச் சொல்லு. லிலிதாவின்றை அரவனைப்பும் சபேதாவின்றை அநுசரிப்பும் அவனை ஆறுதல் படுத்தும். படிப்பிலையும் ஊக்கம் வரும். ஒன்றுக்குங் கலங்காதை, நாலு பேர் மதிக்கிற மாதிரி அவன் மனிசனாய் வருவான்...”

கூறிய சிவத்தார், எழுந்து கொண்டார். கூடவே பரமேஸ்வரனும் படியிறங்கிவந்தார். ஹோல் பக்கமாக லிலிதா வர, சபேதாவும் தனது அறையிலிருந்து வெளியே வந்து சேர்ந்து கொண்டாள்.

“ஏ.எல். எடுக்கிறியாம்மா... முதல் முறைதானே!”

“ஓம் அங்கிள்...”

அவனது தலையை அன்புடன் வருடிக் கொடுத்த பரமேஸ்வரன், “தொண்ணாற்றறைந்தில கண்டது... ஆறுவயதுக் குழந்தையா...! இப்ப சின்ன மனுஷியாப் பார்க்கிறன்...!” பரவசப்பட்டவர், சைக்கிளில் ஏறி அமர்ந்து, பெடலை அழுத்தினார்.

சட்டநாதர் கோயில் வீதி முனையில் திரும்பி, கோயில் வீதியில் ஏறும்வரை, சிவத்தார் அவரையே பார்த்தபடி நின்றார்.

அவன் வந்தபோது, சிவத்தார், முன்முற்றத்தில் - பூமரங்களுக்கு நீர் வார்த்தபடி - நின்றார்.

கேற்றறைத் திறந்து அவன் உள்ளே வந்தான்.

ஓடிசலாக, உயரமாக அவன் இருந்த போதும் அவனது ஆஜானு பாகுவான தோற்ற ஏதுக்கள் அவருக்கு அவரது நண்பர் பரமேஸ்வரனை ஞாபகப்படுத்தியது.

எதிரே வந்தவன், மெளனமாக அவரைப் பார்த்தபடி நின்றான்.

அதே கண்கள்: ஆளை விழுங்குமாப்போல... முழந்தாளைத் தொட்டுத் தழையும் கரங்கள். பூவிரல்கள்.

திடுக்குற்ற அவர், “நீ தானா...!” என்றார்.

“ஸொரி அங்கிள்...”

“எதுக்கு...?”

“எல்லாத்துக்கும் தான்...”

அவன் உடல் குறுகி நின்ற தோற்றும் அவரை என்னவோ செய்தது.

“நீ ஆம்பிளையடா... ஆம்பிளை... இந்த வயசிலை கறளை படேலுமா...? நிமிர்ந்து நில். நேர் படப் பேசு...”

அவரது குரல் சற்று உரத்தே ஒலித்தது.

குரல் கேட்டு, லலிதா முன்பக்கம் வந்தாள்.

அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். அடுத்த கணம் அவனது தலை தாழ்ந்து கொண்டது.

அவளைப் பார்த்த அந்தக் கணநேரத்தில் அவனது உருவம் அவனது மனசோடு ஆகிப்போனது.

“ஙங்கட சுரேனே...!” கூறிய லலிதா, அவனருகாக வந்தாள். அவனது கரங்கள் அவனது தோள்களைத் தழுவின. பரஸ்பர ஸ்பரிசம் அவனது உடலை ஒரு கணம் நடுங்க வைத்தது. அவனுக்கு அப்பொழுது, முகம் அழிந்து போன அவனது அம்மாவின் ஞாபகம் ஏனோ வந்தது.

அம்பிகை மாதிரி அன்பைச் சொரியும் அவளை அவன் மீளவும் பார்த்தான். அவனது ரட்சிப்பின் பிரபை அவனை நிலை குலைய வைத்தது. அவனும் விசைப்பட்டவள் போல, இன்னும் நெருங்கி அவனை அணைத்துக் கொண்டாள்.

‘எப்படி இவளால் இவ்வளவு பட்சமாக ஓட்டிக் கொள்ள முடிகிறது. இவளுக்கு ஆண் குழந்தை இல்லாத குறையின் வெளிப்பாடா இது. அதனால்தான் இவள் இப்படி... இப்படி நெகிழ்ந்து போகிறாளா...?’

‘தெருவில் புழுவாய்க் கிடந்த என்னைத் தட்டித் துடைத்து, தங்களது கைகளில் ஏந்தி, இதும்தர இவர்களால் எப்படி முடிகிறது...?’

விடையேதும் அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

திகைப்போடு நின்றவனை “உள்ளே வா...” என்று சிவத்தார் அழைத்தார்.

ஹோலுக்குள் வந்தவனை “உட்காரப்பு...” என்று கூறிய லலிதா, அடுக்களைப் பக்கம் போனாள்.

எதிரே உட்கார்ந்திருந்த சிவத்தார் - குனிந்த தலை நிமிராதிருந்த அவனது முகத்தைத் தனது வலது கரத்தால் ஏந்தினார். அவனது கண்களில் திரண்ட நீரைக் கண்டதும் பதைபதைப்படுன் கூறினார்:

“நீ விட்ட தப்பும் தவறும்தான் உன்றை மனசில புரையோடிக் கிடக்குது... அதுதான் இந்தக் கவலையும் கண்ணீரும்.”

“இல்லை அங்கிள்... அப்பா எல்லாத்தையும் சொன்னவரா...!”

“சொன்னவர்.”

“உரும்பிராய் விடையம்.”

“ம்...”

“அன்றிக்கு... சுபேதாவுக்கு...?”

அவனது குரல் அடைபட்டு, ஒலி வெளிவராமல் தடைபடுவதை அவர் கவனம் கொண்டார்.

எழுந்து வந்து அவனது முதுகை அழுத்தமாகத் தடவியவர், கூறினார்:

“எனக்கென்ன விசரா...? இதையெல்லாமா போய் அவையஞக்குச் சொல்லுவன்... சுரேன் உன்றை குற்ற உனர்வு இயல்பானது. அதை மீறி வர நீ முயற்சிக்க வேணும். ஏ.எல். சோதனைக்கு இன்னும் மூண்டு மாதம்தான் கிடக்குது. படிப்பில கவனமாயிரு. இஞ்சை வீட்டுப்பக்கம் வா. வந்தால் சுபேதா உதவி செய்வாள். அவளின்றை நோட்டஸ் கூட உனக்கு உதவியா இருக்கும். அவளின்றை உதவியும் உன்றை கெட்டித் தனமும் எல்லாத்தையும் சாதிக்கும். உயிரியல் விஞ்ஞானம் தானே நீ எடுக்கிற...”

“ஓம் அங்கிள்”

“நல்லது, அவளும் அதுதான்.”

சுபேதாவை, சிவந்த குண்டுப் பொம்மையாகப் போன ஜென்மத்தில் பார்த்ததான ஞாபகம் அவனுக்கு. மனச கசங்கிக் கிடந்த இந்த வேளையிலும் அவனது நினைவுகள் அவனை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டன. அவள் ‘இப்பொழுது எப்படி இருப்பாள்...?’ அன்றியைப் பார்க்கிற மாதிரியா...? இல்லை, அங்கினைப் பார்க்கிற மாதிரியா...? அல்லது, இரண்டு பேர்களுடையவும் கலவையா...?’

கனவும் அவனைக் கலைத்தப்படி “இந்தா இதைக் குடி அப்பு.”

அவனது கரங்களில் கோப்பியைத் தந்த லலிதா, தொடர்ந்து கூறினாள்:

“சுபேதா ஏதோ நோட்ஸ் வாங்க ஆரோ சினேகிதி வீட்ட போயிருக்கிறாள். வந்திடுவாள். அவளையும் பார்த்திட்டுப் போவன்...”

சுரேன் கோப்பியை ரசித்துக் குடித்தான். பசுப்பால் விட்ட, வட்டுருக்கான கோப்பி, பால் கொஞ்சம் தூக்கலாகவே இருந்தது.

‘அம்மா இருந்தால், இப்படி... இப்படி ஒரு கோப்பியைப் போட்டுத் தந்திருப்பாளா...?’

மலர்ச்சியுடன் லலிதாவையே பார்த்தபடி இருந்த சுரேன், கோப்பி குடித்தகையோடு ஹோல் பக்கம் வந்தான். அப்பொழுது, கேற் சத்தம் கேட்டது.

“சுபேதாவா...?”

அவனது மனசில் பட்சமான பரிதவிப்பு.

“அப்பா...! கதவைத் திறவுங்க...!”

கண்களில் படமுன் அவளது குரல்.

இவனே கதவைத் திறந்தான்.

பளிங்குச் சிலை மாதிரி நிஷ்களங்கமாக அவள்! தூய்மையான ஒளித்திரள் அவளைச் சூழ இருந்தது.

“சுரேன்...?”

அவளது அழுத்தமான பிரியம் குரலில் தெரிந்தது.

“எனக்குச் சுரேனைச் சின்னவனாகத்தான் தெரியும்... இது அவரில்லை...!”

உதடுகள் உடைய மெலிதாகச் சிரித்தாள்.

அவளில் விழுந்த கண்களை அவனால் எடுக்க முடியவில்லை. அவளையே பார்த்தபடி நின்றான்.

அவள் மெலிதாக வது வது வென்று வளர்ந்திருந்தாள். தாழும்பூ மடலுக்குக் கொஞ்சம் சந்தனம் பூசியது மாதிரி ஒரு நிறம். திரட்சி கொள்ளாத மார்பகம், நீண்ட கழுத்து, அழகிய கண்கள், அலை அலையாகத் தழையும் கூந்தல். அவனுக்கு எல்லாமே பிடித்திருந்தது. அசப்பில் ஒரு குழந்தை போல அவள் இருந்தாள். ஆனாலும் அவள் குமரிதான்.

அந்த மெளன் நாடகத்தைக் கண்ணேரம் ரசித்த சிவத்தார்; அதன் தொடர்ச்சியை விரும்பாதவர் போல:

“சுரேன் வசதியான நேரம் வாரும்... சுபேதா வீட்டிலை இருப்பாள். சோதனை, படிப்பு விஷயம் பற்றி எல்லாம் கதைக்கலாம்...”

கேற்வரை வந்து, மூவரும் விடை தந்தார்கள்.

ஏதோ தூரமாக... மிகத்தூரமாக நின்ற உணர்வு விலக, அவனது மனசு லேசாகியது. குதாகலத்துடன் மதுரமான பாடலொன்றை முனுமுனுத்தபடி, சைக்கிள் பெடலை அவன் அழுத்தி மிதித்தான்.

சைக்கிள் வேகம் கொண்டது.

இப்பொழுதெல்லாம் - சுரேன், தனது பொழுதின் பெரும் பகுதியை சிவத்தார் வீட்டில்தான் கழிக்கிறான். அவன் படிப்பதற்கு வசதியாக மேல்வீட்டில் இருந்த தனது அறையை அவர் ஒதுக்கிக் கொடுத்திருக்கிறார். அவரது அறைக்கு எதிரே, ஹோலுக்கு அப்பால் இருந்த பெரிய அறை அவனது படுக்கையறையாகப் பயன்படுகிறது.

லலிதாவின் பரிவான உபசரிப்பு, அவளது கைப்பட்டுப் பரிமளிக் கும் நஸ்பாகம் என்று எல்லாமே அவனை நெகிழி வைத்தன. அவளிடம் தனது அன்னையின் கணிவையும் கசிவையும் உணர்ந்தான். அவர்களது குடும்பத்தில் ஒருவனாக ஆகிவிட்ட உணர்வு அவனுள் மேலோங்கியது. இந்த ஆரோக்கியமான உறவைச் சிவத்தார் ஊக்குவித்தார். பரமேஸ்வர ணது எதிர்பார்ப்பும் அதுவாகவே இருந்தது. இருவரும் சுரேனது பழைய தொடர்புகள் வலுவிழந்து போவதற்கு, இந்த உறவு உதவுமென்று நம்பினார்கள்.

பரமேஸ்வரனுக்கு சிவத்தாரின் உதவிகள் ஏதோ பட்ட கடன் தொட்டகடனோ எனும் நினைப்பையே ஏற்படுத்தின. நெகிழிந்து போன அவர், கைமோசம் ஏதுமில்லை, பிள்ளை பிழைத்து விடுவானென மனப்பால் குடித்தார். அவரது எதிர்பார்ப்புகள் பொய்க்கவில்லை. நிகழ்ச்சிகள் அவர் நினைத்த மாதிரியே நடந்தன.

க.பொ.த. உயர்தரப் பர்ட்சையில் சுபேதா கொண்டிருந்த அக்கறை அவனையும் அழுத்தமாகப் பற்றிக் கொண்டது. அவளது வழிகாட்டல், அவனுக்குப் பாடப்பரப்பில் தெரியாத பகுதிகள் இல்லை எனும் நிலையை ஏற்படுத்தியது. சுலபமாக எதையும் அவனால் கற்க முடிந்தது.

முன்னைய ஆண்டுகளுக்குரிய - பெளதிகம், இரசாயனம், உயிரியல் பாட வினாத்தாள்களுக்கு, சுபேதா தயாரித்த விடைகள்

மிகத் துல்லியமாகவும் எனிமையாகவும் இருந்தன. அவளது இம் முயற்சி அவளுக்கு மட்டுமல்ல, அவனுக்கும் அரிய வரப்பிரசாதமாக அமைந்திருந்தது.

அனேகமாக எல்லா வினாக்களுக்கும் - எம்.சி.கியூ, அமைப்பு வினா, கட்டுரை வினா என எதுவானாலும் - விடைகள் அவனுக்கு விரல் நுனியில் வாலாயமாகி விட்ட விந்தை அங்கு நடைபெற்றது.

சயன்ஸ் அக்கடெமி நடாத்தும் - மீட்டல் வகுப்புகளிலும் பயிற்சிப் பர்ட்சைகளிலும் சுபேதாவுடன் அவன் கலந்து கொண்டான். பர்ட்சை களில் அவன் பெற்ற புள்ளிகள் அவனுக்கு நம்பிக்கை தருவனவாக இருந்தன. சுபேதா சராசரியாக தொண்ணாறு புள்ளிகள் பெற்றபோது, இவன் எழுபத்தைந்துக்கு மேலாகப் புள்ளிகளைப் பெற்றான்.

கல்விச் சூழலுக்குப் பாதகமான புறக்காரணிகள் பல இருந்த போதும் - மே மாதம் பர்ட்சை நடக்கும் என்ற நம்பிக்கை இருவருக்கும் இருந்தது. அதை ஏதிர்கொள்ளும் பக்குவத்துடன் அவர்கள் தயாராக இருந்தார்கள்.

பழைய நினைவுகளும் தொடர்புகளும் சுரேனை விட்டுச் சிறுகச் சிறுக லிலகிச் செல்லவே செய்தன. இருப்பினும் சஜீவனை அவனால் முழுமையாக மறக்க முடியவில்லை.

நட்பின் நெருக்கத்தையும் நெகிழ்ச்சியையும் உணர்த்திய நண்பன் அவன். பரமேஸ்வரனுடனான - தந்தை என்ற அளவில் - அவனது உறவுகள் மிகவும் பலவீனப்பட்டிருந்த நிலையில், பாந்தமுடன் அவனை அரவணைத்துக் கொண்டவன் சஜீவன்தான். ஒரு சந்தர்ப்பத்தில், இவனுக்கு எல்லாமுமாக இருந்தவன் அந்த நண்பன் மட்டும் தான்.

“நல்ல நட்பு வழிகாட்டும், நல்லது செய்யும், உயிரையும் கொடுத்து உதவ முன்வரும். சஜீவன் திருந்தி உனது வழிக்கு வர வேணும். வாறது நல்லது. இல்ல, நீ அவனைவிட்டு ஒதுங்கி வாறது புத்தி...”

சிவத்தார் மந்திரம் போல அடிக்கடி உச்சரிக்கும் அந்த வார்த்தை கள் அவனுக்கு ஏரிச்சலுட்டன. அதே சமயம், அவ்வார்த்தைகளில் பொதிந்துள்ள உண்மையையும் அவனால் ஒதுக்க முடியவில்லை.

மனதை வருத்தும் சஜீவனது நினைவுகளை சுபேதாவிடம் அவன் இப்படித்தான் பகிர்ந்து கொள்வான்:

“சஜீவன் பாவம், தகப்பனைத் தின்னி, தாய்தான் அவனுக்கு எல்லாம். அந்தத் தாயின் நம்பிக்கை வீணாகிவிடக் கூடாது. அவனது

நல்லதும் பொல்லாததுமான பக்கங்கள் எனக்கு மட்டும்தான் தெரியும். சிவா அங்கிள் அடிக்கடி அவனைக் கரிச்சக் கொட்டிறார்.... சுபேதா மாதிரி, அன்றி மாதிரி, அங்கிள் மாதிரி எனக்கு அவனும் வேணும். அவனில்லாதது எனக்கு ஏதோ வலுவில்லாமல் பாதியாய்ப் போனது போல இருக்கு... இந்தப் புதைகுழியிலை இருந்து அவன் மீள வேணும்... கைக்கு அடக்கமான பிள்ளையாய் வரவேணும்... அந்த ரட்சிப்பை அவனுக்கு ஆர் தருவது..."

"உங்களுக்குக் கிடைச்ச மாதிரி ஆராவது ஒரு சீவன் அவருக்கும் கிடைக்கும்... இந்தத் துக்கங்களிலை மனசைக் கரைய விடாமல் கவனமாய்ப் படியுங்க... சோதனை நெருங்குது... நடக்கிறது தன் பாட்டில் நடக்கும்."

நினைவுகளில் பிசங்கிக் கிடந்தவன், அலாரம் அடித்ததும் எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டான். பல விஷயங்களை அசை போட்ட அவனது மனது கனத்துக் கிடந்தது.

மனச சற்று லேசானது போல் உணர்ந்தவன்; படிகளால் இறங்கி பாத்ரும் பக்கம் போனான். குளித்து முடித்து வந்தவனுக்கு, ஆவி பறக்கும் கோப்பி டைனிங் ரேபிளில் இருந்தது. அதிகாலையில், அம்மாவுக்குத் தொந்தரவு ஏன் என சுபேதாவே அவனுக்குக் கோப்பி போட்டுத் தருகிறாள்.

கோப்பியை எடுத்துப் பருகியவன், சுபேதாவின் அறையை எட்டிப் பார்த்தான். அவள் படிப்பில் ஆழ்ந்து போயிருந்தாள். மெலிதாக எம்.எஸ். சின் மீரா பஜன், ரேப் ரெக்கோடரில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

அவள் படிக்கும்போது அறையில் மெலிதாக இசை பரவியபடி இருக்கும். படிக்கும்போது அவளது பிரக்ஞஞையை இசை ஒழுக்கு வருடுவது அவளுக்குப் பழக்கமாகிப் போன ஒன்றாகிவிட்டது. சதா, உண்ணி, நித்தியீர், ஜெயீர், பாலமுரளி, எம்.எஸ் - இவர்களில் ஒருவரின் இசை அவளைச் சூழ இருக்கும்.

இவனது அரவம் கேட்டதும் - 'என்ன?' என்பது போல அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

"நிறமுர்த்தங்கள் பற்றித் தெளிவில்லாமல் இருக்கு."

"வாருங்கள்!" என்றவள், தனது மேசைக்கு அருகாக இன்னொரு கதிரையை இழுத்துப் போட்டாள்.

அவளை நெருங்கியதும் பூவாசம் வீசியது. அவளது மேசையில் இரவு பறித்து வைத்திருந்த மல்லிகை மொட்டுக்கள் மலர்ந்திருந்தன. மேசை விளக்கின் மங்கிய ஒளியில் அவள் தேவதை போல இருந்தாள்.

நிறமூர்த்தங்கள் பற்றி அவள் தயாரித்து வைத்திருந்த குறிப்பை இவனிடம் தந்தாள். மிகத் தெளிவாக இருந்தது. மனம் செய்வது போல அதை அவன் சற்று உரக்கவே படித்தான்.

படித்தவன், அவளைப் பார்த்துக் கண்கள் மின்னலிடக் கூவினான்:

“Excellent... கூபேதா, எப்படி... எப்படிப் புத்தகங்களில் இல்லாத புரிதலை உனது குறிப்புகள் தருகிறது!”

“அது தான் கூபேதா.”

மெலிதாகச் சிரித்தபடி கூறியவள், அவனையே கண் அகற்றாமல் பார்த்தாள்.

‘வெட வெட என என்ன வளர்த்தி இவன்...? நேர் கோட்டில் வளரும் இளந்தேக்கு மரம்போல... அப்பா அடிக்கடி வியந்து கொள்ளும் அந்த ஆளை விழுங்கும் கண்கள்... புருவ அடர்த்தியும் அழகும் பெட்டையளுக்கு இருக்கிற மாதிரி... ஆளின்றை சாடை யெல்லாம் ரஜேஸ் அன்றி மாதிரித்தான்... உடம்பும் உயரமும் பரமேஸ் அங்கிள்தான்...’

ஐந்தாறு வயதில் மனசோடு ஆகிப்போன - அவனது அம்மா ராஜேஸ்வரியை ஞாபகத்தில் கொண்டு வர அவள் முயற்சித்தாள். அந்த ஆத்திரத்தில் அவனை விடுத்து விடுத்துப் பார்த்தாள்.

‘அம்மா மாதிரி முகம்... அப்பா மாதிரி உடலமைப்பு... முழந் தாளுக்குக் கீழாகத் தழையும் அந்தக் கைகளும் நீண்ட விரல்களும் யாருடையவை? இவனது தாத்தாவினதா...?’

“என்ன விழுங்கிற மாதிரி விடுப்பு...” கூறியவன் அவனது மூச்சக் காற்று படும் நெருக்கத்தில் வந்து - ‘என்ன கழுத்தப்பா இது... சங்கு வழுவழுப்பாய்... இவளது வடிவே இந்தக் கழுத்துத்தானா...?’ என ஒரு கணம் மறுகியவன்; திடீரென, அவளது நாடிக்குக் கீழாக, கழுத்தின் இடது பக்கத்தில், கடுகிலும் சற்றுப் பெரிதாக இருந்த அந்தக் கரும்புள்ளியில் தனது விரல்களால் அழுத்தமாக ஸ்பரித்தான்.

எதிர்பாராத அவனது தொடுகை அவளை நடுங்க வைத்தது. அடுத்த கணம் அந்த அதிர்ச்சியில் இருந்து மீண்டவளாய் அவனது கைகளைத் தட்டி விட்டாள். அவள் உதடுகள் துடிக்க ஏதேதோ சொல்லவும் செய்தாள்:

“Naughty...naughty... இதென்ன புதுச்சேட்டை... மனசடங்காமல்...”

“Sorry சுபேதா... Very Sorry...”

“மனதிலை பட்டதும் ஒரு வேகத்தோட செய்தாச்சு... இதுக் கெல்லாம் போயா Sorry சொல்ல வேணும்...”

அவனது கண்கள் அவனை நன்றியுடன் பார்த்தன.

‘எதை எதை எப்ப செய்வதென்ட விவஸ்தை இல்லையா இவனுக்கு...? படிப்பு... பின்னர் வேலை... அதன் பின்னர் கூடி வந்தால் எல்லாமே தானாக நடந்து விடுகிறது....?’

‘ஆடி கள்ளி, அவனைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் பொங்கி வழிந்து, நீ புதிசு புதிசாய் மாறுவதெல்லாம் என்ன...? இது... இது எதில் சேரும்...’

மனக்குறளி அவனை இடித்து உசிப்பியது.

திடுக்கிட்ட சுபேதா, அவனை இழுத்துப் பிடிப்பது போலக் கூறினாள்:

“இன்னும் ஒரு மாதம்தான் சோதனைக்கு இருக்கு... மனதை அலைய விடாது படியுங்க... உங்களைத்தான்...!”

அவனது குரல் அவனை விரட்டியிருக்க வேணும். அவன் சற்று வேகமாகவே படி ஏறினான், ஒரு கணம் திரும்பிப் பார்க்கவும் செய்தான்.

கண்களிலும் உதட்டிலும் கனிவு தோய அவனையே அவள் பார்த்தபடி நிற்பது தெரிந்தது. அசப்பில் அவள் லலிதா அன்றி மாதிரியும் அவனது அருமை அம்மா ராஜேஸ்வரி மாதிரியும் இருந்தாள்.

அவனது கண்கள் பனித்து விடுகின்றன. அவன் தனது அறையை நோக்கிச் சற்று வேகமாகவே நடந்து சென்றான்.

●

படி ஏறி வந்த சிவத்தார் சுரேந்திரனை எட்டிப் பார்த்தபடி சொன்னார்.

“இன்டைக்குக் காலையில உயிரியல் முதலாவது பேப்பர், படிச்சதை ஞாபகப் படுத்தி எழுது.”

“ஓம் அங்கிள்...!”

எழுந்து நின்று, சுரேன் பதில் தந்தான்.

அப்பொழுது பரமேஸ்வரனின் சூரல் கீழே கேட்டது.

லலிதா அவரை வரவேற்றபடி ஏதோ பேசினாள்.

மேலேயிருந்து, சிவத்தாரும் சுரேனும் இறங்கி வந்தார்கள்.

“நல்லூரிலை, முத்துக்குமாரசாமிக்கு உன்னையும் சுபேதாவையும் நினைச்சு அர்ச்சனை செய்தனான்... இந்தா விபூதி சந்தனம்... பூச. சுபேதாவுக்கும் கொடு...”

சுரேனை நெருங்கி அவனை அணைத்தபடி - “All the best my son...” என்று குழைந்தவர், சிவத்தாரின் கைகளையும் மிகுந்த பிரியத்துடன் அழுத்தமாகப் பற்றிக் கொண்டார்.

“எல்லாம் உன்னாலை தான்டா... என்னையும் என்றை பிள்ளையையும் காப்பாத்திப் போட்ட...”

குரல் அடைக்க அவர் கரகரத்தார். கண்களும் பனித்து விடுகின்றன.

“அசட்டுப் பிசெட்டெண்டு கதையாத...”

“அங்கிள்... சுரேன் சரியான கெட்டிக்காரன்; படிப்பில் நல்ல கவனம். பாஸ் பண்ணுவார். நல்ல மறுமொழியும் வரும்.”

கூறியபடி வந்த சுபேதாவையும் பரமேஸ்வரன் அணைத்துக் கொண்டார். சுரேனது கையில் இருந்த கோயில் பிரசாத்ததை வாங்கி - விபூதியை அவளது நெற்றியில் பூசி, சந்தனத்தையும் இட்டு விட்டார்.

“ரெண்டு பேருமே கேள்விப் பேப்பரை நல்லாப் படியுங்க... விளங்கிக் கொண்டு, பிழை விடாமல் பதில், எழுத வேணும்.”

“சுரி” என, சுரேனும் சுபேதாவும் ஒரே நேரத்தில் தலையாட்டி னார்கள்.

தனது கைக்கடிகாரத்தில் நேரத்தைப் பார்த்த பரமேஸ்வரன், “ஏழு முப்பதாகுது, போய் வெளிக்கிடுங்க... அரை மணித்தியாலத்துக்கு முந்தியாவது பரிட்சை மண்டபத்தில் இருக்க வேணும்....”

கூறியவர், திடமாகக் காலடி எடுத்துவைத்து, நடந்து சென்று, நின்றவாகிலேயே சைக்கிளில் தொற்றிக் கொண்டார்.

அவரது உருவம் மறையும் வரை அவரையே பார்த்தபடி எல்லாரும் அங்கு நின்றார்கள்.

சாப்பாடானதும் - சுபேதாவும் சுரேநும் வெளிக்கிட்டு, ஹோல் பக்கமாக வந்தார்கள்.

சிவத்தாரும் உடையணிந்து நிற்பதைக் கண்ட சுபேதா கேட்டாள்:

“என்னப்பா இது...?”

“உன்னோட பாடசாலைவரை வாறுனே அம்மா...”

“சரி”

முதலில் சுபேதாவும் சிவத்தாரும்தான் படி இறங்கினார்கள். தொடர்ந்து சுரேநும்.

அவர்கள் புறப்பட்ட போது அந்த அதிசயம் அங்கு நடந்தது.

“சஜீவன் வாரும்” என, சுரேன் கூறியதைக் கேட்ட சிவத்தார் நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

‘இதேன் இந்தக் குரங்கு இப்ப இஞ்ச வந்து நிக்குது. அவரும் அவற்றை தலை வெட்டும்... சரியான சிம்பான்ஸிதான்...!’

சிவத்தார் அவனை நேருக்கு நேர் பார்ப்பதற்கே விருப்ப மில்லாதவராய் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டார்.

அவரது மன உணர்வுகளைப் புரிந்து கொண்ட சுபேதா: “பரமேஸ் அங்கிளைப்போல்... எங்களைப்போல்... சுரேநுக்கு சஜீவனும் வேணும். அப்படி ஒரு நெருக்கம் அவையளுக்கு இருக்கு... இந்தக் குறையளோடை சுரேன் பர்ட்சை மண்டபத்துக்குப் போகேலுமா...?”

சொல்லி வந்த சுபேதாவின் கண்களில் ஏதோ, செய்தி இருந்தது. சஜீவனின் வருகைக்கு நன்றி தெரிவிப்பது போல அவள் கண்கள் பளிச்சிட்டன.

“சஜீவன் வாறன்... சோதனைக்குப் பயப்பிடாதையும்.... இந்த முறை தவறினா, அடுத்த முறை... பர்ட்சை மண்டபத்திற்குப் போறதே சோதனை பாஸ் பண்ணின மாதிரித்தான்.”

கூறிய சுபேதா, தனது சைக்கிளை எடுக்க, சிவத்தாரும் சைக்கிளில் ஏறிக் கொண்டார்.

லலிதாவிடம் விடை பெற்ற சுபேதா, ஒருமுறை சுரேனையும் பார்த்துத் தலையசைத்தபடி வீதியில் இறங்கினாள்.

“சஜீவன்! என்ன தம்பி இந்தத் தலை வெட்டுக்குப் பேர். கரிச்சட்டியைக் கவிட்ட மாதிரி... தலையைச் சுற்றி வட்டமா, தூக்கலா ஒரு கத்தி வழிப்பு வேறு... சுரேன் மாதிரி தலைமயிர் வெட்ட வேணும்... அப்பதான் படிக்கிற பிள்ளை மாதிரி இருக்கும்...”

சிவத்தார் மனதளவில் நினைத்ததை, லலிதா உடைத்துப் பேசினாள். அதுதான் அவளது இயல்பு.

“ஸௌரி அன்றி அடுத்தமுறை வரேக்கை பாருங்க...” பத்டப்பட்ட சஜீவன், “புறப்படலாமா...” என்று சுரேணைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“நீ எப்படி இங்க...!”

“சொல்றன் வா...”

பெடலை மிதித்து இலகுவாக மிதந்த சஜீவன்தான் முதலில் பேசினான்:

“உன்றை ஆள் சுபேதா அசல் பெட்டையடா...!”

“என்றை ஆளோ...? எல்லாம் தீர்மானமான மாதிரி என்ன கதையிது...!”

“கதையில்லை, அவனுக்குப் படிப்பிலை எவ்வளவு கவனமோ, அதே அளவு கவனம் உன்னிலையும் இருக்கு...”

“ம்...”

“சும்மா சொல்லப்படாது... She is really a gem... இப்படிப்பட்ட பிள்ளையள் குடும்பத்துக்குப் பெரிய சொத்து. போன சனி நீ அக்க டெமிக்கு வரயில்லை. மீட்டல் வகுப்பு முடிஞ்சு நான் வெளியில் வரேக்கை, ‘சஜீவன் ஒரு நிமிஷம்...’ எண்டு எனக்குக் கிட்ட சுபேதா வந்தா. வந்தவ, என்னோட குமாரசாமி வீதி வரை வந்தாடா. வழி நெடுக ஒரே புத்திமதி, புளிச்சுப் போற அளவுக்கு. அது மட்டுமில்ல... ‘சுரேன் இப்ப நல்ல திருத்தமென்டாலும் உங்கட பிரியமும் நட்பும் தூரப் பட்டதாலை, அவரது உடைவு நிரவல் அடையேல்லை... அது நல்லா எனக்குத் தெரியும். பரஸ்பரம் உங்க நட்பு இருக்க வேணும்... அது உங்களுக்கும் அவருக்கும் ஒரு நம்பிக்கையைத் தரும். ஒரு கிழமையில் பர்ட்சை... பர்ட்சைக்கு போகேக்கை அவரையும் கூட்டிக்கொண்டு போங்க... இது என்றை humble request’, எண்டா”

“ம்”

“உன்னிலை அவவுக்கு எவ்வளவு விருப்பம் இருக்கு தெரியுமா...? நேரடியா அவ என்னோடை வந்து பேசினது மனசைத் தொட்டது. தொட்டது மட்டுமில்ல... இன்டைக்கு உன்னைத் தேடி என்னை வர வைச்சிருக்கடா...”

“நன்றி சஜீ...” என்று கண் கலங்கிய சுரேன், தனது நண்பனின் தோனோடு தோள் கை போட்டுச் சமாந்தரமாகச் சைக்கிளைச் செலுத்தி னான்.

அவர்களது அந்தத் தொடுகையும் நெருக்கமும் அவர்களுக்கு எல்லாமும் கிடைத்து விட்டதான் உணர்வையும் நம்பிக்கையையும் தந்தன.

மனது இனித்துக் கிடக்க, இருவரும் சைக்கிளில், இயல்புக்கு மீறிய வேகத்துடன் இந்துவை நோக்கி விரைந்தார்கள்.

அப்பொழுது சுபேதாவும் உடன் வருவதான உணர்வே சுரேனசு சூழ இருந்தது.

மூன்றாவது மனிதன் - 2007

ஆசிரியர்து ஏனைய சிறுகதைத் தொகுப்புகள்

● மாற்றம் - 1980ஜூன்

● உலா - 1992 ஜனவரி

யாழ் இலக்கிய வட்டம்
அகில இலங்கை சுதந்திர இலக்கிய அமைப்பு
வடக்கீம் மாகாணசபையின் சாகித்திய அமைப்பு
இலங்கை சாகித்திய மண்டலம்
ஆகியவற்றின் பரிசீலகங்கள் பெற்றது

● சட்டநாதன் கதைகள் - 1996 ஜூலை

● புதியவர்கள் - 2006 நவம்பர்
நாவேந்தன் விருது பெற்ற நூல்

சட்டநாதனின் படைப்புக்களின் மைய உலகம், ஆண்-பெண் உறவுகள் பற்றியதே. கள்ளமற்ற குழந்தைகளின் மன உலகத்தையும், வேறு பலவற்றையும் சட்டநாதன் தொட்டிருக்கிறாராயினும், ஆண் - பெண் உறவுகளின் மர்மமான முடிச்சுக்களின் சிக்கல்களே இவர் கதை களின் பாடுபொருள். ஆண்கள் பெண் களுக்கிடையோன காதல், காமம், நட்பு, பாசம், பரிவு, பிரிவு என விரியும் இவர் உலகம். எப்போதும் இவர் பரிவு பெண் கள் பக்கமே. நெருக்கடி மிகுந்த உலகில், ஆண்களின் கட்டமைக்கப்பட்ட அடக்கு முறையின் கீழ் சிக்குண்டு, வாழ்வின் திசை தெரியாது - அவதிக்கும் துன்பத் திற்கும் மன நெருக்கடிக்கும் ஆளாகித் தவிக்கின்ற பெண்களின் மீது கொள்ளும் அக்கறையும் பரிவும்.... சட்டநாதனின் கதைகளுக்கு ஒரு தனித்துவமான பரிமாணத்தைக் கொடுக்கின்றன.

